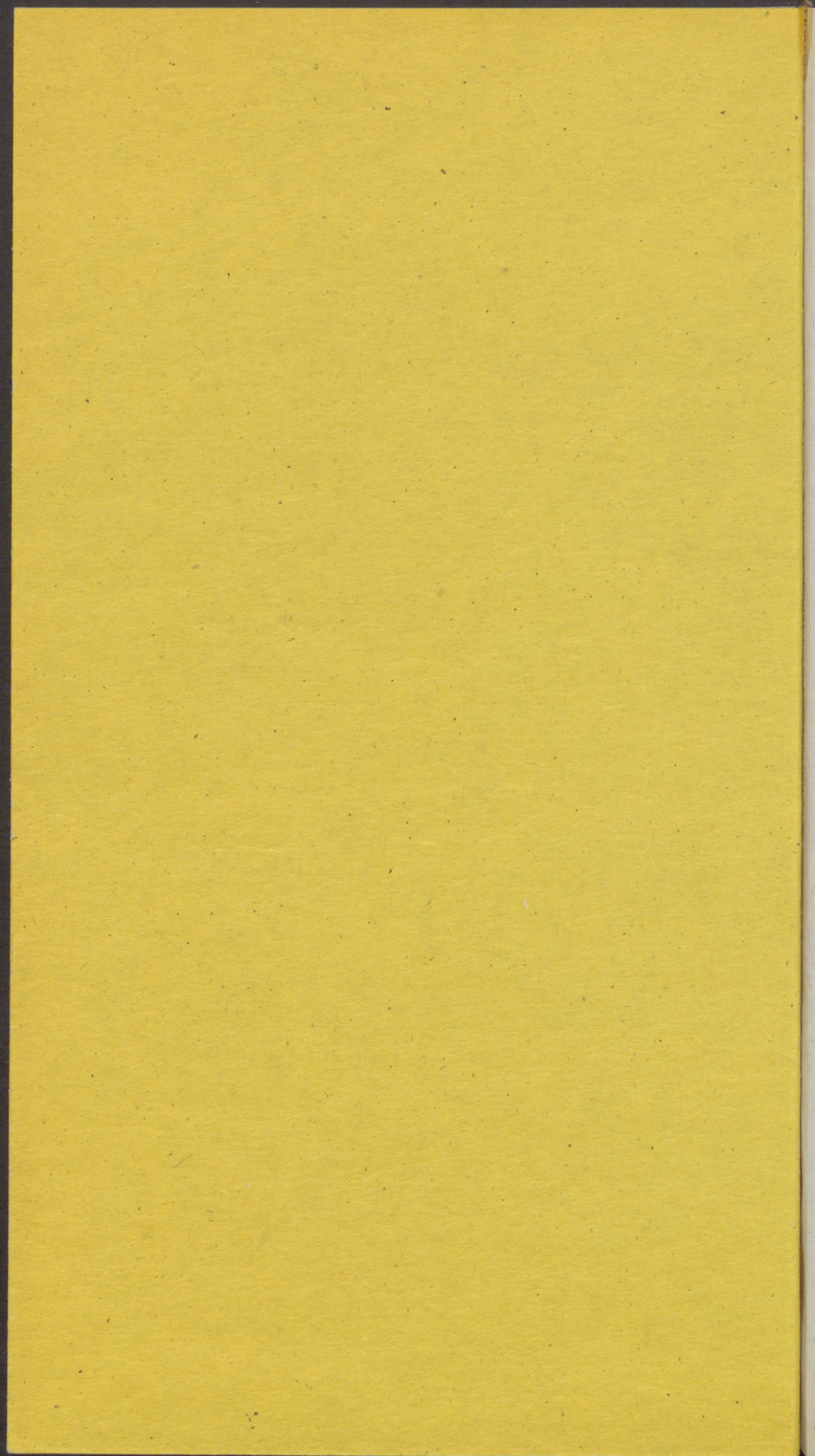


MC
110.574

Nemere István

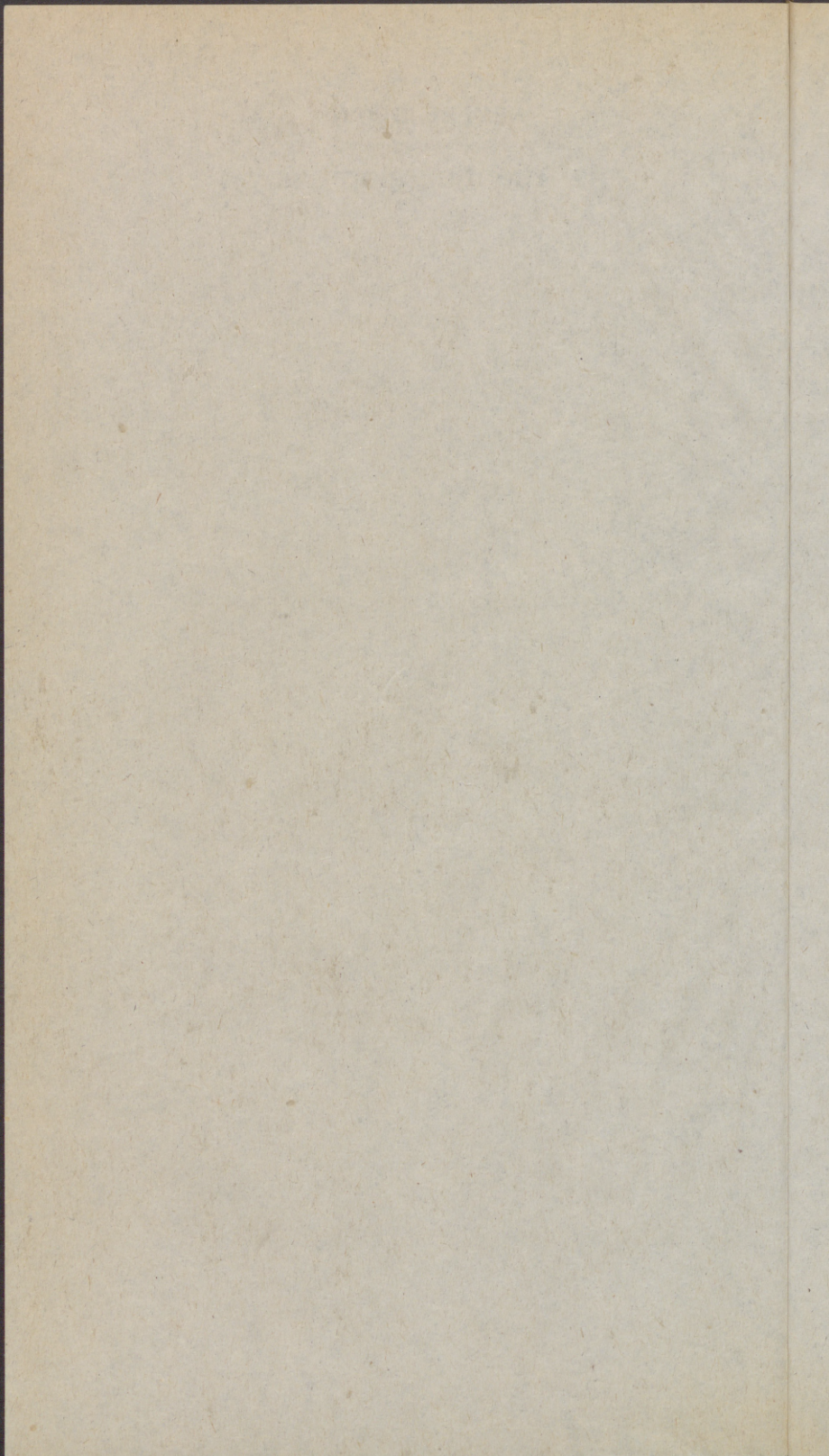
Az Atlantisz- alapítvány





NEMERE ISTVÁN

Az Atlantisz-alapítvány



NEMERE ISTVÁN

Az Atlantisz- alapítvány

MÉZMŰ JN

0001

Új Nap Könyv- és Lapkiadó

A borítót tervezte:
BÁNKI JUDIT

MC 110574



1990

© Nemere István, 1990

ISBN 963 323 031 4

1.

Arra ébredt, hogy valami csörgést hall. Az álom annyira elkábította, hogy nem is észlelte a valóságot. Legfeljebb annak halvány mását, árnyékát. Félálomban volt, kinyújtotta a kezét a paplan alól, nehezen tájékozódott. Majdnem leverte az éjjeliszekrényről a poharat, végre rátalált a telefonra. Furcsa, hogy olyan halkán csörög, gondolta még erőlködve. Felemelte a kagylót, füléhez vonta.

— Halló . . .

Egyik fülével a készülék sípolását, a másikkal még mindig a távoli csörgést hallotta. Nem is a telefon szólt! Akkor hát mi a fene? Még mindig nem értett semmit. Visszatette a kagylót — második kísérletre talált rá a villákra — és felült. Úgy érezte, szédül is. A szemét még most sem nyitotta ki. A csörgés vijjogó hanggal párosult. Mi a fene lehet ez? . . . Aztán megértette: valahol a közelben mentő- vagy rendőrautó száguldozik. Tiszta szerencse, hogy nem a telefon. De még erre is felébredtem, gondolta bosszúsan. Elképzelte, hogy odamegy az ablakhoz, kinyitja, lenéz. Nyár eleje van, biztosan nincs túl hűvös. Az utca csöndes, csak a közelben magasodik a múzeum sötét tömbje.

— Csöndes mellékutca — motyogta, és erővel próbált nem figyelni az elhaló vijjogásra. Végre csönd lett. Vagy talán ő maga merült álomba megint? . . . Nem tudta, aminthogy semmit sem tudott a világról egészen reggelig, amikor ismét és már végleg felébredt.

Fél kilenckor lépett be az épületbe, és az emeleti folyosón rögtön ismerősökkel találkozott.

— Hallo, Hill! — köszöntek rá.

— Üdv, Pascal. Hogy s mint?

— Megvagyok. És te?

— Én is.

Az első emeleten volt a szobája, és amikor belépett, Franco — egy szürke, nehezen megjegyezhető arcú fiatalember — rögtön feléje fordult, és széles vigyor jelent meg az arcán.

— No, fiúk, itt van Hill, a hétalvó — és Hill értetlen arcát látva, folytatta. — Persze, te nem tudsz semmiről, igaz? Pedig ott laksz a múzeum mellett!

Pascal is bejött Hill után. Kövérkés testén feszült az ing.

— Két utcával odébb. Egy mellékutcában. De mi történt? — kérdezte Hill, de közben mintha derengeni kezdett volna neki valami. Ledobta elmaradhatatlan zakóját, amelynek zsebeiben valóságos kincstárat hordott. Már kora gyermekkorában is ilyen volt.

— Nem tudja! Látjátok, fogalma sincs az egésztől! — kuncogott Pascal, akit a kíváncsiság űzött a szobába, hogy lássa, milyen fogadtatásban lesz része kollégájának. A kövérkés fiatalember már előre mulatott rajta.

Franco szemében is volt valami nyugtalanítóan gunyoros, amit Hill még nem látott. Csak egy éve dolgozott itt, és több alkalommal találkozott munkatársai furcsa, számára meglepő viselkedésével. Egy biztos: a fiatal kollégák nem úgy viselkedtek, ahogyan azt a regényekben olvashatta, filmekben láthatta.

Franco erős volt, izmos, de nem valami találékony. A főnök ott vetette be, ahol inkább az erő, a bátorság számított, vagy az volt a fontos, hogy ne vegyék észre. Szürkéségével remekül bele tudott

olvadni környezetébe. Igazi észmunkát ritkán végeztek vele, s ha igen, az sem járt nagyobb sikerrel. De ez most nem adhatott elégtételt Hillnek. Ezek tudtak valamit, amit ő nem, és rajta röhögnek. Már gyermekkorától utálta ezt az érzést. Aztán olyasmi történt, ami eddig ritkán. Képzeletben önmagát látta, amazok tekintetével, az ő nézőpontjukból. Vagyis ott áll a szoba sarkában, íróasztala mellett, és nézte amazokat. Voltak ott mások is, de csak bejöttek, Alain, Agnes és a többiek. Őt nézték, és ő is látta önmagát.

Sovány, huszonnégy éves, nem túl vállas, nem erős, de kitartó, vagy legalábbis azt hiszi magáról. Még nem igazán próbálta. A zakó nem nagyon áll neki jól, de pulóverben nem járhatott — bár szeretné nagyon —, a főnök ezt is megtiltotta, és igaza is volt. Hová dugná a pisztolyát? Most itt van a hóna alatt, még az újszerűen merev és bőrszagú tokban. Szőkésbarna a haja, kicsit nagy az orra, olvasáshoz szemüveget is használ; persze minimális dioptria. A haját oldalra fésüli, a szakálla — ha lenne — nagyon fekete, amit maga sem ért. Egyszer megnövesztette, de túl ritka volt, hát levágatta. Pengével borotválkozik. Keze hosszú, keskeny, kiálló erei átkéklenek a barna bőrön, olyan „arisztokratikus”, pedig az ősei parasztok voltak, csak az apja vergődött feljebb. Hivatalnok volt egy kisvárosban. Most hát itt áll, ebben a házban, ahová annyi éven át csak vágyódott, de végre el is érte, amit akart. Csak ne lennének ilyen pillanatok . . . Valahogy sohasem szeretne, ha túl sokan foglalkoznak vele egyszerre. Nem vágyott közszereplésre.

Hirtelen helyreállt a rend, saját agyából-szemével nézte amazokat, és nyugtalanul szólt.

— No, mondjátok már, milyen múzeumról van szó!

— Betörték a múzeumba, amelyik a lakásod

mellett van. És te nem álltál a helyzet magaslatán! — közölte Alain. Ő legalább úgy tett, mint aki megőrzi a komolyságát. Agnes vékony csuklóján diszkrét aranylánc csillant, erről nem tudott lemondani. Azt modják, szereti az ékszereket. Pascal vigyorgott.

— Milyen rendőrnnyomozó az ilyen? Mikor lesz ebből felügyelő? — csúfolódott Franco is.

Hill úgy vélte, jobb, ha most nem száll velük szembe. Ő is elnevette hát magát, bár tisztában volt vele, mennyire mesterkéltre sikerült ez a nevetés.

— No és? . . . Az én embereim csinálták, megbízásból. Csak átfordultam a másik oldalamra, amikor jött a rendőrség. „Dolgoznak a fiúk” — gondoltam.

Némi sikert aratott ezzel, most nem őt nevelték ki. Akkor beszólt valaki a folyosóról.

— Jön a főnök!

Agnes azonnal kisietett. Franco visszaült a helyére, Alain szintén. Pascal úgy tett, mint aki keres egy aktát, és amikor a főnök belépett, a háta mögött kicsusszant az ajtón.

Tendrix, a főnök negyvenkilenc éves volt. A kapitányságon már régóta rábízták az újoncokat. Valójában legalább húsz embert vezetett be a szakmába az utóbbi évtizedekben — igaz, ezek közül nincs már itt mindenki. Tendrixet kedvelték, bár nem volt túlságosan népszerű. Szigorúan teljesítménycentrikus volt, és másoktól is nagy önfeláldozást követelt. Ezek a fiatalok viszont — beleértve Hillt is — nem szívesen, és sohasem maradéktalanul áldozták fel az idejüket és erejüket a rendőrség oltárán. Tendrix valójában eléggé titokzatos figura volt; senki sem tudta például, mit csinál a szabadsága alatt, merre jár. Olykor szombat-vasárnap is hiába hívták telefonon, nem volt otthon.

Ilyenkor valahogyan nem emlegette a szükséges „önfeláldozást”. Állítólag volt családja, de senki sem látta még a feleségét, nem mutatta be a kollégáinak. Főnökei mégis kedvelték a nyomozati osztály vezetőjét. Tendrix valóban értette a dolgát. Buldogként ragadt rá a bűnözőkre, és folyton nyomukba hajszolta beosztottait is. Ez a már nem fiatal férfi példakép volt több detektívnemzedéknek.

— Hill! — mondta Tendrix meglehetősen mély hangján. Kissé parasztos, robusztus termete szoborként magasodott a szoba közepén.

— Igen, uram — állt fel Hill.

— Jöjjön az irodámba! — és azonnal sarkon is fordult.

Hill követte, nem nézett Francóra sem. Mi a fenét akarhat? Csak nem az fáj neki is, hogy elaludtam? — kérdezte magától a fiatalember. Az ember nem lehet éjjel-nappal szolgálatban! A folyosón nem kellett messzire menniök, Tendrix szobája a túloldalon volt, csaknem szemben az övékkel.

— Üljön le! — a főnök is leült. Majdnem eltűnt íróasztala mögött; ilyenkor derült ki, milyen hosszú a lába és aránytalanul rövid a felsőteste. Tendrix sűrke szemét a fiatalemberre vetette, egy percig hallgatott, aztán elkezdte. Mindig híres volt arról, hogy táviratszerű tömörséggel beszél.

— Talán értesült már arról, hogy múzeumi betörés történt az éjszaka.

— Igen, hallottam — lehelte Hill.

— Tudja, melyik múzeumról van szó?

— Természetesen — és kezdett biztosabb talajt érezni a lába alatt.

— Remek. Magára bízom az ügyet. Az első jelentések szerint nem kis érték esett a betörők áldozatául — Tendrix szeretett ilyen „irodalmian” fogalmazni, ahogyan maga nevezte ezt a stílust. Talán a szakma színvonalát vélte emelni egy kicsit,

ha szebben beszélt a munkájukról? — Lehet, egyszerű lesz, lehet, hogy éppen ellenkezőleg. Mivel is foglalkozik most?

— Két piti ügyel. Lényegében . . . semmivel.

— Rendben van, adja át őket Pascalnak, neki most úgyszincs dolga. És feküdjön rá erre. Nagy értékről van szó — ismételte, s úgy látszott, szívesen hozzátett volna még valamit. Valami biztatót. De látta Hill szemében a lelkesedést, és úgy vélte, egyelőre ennyi is elég. — Lásson hozzá!

— Igen, uram — kifelé menet Hill már tudta: Tendrix szándékosan nem ad közelebbi útmutatásokat. Ez afféle vizsga lesz hát? . . . Hill már egy éve dolgozik itt, hát legyen végre önálló! — mondta a tekintete, amikor Hill az ajtót becsukva visszapillantott. Tendrix igen figyelmesen nézett utána. Hill most egyenesen Pascalhoz ment, és előre élvezte, milyen pofát vágnak majd a többiek, ha megtudják: éppen ő kapta a múzeumi betörés ügyét. Biztosan irigyelni fogják érte.

Valójában most nézte meg első ízben a múzeumot kívülről. Pedig hát két utcával volt arrébb csak a lakásától . . . Bent meg még sohasem járt. Őszintén szólva, annyi minden érdekelte, hogy nem maradt rá ideje. Számtalanszor eszébe jutott, meg is fogadta, hogy amint ideje engedi . . . De hát a munka, a mozik — szenvedélyesen szeretett filmeket nézni, otthon a tévé, no és persze a nők is lefoglalták. Hill a maga huszonnégy évével olykor hónapokig szerény kis nyusziként viselkedett, dolgozott, piti ügyekben nyomozott, külvárosi zesebseket hajszolt, és ha tehetett, moziba járt. Vagy otthon videózott. Nagy néha jutott csak el kiállításokra, múzeumokba — legtöbbször valamelyik intellektuálisabb beállítottságú lányismerősével.

Vidáman sütött a nap, a nyár már nem ígéret, hanem valóságos beteljesülés volt. A fiatalember érezte a hátán, hogyan vált át a napfény árnyékra, de az sem volt hűvös. Az oszlop alatt enyhe szellő kapta oldalba, aztán belépett a nyitott ajtón. Kis pénztár mellett egy pultnál prospektusokat és műtárgymásolatokat árultak. Nagy tábla ötlött a szemébe: „A Nagy Mogulok Indiája”. Nem sokat értett a címből, de az nyilvánvaló volt, hogy ez most egy időszaki kiállítás elnevezése.

A hallban feszültség érződött. Riadt tekintetű, tanácstalan muzeológusok sustorogtak egymás között. Távolabb néhány egyenruhás rendőr beszélgetett valakivel. Mikor belépett, kötélkorlát állta az útját és egy idősebb férfi.

— Bocsánat, uram, de a múzeum ma zárva van.

— Tudom — Hill előhúzta kicsiny igazolványát, felmutatta. Szerette ezt a mozdulatot. Ilyenkor mindig a beszélgetőpartner arcát nézte, mert így tanították a tanfolyamokon. Hogyan hat rá, ha megtudja: a rendőrség képviselőjével áll szemben. Persze itt ennek most aligha volt jelentősége. Hiszen valamilyen formában az egyik károsulttal találkozott.

— Ja, az más. Fáradjon be, uram — mondta a teremőr, és leakasztotta a kötélkorlátot. Hill belépett:

— Az igazgató úrral kell beszélnem.

— Az imént láttam, lement a földszinti nagytermekbe. Erre parancsoljon — közben odaszólitotta egy társát, vigyázza addig a bejáratot, és vezette a nyomozót. Felmentek néhány lépcsőfokon. A múzeum a régi időkben épülhetett, talán még Hill apja sem született meg akkor. A falak műmárványból voltak, és hűvösséget árasztottak magukból, amit Hill ösztönösen utált. Talán tudat alatt ezért nem kedvelte a templomok belsejét sem.

Az első teremben régi görög szobrokat látott. Kissé vöröses kőből faragták őket, és az emberalakoknak kivétel nélkül hiányzott az orruk. Fél szemmel belesve egy széles ajtónyíláson, a terem padlóján jókora egyiptomi szarkofágot pillantott meg. Az ókori kiállításon átjutva, egy még hűvösebb, kisebb terembe értek. A bejárási tábla tanúsága szerint itt kezdődött az időszak kiállítás. Odabent először a falakon lévő hatalmas térkép ötlött a férfi szemébe. Az Indiai-félsziget nagy, sárgás földdarab volt az Arab-tenger és a Bengál-öböl között; piros betűkkel írták rá a főbb tájegységeket. Pandzsáb, Kasmír, Bihar, Bengál, Malva, Rádzsasztán, Dekkan, Gudzszerát . . . A két nagy folyó elágazásai behálózták északot és nyugatot. Hill lassította lépteit, volt valami a térképen, ami odavonzotta a tekintetét, bár még nem tudta, mi az. Ugyanakkor tudata tiltakozott, „nem ezért vagy itt”, mondta egy hang, de lenyűgözte a térkép. Indus, Gangesz, Brahmáputra, apró városok, apró betűs nevekkal. Egyiket sem tudta elolvasni. Zöld betűkkel volt egy másik felirat: Sahzsahan császár útja. Merengéséből az ő hangja térítette magához.

— Erre tessék — mondta. — Ott az igazgató úr.

Győzött kötelességtudata. Elment még egy nagy festmény mellett, amely a Pávatrönt ábrázolta. Őszintén szólva nagyon keveset tudott Indiáról — arról pedig, hogy ott valaha ilyen nagy birodalmak léteztek, fogalma sem volt. Mikor lehetett ez? Az öltözékekből ítélve a középkorban vagy valamivel később . . . Az ottani öltözékeket sem ismerte, hát csak sötétben tapogatózott. Tudatlansága ingerelte. De akkor egy őszülő, hatvan év körüli, meleg tekintetű férfi lépett eléje.

— Venti vagyok, az igazgató.

— Hill hadnagy. — Kezet fogtak.

Az igazgató még visszaszólt az embereinek. Néhány munkaruhás férfi emelt be helyére egy ablakot. A padlón üvegcserepek heverték, de egy takarító már csak arra várt, hogy elmenjenek onnan, és söpörhessen.

— Itt történt a betörés? — kérdezte Hill, és magában átkozta a főnökét, miért nem adott neki több információt, mielőtt ideküldte. Venti igazgató mosolygott.

— Á, dehogy! Újra kellett üvegezni az egyik ablaktáblát. Ami a betörést illeti, hadnagy úr . . . Hát az valójában nem is betörés volt a szó klasszikus értelmében. De menjünk az irodámba.

Percekkel később már a kiállítatlan műtárgyakkal zsúfolt, nem túl nagy méretű szobában ültek. Venti széles íróasztal mögött foglalt helyet — a bútor darab tekintélyt sugallt, valóságos hajónak látszott —, míg Hill egy szerényebb külsejű, de szintén régi, kárpitozott székre ült le. A szobát szantál-illat lengte be. Az üveges faliszekrényben ismeretlen rendeltetésű, mindenképpen régies külsejű kis tárgyak és szobrocskák álltak. Akadt néhány érme is a tárlókban. A sarokban egy Ozirisz fénylett sötéten. Ha nem múzeumban lennénk — futott át Hill fején a gondolat —, még valami ősrégi boszorkánykonyhának hihetném.

Venti összekulcsolta a kezét. A két keskeny, magas ablakon át benevetett a nap, itt mégis félhomály uralkodott.

— Úgy tudom, hogy a nyomrögzítővel beszélt már az igazgató úr. Én viszont azért jöttem, hogy . . . úgy mondjam . . . segítek megtalálni az elvi hátteret a nyomozáshoz. Azt mondta az imént, ez nem klasszikus betörés volt?

— Inkább rablásnak minősíteném, bár nem vagyok jogász. A jogtalan behatolás viszont kétségkívül — Venti az asztallapot nézte maga előtt, úgy

folytatta eléggé színtelen hangon. — A tetteseknek ugyanis sikerült az udvari bejáraton át behatolniuk az épületbe. Tehát nem volt ez igazi betörés . . .

— Kulcsuk volt?

— A jelek szerint igen. Ketten voltak, és hajnalban jöttek. Ügyesek lehettek, tudták, ilyenkor a legkevésbé éber az őrség.

— Hány ór volt az épületben?

— Négy. De ne feledje, hadnagy úr, hogy a múzeum épülete sokkal nagyobb, mint azt a látogatók hiszik. Két utcára nyílnak kapuk, több emelet van mindkét szárnyban, azonfelül hátul és az alagsorban raktárak, ahová a látogatók sohasem jutnak el. Éppen ezért nem sok az a négy ór. Szívesen felvinnénk még legalább annyit, ahányan most dolgoznak nálunk, de kevés a megbízható ember, még kevesebb a kormánytámogatás. Így nem vehetünk fel több embert. Különösen éjszaka vannak kevesen. Nyilván önt is érdeklí a múzeum biztonsági rendszere. Az értékebb tárgyakat külön biztonsági rendszerrel óvjuk. Ezek riasztórendszerét éjjelnappal bekapcsolva tartjuk. „Jogtalan behatolás esetén” — ahogy hivatalosan mondják — nemcsak a múzeumban, hanem a rendőrségen is megszólal a riasztó. Így azonnal lezárható az épület. Az elloptt koronát ilyen — külön rendszer — nem védte.

Nappal természetesen minden teremben van teremőr. Éjszakára a termeket lezárjuk. Minden terem biztonsági zárral vagy zárossal van ellátva. Például a „korona termén” kettő van! Természetesen biztonsági, tűzrendészeti okok miatt az éjszakai őrségnek mindenhez van kulcsa, beleértve a dolgozószobákat, a raktárakat és a hátsó bejáratoakat is. Egy teljes kulcskészletet elzárva tartunk. A múzeum minden munkatársa, dolgozója a kulcsátvételt és leadását egy listán aláírja. Így a kul-

csok mindig ellenőrizhetők. Itt nem is talált semmi hiányosságot az eddigi vizsgálat.

Visszatérve a biztonsági rendszerhez. A főbejáratokat este lezárjuk, s ezek is riasztókészülékekkel vannak ellátva. A hátsó bejáratokat, a raktárakat többszörös biztonsági zárrendszer védi, de riasztó nem. Zárás után az örök fegyverrel, kulccsal rádióadó-vevővel felszerelve járják az épületet.

Kollégái már tanulmányozták a rendszer műszaki leírását, és feltérképezték a történeteket. Önnek más a feladata, de azt gondolom, hogy nem árt, ha ezt tudja.

— Értem. Szóval négy ór van az épületben, amikor az udvari kapun át bejut az épületbe két... nevezzük őket támadóknak. Mi történik ezután?

— Az utólag felderített „forgatókönyv” szerint a két támadó először az egyik örrel találkozott. A közelgő férfit meglesték, és a D épület földszintjén leütötték. Elvették a kulcsait, és...

— Egy pillanat. Az örök mindig azonos útvonalon járnak?

— Igen. Minden órában arra is el kell menniük, éppen azért, hogy ellenőrizzék az udvari bejáratot is... Szóval leütötték, és az ő kulcsaival a kezükben mentek fel az első emeletre. Akkor már nem volt előttük zárt ajtó. Behatoltak a 17-es terembe, ahol az atlantiszi korona volt kiállítva.

— Ez az, amit elloptak?

— Igen, ez az. A különös az, hogy semmi más nem érdekelte őket. A múzeumunkban van jó néhány ennél sokkal értékesebb ókori darab, hogy mást ne mondjak, több egyiptomi múmia, kelet-ázsiai uralkodói jelvények és a többi.

— Egy koronát azért mégiscsak kényelmesebben lehet elvinni, mint, mondjuk, egy múmiát — adta Hili „szakvéleményét”, de bele is pirult. Venti nem válaszolt, egy fotót vett elő. Színes, nagymé-

tű kép volt, az íróasztal fölött átnyújtotta a hadnagynak.

— Egy példányát már elküldtük az Interpolnak ma reggel. Felkerül a körözött műkincsek listájára.

A hadnagy érdeklődve nézte a képet. Nem olyan volt, mint amelyet várt. Ha egy agyondíszített, cirádákkal teli, aranytól roskadozó valóságos építményt várt, csalódnia kellett. De ha ezt hitte, hogy a korona egyszerű fémszalag néhány dísszel, akkor is nagyot tévedett. Ez a tárgy leginkább a pápák egykor használatos tiarájához hasonlított. Ennek is három része volt. Az alsó ugyanolyan széles volt, mint a második, négyujjnyi vastag fémlap, amelyről itt-ott lekopott az aranyozás. Az alsón vízszintesen haladó kígyóvonal kerülgette a beépített zöld ékköveket. A második szinten X alakú, egymástól szabályos távolságban függőlegesen ismétlődő zománcjelvények között vörös ékkövek sorakoztak — az egyik hiányzott; jobbról a második. A harmadik rész félgömb alakú kupola volt, amelynek csak a tetején csillant egy sárgás kő. Az alsó rész felső szegélyén — akár a régi várfalakon — fogazott minta volt látható. A második rész felső szegélyén hasonló, de halpikkely alakú, félköríves kidomborodásokat láthatott a figyelmes szemlélő.

— A kövek? . . .

— Az alsók smaragdok, a felsők rubinok. A legfelső, érdekes módon, csak féldrágakő, egy ritka szépségű topáz. Ahogy mondtam, vannak ennél értékesebb darabjaink is. A biztosító szakemberei annak idején alig négyszázezerre értékelték.

— Most talán ezt is megbánták — kotnyeleskedett Hill. Nem tudott még megválni a fotótól, alaposan megszemlélte. Rémllett neki, hogy más koronákon olykor szavak, rövidítések, szentek arcma-

sai is találhatók. Amikor rákérdezett, Venti hátra-
dőlt a székén.

— Igen, helyes észrevétel. A koronán nincs
semmi jel, amely azt mutatná, mely földrészen,
melyik országban, kik használták. Mely király
hagyta örökül utódaira, nem tudni. Ráadásul
egyetlen ismert történelmi forrásban sem bukkan-
tak nyomára a történészek, a művészettörténészek
és a régészek. Őszintén szólva, akadtak szakértők,
akik azt is kétségbe vonták, hogy ez egyáltalán ko-
rona volt, hogy uralkodói jelvényként használták
volna bárhol, bármikor.

— Már elnézést . . . Én úgy vélem, nem ok nél-
kül készítették, hisz az ilyesmi egyik korban sem
lehetett olcsó mulatság. Ha pedig mégis, ez azt je-
lentené, hogy egy ismeretlen ország, egy ismeret-
len hatalom használta ezt uralkodói jelvényként?

— Azt *is* jelentheti — bólintott Venti nyugod-
tan. Látszott, nem új neki a dolog, ma reggel óta
sokat gondolkozhatott rajta maga is. — Nézze, ne-
kem nem tartozik a szorosabban vett szakterüle-
temhez ez a tárgy. Annyit tudok csak, hogy a koro-
ná valamikor a múlt század végén bukkant fel egy
magángyűjteményben; egy gazdag arisztokratánál,
aki annak előtte évtizedekig utazgatott szerte a vi-
lágban, minden földrészen. Amikor meghalt, egy
ládából került elő a korona, és senki sem tudta,
honnan hozták Európába. Tulajdonképpen csak
abban lehetünk biztosak, hogy nem európai eredetű.
Hiszen ennek a földrésznek minden országáról,
királyi házairól és uralkodóiról rengeteget tudunk.
De ez az „atlantiszi” tárgy valahogy idegen ezen a
kontinensen.

— Az atlantiszi jelző . . .

— Nyilván nincs semmi alapja. Még ha elfo-
gadnánk is, hogy Atlantisz valóban létezett — ami
szerfölött kétséges. A szakemberek majd száz éve

vitáznak róla, de eredménytelenül — akkor sincs semmi bizonyíték arra, hogy a korona oda való. Különbösen is, Atlantisz, ha létezett, még az őskorban volt. Az emberek többsége primitív viszonyok között élt, és aligha járt az esze drága koronák készítésén.

— Kivéve, ha Atlantisz valóban létezett . . .

— Igen, ezt az esetet kivéve. Nos, maradjunk a földön, kedves hadnagy. Azok a szakemberek, akik múzeumunkban eddig megvizsgálták a koronát — az utolsó ilyen vizsgálatra tizenhat évvel ezelőtt, már az én vezetésem alatt került sor —, nem voltak nagyon biztosak a dolgukban. A legtöbben arra hajlottak, hogy a tárgy az ókorból maradt fenn, és feltehetően Kelet-Ázsiában használták valamelyik, még inkább törzsinek nevezhető társadalomban, amely azonban már letelepedett. Nem tudom magam sem, kinek higgyek.

— Az „atlantiszi” elnevezést vajon kik ragasztották a tárgyra?

— Jó ötven éve valamelyik féltudományos folyóiratban egy cikk szerzője használta először ezt az elnevezést. Attól kezdve a napisajtó is felkapta, sokáig írtak róla, és persze soha nem mulasztották el odaírni melléje ezt a jelzöt. Sajnos már a szakemberek is így hívják — ha írásban idézőjelbe teszük is —, hogy egyáltalán azonosíthassák, melyik koronáról, miről is beszélnek. Ez most már afféle védjegye volt.

— Igazgató úr, ön szerint kik lophatták el? Kinek van egyáltalán ilyesmire szüksége?

— Én a maga helyében azon gondolkodnék el — mondta Venti, és elnyomott egy ásítást, biztosan álmos volt, hiszen hajnalban telefonon riasztották, és ide kellett jönnie azonnal —, hogy miért nem vittek el valami mást. Vagy *mást is*? . . . Kinek, kiknek állhatott érdekében elvinni ezt az alig négy-

százezret érő, ismeretlen eredetű tárgyat a maga tizennyolc drágakövével és egy féldrágakövével, amikor ugyanabban a múzeumban, mi több, ugyanazon emeleten a többi teremben sokkal nagyobb értékek is voltak? Ráadásul már a kezükben voltak a kulcsok, érti, ugye? Az összes ajtó kulcsát elvették a leütött őrtől. Gyakorlatilag csak a kezüket kellett volna kinyújtaniok a többi értékért. Biztosan jártak már itt korábban, tudhatták hát, mi van a szomszédos termekben! Figyeljen ide — Venti kissé lázba jött, álmosága is elmúlt, csillogott a szeme, amikor az íróasztal fölé hajolt, hogy közelebb lehessen a hadnagyhoz. Kis tűz is volt a hangjában, amikor folytatta: — A szomszédos, 18-as teremben van például egy japán kiállításunk, rengeteg értékes középkori ékszerrel, vagy a 20-asban az indiai kiállítás folytatása... Ott például van két teljes királyi táncosnői ruhakészlet, csupa drágakő meg igen ritka madártollak, amelyekért egyes gyűjtők egy vagyont fizetnének. Nem is beszélve a régészek és muzeológusok által nagy becsben tartott egyéb tárgyakról.

— Ez csakugyan különös — Hill eltette a fotót, amit az igazgató egy mozdulattal rábizott. Aztán felállt, körbejárta a kis szobát, hangosan gondolkozott: — Igazgató úr, önnek valóban nincs semmilyen elképzelése? Nem is gyanítja, kik tehettek?

— Ismertebb orgazdákra gondol? Aligha — rázta a fejét határozottan. — Ők általában előre megrendelik a tettesektől, mit kell ellopniuk. Az orgazdák mögött pedig műgyűjtők állnak, méghozzá a leggazdagabbak. Nem hiszem, hogy most hirtelen felbukkant volna egy olyan gyűjtő, akinek éppen ilyesmire fáj a foga. Ugyanis általában olyasmit gyűjtenek, amiből több van. Vagy egy korszakra, vagy egy földrajzi tájra jellemző tárgyat, esetleg egy bizonyosfajta tárgyat. „Atlanti-

szi” korona pedig, mint tudjuk, csak ez az egyetlen darab létezik.

— Ha az illető koronákat gyűjt és most kezdi? Ha ezzel alapozza meg a gyűjteményét? — Hill maga is érezte, mennyire ostoba ez a feltételezés. Venti nem is felelt rá, csak elnézően mosolygott. „Megint hülyét csinálok magamból — ez dühítette Hillt —, igazán elmúlhatna már tőlem ez a keserű pohár.” Csak a névetségessé válástól tartott igazán. Ettől nagyon félt.

— Tehát orgazdáknál ne is keressem? — kérdezte. Venti a hadnagy felé fordult, érdeklődve szemlélte. Hillnek olyan érzése volt, hogy a férfi most értette meg igazán: ez a „kis hadnagy” fogja előkeríteni a koronát. Legalábbis rábízták ezt a feladatot. Venti úr komolyan válaszolt.

— Nem lesz könnyű dolga, hadnagy. Ne legyenek túl nagy reményei. A tetteseknek nem maradt nyomuk. És ezt értse szó szerint, ugyanis a kollégái már reggel megállapították, hogy a betörők nem hagytak maguk után semmit, ami elősegítené a nyomozást. Leütöttek egy embert, és csak a távozásuk után vette észre az őrség, mi történt, akkor riasztották egymást és a rendőrséget, no meg engem is. A tettesek akkor már távol jártak. A kollégái, az éjszakai őrjárat csak bottal üthette a nyomait, ahogyan mondani szokás. A rendőrség annak rendje és módja szerint kihallgatta az őrséget, felvette a jegyzőkönyvet, elvitte a korona fotóját. A papírmunka tehát elkészült, de semmi nyom nincs. Ezt nyilván már tudja a kollégáitól.

— Szeretnék beszélni azzal a leütött őrral én is — mondta Hill.

— Kérem, semmi akadály. A kórházból már hazaengedték, úgy tudom.

Venti egy cédulára felírta az őr adatait, majd odaírt egy nyolcjegyű számot is: — Itt a telefo-

nom. Nagyon lekötelezne, ha értesítene, amint valami nyomra bukkan.

— Lehet, hogy a tanácsait fogom kérni menet közben is, igazgató úr — felelte Hill, katonásan összekapva magát. Eltette a cédulát, és búcsút vett Ventitől.

Az őr, egy bizonyos Duval a délkeleti szegény-negyedben lakott. Hill meglehetősen sokáig kereste a jellegtelen, szürke házak közé vágott éppoly szürke utcát, míg végül rálelt. Már majdnem dél volt, amikor lifttel felment az ötödik emeletre, és egy félhomályos folyosó végén nyíló ajtón becsengetett. Az ajtó is szürke és jellegtelen volt. Munkásnegyed, gondolta a férfi. Milyen jó, hogy nem itt lakik.

Kis szöszmötölés után egy bekötött fejű férfi nyitott ajtót. Negyvenéves lehetett, kis bajusszal. Vékony volt, hajlott hátú.

— Duval úr?

— Én vagyok.

„Ha ilyenek az örök a múzeumban, nem csoda, ha a betörők egyszerűen lecsapják őket” — gondolta Hill. Bemutatkozott, és egy perccel később a lakásban beszélgettek.

Hill fekete kötéses jegyzetfüzetet vett elő. Minden filmben ilyenbe írnak a nagy detektívek. Holmes, Poirot, Maigret... Nagyot sóhajtott. Leült egy székre. Nem is nagyon nézett körül, mert a lakás elijesztette unalmával. Ha belegondolt, hány tízezer ugyanilyen vagy rendkívül hasonló lakás van ebben a városban...

— Egyedül élek — mondta a férfi. Apró szemeivel aggódalmasan pislogott Hillre. — A feleségem elhagyott két éve. Gyerekünk nem volt. Ráadásul most még ez is... — a fejére mutatott,

tétova kézzel megsimította volna a kötést, de abba hagyta a mozdulatot. Ő is leült Hill-lel szemben, és várakozóan nézett rá. A hadnagy néhány rutinkérdést tett fel, aztán belejöttek mindketten. Duvalból is könnyebben szakadtak ki a szavak.

— ... Rám került a sor. Hajnali három előtt. Ilyenkor mindig enyém a körút a földszinten, így szoktuk meg már évek óta a kollégákkal. Hát mentem az udvari kapu felé, hogy megnézzem. Annyi éve csinálom ... Emlékszem, egyik kollégám, Biron, még utánam is szólt, „aztán nehogy elaludjál, Duval!”, vagy valami ilyesmit. Tudja, mindig húzzuk egymást egy kicsit, már csak az unalom miatt is. Nem tudhattam, hogy az idegenek már bent vannak az épületben, uram. Valahol ott lapultak. Nincs arra túl erős világítás, mert az igazgató úr már évek óta folyton a takarékoságot hangsúlyozza. No, szóval befordultam az ajtóhoz vezető folyosóra, és egyszerre csak ott voltak. Két alak, fekete ruhában.

— Az arcuk? ...

— Á, dehogy — legyintett Duval. Nyilván mindenki ezt kérdezte tőle ma hajnaltól, kicsit már idegesítette is a kérdés. — Valamilyen kendő volt ott, az is fekete. Csak a szemüket és a homlokukat láttam, talán ...

— Fehér bőrűek?

— Igen, azt hiszem ... — a válasz meglehetősen bizonytalan volt, de Hill mindenesetre feljegyezte fekete noteszébe: „Fehérek?”

— Más jellegzetesség? Hogyan néztek ki?

— Az egyik valamivel magasabb volt, azt hiszem. Tudja, olyan gyorsan történt minden. Már is ott álltak előttem, mintha csak a falból jöttek volna elő. Arra emlékszem, hogy az egyiknek még a kezében volt a kulcs, igen, az kulcs volt ... Olyan, mint a miénk. Az udvari kapu kulcsa. Másolatuk

volt, de hogyan csinálhatták, nem tudom. A magasabb volt közelebb.

— Olyan magas volt mint ön, vagy alacsonyabb?

Duval szemmel láthatóan erősen töprengett.

— Talán valamivel magasabb... Én csak arra emlékszem, hogy a keze a levegőben volt már, magasra emelte, mire észrevettem őket. Azonnal lecsapott a fejemre. Elsötétült előttem a világ, és éreztem hogy zuhanok. Mintha valami kútba essem volna... De érdekes módon nem azonnal vesztettem el az eszméletemet. Mert arra is emlékszem, hogy közről láttam a kőpadlót. A szemem nyitva volt, és nem kábultam el rögtön. A kisebbik lehajolt, hogy megnézze, mi van velem. Pár másodperc lehetett az egész... — Duval, akár egy hipnotikus álomban, meredten nézett maga elé, és igyekezett felidézni azokat a pillanatokot. Szava halk volt, bizonytalan. Hill sebesen jegyzetelt, hisz soha nem lehet tudni — tanították neki, és ő nagyon jó tanuló volt! —, hogy melyik adatot lehet majd felhasználni az ügy során.

— ... Durván megragadta a hajamat, és kissé felemelte a fejemet. Azt akarta látni, eléggé ki vagyok-e ütve, gondolom.

Duval most mozdulatlaná vált, aztán sebesen kezdett beszélni.

— Hadnagy úr, valamit talán mégis láttam!! A pasas csuklóján felcsúszott a fekete ruha, és mintha megcsillant volna rajta valami. Azt hiszem, vékony láncon hordott valamit, talán aranyat. A fém még hozzá is ért az arcomhoz egy pillanatra... Mintha egy jelvény lett volna... Háromszög alakú volt, tudom, még csodálkoztam is rajta. Középen egy nagy V betű... Igen, biztosan... Mint Victoria, győzelem. Igen, ilyen volt, egy pillanatra hirtelen mindent olyan élesen láttam. — Du-

val fel is mutatta két ujját, ahogyan a tévéhíradókban szokta látni a tüntetőktől, szabadságharcosoktól. Összevetve ezt a mozdulatot a fején díszelgő kötéssel és az egész, nyomort árasztó lakással, Hill majdnem elnevette magát. „Hát ennek a Duvalnak aztán eddig aligha jött össze a nagy győzelem az életében”, valahol magában mosolygott, kicsit keserűen. Ő sem volt sokkal jobb helyzetben. „V betűs jel, karperec vagy lánc, jelvényel”, írta közben. Mindent fel kell írnia, mindent!

— És utána?

— Semmi . . . semmire sem emlékszem. Ez egy másodperccel azelőtt történhetett, hogy aztán tényleg elvesztettem az eszméletemet. Becsukódott a szemem, és csak arra ébredtem fel, jóval később, hogy a kollégáim kiabálnak, rángatnak. Biron hozott egy pohár vizet, és az arcomba öntötte. Még reggel is nedves volt az egyenruhám, meg alatta az ingem is.

— Mit gondol, honnan szerezhettek kulcsot azok a behatólok?

Duval csak a vállát vonogatta.

— Javította maguknál a zárat valaki mostanában? Egy lakatos?

— Nem tudom, én legalábbis nem emlékszem, hogy járt volna ott bárki is zárügyben. Évek óta rendben vannak az ajtók. Különben is, biztonsági zárok vannak rajtuk, kettős zárok.

— Tehát két kulcs kell minden ajtó nyitásához?

— Igen.

— Maguk közül kinél voltak a kulcsok?

— Külső ajtó vagy kapu kulcsa egyikünkénél sem. Nálunk csak a belső termék kulcsai vannak, amiket este lezárunk, reggel pedig, amikor jönnek a takarítók, kinyitunk. De az örök központi fürkéljében minden ajtóhoz van egy-egy pár kulcs.

Hill még töprengett egy darabig, aztán kézfogással búcsúzott a szerencsétlen őről, és elment.

Két napig csak rohangált, bár mindjobban érezte maga is: így nem jut előre. Semmit sem tudott meg, és ez dühítette. Félt, hogy szégyenben marad, rettegett, hogy köznevetség tárgya lesz a kapitányságon. Ráadásul valamilyen megmagyarázhatatlan, homályos szorongás is gyötörte. Bebeszélte magának, hogy ez a koronaeset afféle vizsgadarab a számára, nem várhat sokáig, nem vesztegetheti az időt. Ha nem jut hamarosan eredményre, talán soha többé nem bíznak rá semmit. Sőt — aminél rosszabbat el sem tudott volna képzelni —, nem veszik ugyan el az állását, de valamilyen irodista beosztást kap, és mielőtt észrevenné saját süllyedését, egy papírmunkákkal és csak azzal foglalkozó aktakucacot csinálnak belőle — mondván, egyébre nem alkalmas . . . Erre főleg estéknént gondolt, elalvás előtt. Reggel verejtékben úszva ébredt, mintha rémálmai lettek volna. De ezek valóban azok voltak.

Járt hát besúgóinál. Nem voltak sokan, két kezén megszámolhatta őket. Némelyiket azzal is gyanúsította, hogy Pascalnak vagy Alainnek is „súgnak” időnként. Említette nekik a V betűs jelet, de egyik sem látott ilyesmit. Felkeresett néhány ismertebb orgazdát az „atlantiszi korona” fényképével — mindegyik csak a fejét ingatta, és szemtelenül a képébe röhögött. „Hadnagy úr, én már régóta nem foglalkozom ilyesmivel”, mondta az is, akiről biztosan tudta, hogy még a múlt héten is vett át árut holmi gyanús alakoktól. A legvégére hagyta a műkereskedőket, mert ott szinte eleve reménytelennek látszott az ügy — és tényleg az is volt. Elmebetegnek kellett volna lennie a tettesnek,

ha a lopott koronával valamelyik — bármelyik! — műkereskedőhöz megy. Az ügyről írt a sajtó, a koronát ábrázoló színes fotó csaknem tíz másodpercig volt látható az országos tévéhálózat képernyőjén is a betörést követő estén — hát ez az út is járhatatlannak bizonyult.

Estefelé a múzeum előtt kellett eljönnie. Fáradtan az egész esti talpalástól, a kudarc keserű ízével állt meg egy percre és nézett fel a görögös oszlopok fölött magasodó timpanonra. „Miért is kellett valakiknek ellopniuk azt a rohadt koronát, hogy az a...” — káromkodott hangtalanul. Lassan kényszerképzetévé vált, hogy ezt az ügyet soha nem fogja megoldani.

A harmadik nap délelőtt csengett a telefon. Csak Alain volt odabent, Hill éppen a folyosón ment volna le az irattárba, amikor Alain utánakiáltott.

— Téged keresnek!

Bejött, felvette. Venti igazgató volt.

— Talán érdekelni fogja, kedves hadnagy úr, hogy az egyik múzeumőrünk... eltűnt.

— Tessék? Eltűnt?

— Igen, nyoma veszett. Már tegnap sem jött dolgozni.

— Duval?

— Nem, a Biron nevezetű... A családja sem tudja, mi lehet vele. Már jelentették eltűnését a rendőrségnek.

— Köszönöm, hogy szólt, igazgató úr. Rögtön intézkedem — letette a kagylót, és rohant. Majdnem elütötte Agnest. A lány egy kávéval lépett be éppen a folyosóról, ott volt az automata, amely messze földön híresen rossz „rendőrségi kávé” gyártott. Többek szerint, ha ezzel kínálták a makacsul tagadó gyanúsítottat, az rögtön bevallott mindent, nehogy belediktáljanak még egy csészével.

— Hé, nem tudsz vigyázni? — kiáltott a lány elszárguló kollégája után, aztán Alainre nézett: — Ez meg mitől kapott szárnyakat?

Hill az eltűnési osztályon — amely mindössze két főből állt — a következőket tudta meg: Biron múzeumi őr utoljára akkor volt szolgálatban, amikor az a bizonyos betörés történt. Utána huszonegy óráig szabad volt, tegnap reggel kellett volna szolgálatra jelentkeznie. Miután ez nem történt meg, a múzeum gondnoka telefonált a lakására. A felesége vette fel, és nyugtalanul közölte, hogy férje már az előző napon sem jött haza, illetve csak szólt telefonon, hogy ne keressék, ne várják, mert a betörés miatt nem jöhet haza. Az is lehet, hogy el kell utaznia. Ebből egy szó sem volt igaz. De tény, hogy azóta senki sem látta.

— Tehát több mint negyvennyolc órája nincs!

— Hill nagyokat lélegzett. Nem tudta maga sem, mi történt, van-e ennek bármi köze a koronához, de valami azt súgta, végre kimozdulhat a holtpont-ról. Mégsem olyan szerencsétlen nyomozás ez, az ügyből még lehet valami! — vibrált benne a reménykedés. Gyorsan fénymásoltatta az eltűnéskor rutinból felvett kicsiny, alig pár mondatos jegyzőkönyvet. Ezen ott volt Biron címe is.

Azonnal kocsiba ült. A halvány remény élt benne, de azért azzal is tisztában volt: könnyen meglehet, hogy hamis nyomon jár. Nincs kizárva, hogy Biron eltűnésének semmi köze a korona elrablásához. Mégsem tudott szabadulni a gondolatától, hogy az egyik ügy megfejtése talán megoldhatja a másikat is.

Biron majdnem olyan pocsék helyen lakott, mint kollégája, Duval. Egy árnyalattal jobb negyedben, de nagyon szürke, mocskos házban. A lépcsőn fekete gyerekek játszottak. Biron itt aligha érezte jól magát. Homályos gyanú formáló-

dott a hadnagy lelkében, miközben szuszogva ért fel a negyedikre.

Biron felesége és lánya otthon volt. Az asszony negyvenes, a lányuk majdnem húsz, mindketten ijedt arcú teremtesek. Hill, igazolványát felmutatva közölte a varázsszót: „Rendőrség.” Szemmel láthatóan megkönnyebbültek. Tehát foglalkoznak a férj és apa ügyével, valami történik, előbbre jutnak. Ezt Hill is nagyon remélte.

Elmondták ismét, hogy a teremőr már a betörést követő reggelen nem jött haza. Telefonált, hogy esetleg el kell utaznia. Az asszony a kérdésre: más-kor is csinált-e ilyesmit a férje? — a fejét rázta. Nem, soha. Hillben kicsiny féltékenység ébredt. Nyugtalanul meredt maga elé. Mi van, ha Biron megtudott valamit a tettesekről, és maga indult el, hogy kinyomozza és leleplezze őket? . . . De nem, ez teljesen valószínűtlennek tűnt. Látta a férfi fényképét, szemmel láthatóan nem egy észkombájn. Ámbár a látszat nagyon csalhat.

Mit tenne ilyenkor Maigret? Megigazítaná pipáját a szája sarkában, krákogna egyet, majd, mint aki nem tulajdonít neki nagyobb jelentőséget, csak úgy mellékesen megkérdezné . . . Hill nem dohányzott, a pipából csak a pipafüst kellemes illatát szerte.

— Arra kérem önöket, most nagyon koncentrálnak — nézett a két nőre. A lány vékony volt, ideges, olcsó pulóverben és szoknyában, meztelen lábán papuccsal. Az anya cigarettázott, tehát ő is ideges volt. Hill lassan, hangsúlyosan mondta: — Az eltűnését megelőző napokban nem vettek észre rajta valami változást? Bármilyen kis változást is . . . de ami nem olyan volt, mint amit tőle az évek során megszoktak. Nem ejtett el egy-egy szót valamiről, amiről annak előtte sohasem beszéltek? Gondolkozzanak kérem! Nem említett valakit?

Egy férfit, akiről azelőtt nem volt szó? Vagy egy új ismerőst? Nem beszélt jövőbeli terveiről?

Feszülten várt. És akkor a lány szemében megcsillant valami. Előbb az anyjára nézett.

— Te akkor nem voltál itthon. Múlt vasárnap délután, amikor a nagymama sírjára vittél virágot a temetőbe . . . Csöngött a telefon, én vettem fel. Egy férfi volt, én nem ismertem. A papát kérte. Odajött és beszélt, én meg kimentem a szobából, éppen a délutáni teát csináltam a konyhában. A papa aztán kijött utánam, és azt mondta: „Ne félj, Melanie, minden jóra fordul.”

— Csak ennyit? — csapott le Hill. Szemöldökét magasra húzta.

— Csak ennyi — a lány az anyjára nézett. — Most, hogy a hadnagy úr rákérdezett, látod, eszembe jutott. Különben soha nem gondoltam volna rá.

— Megmutatná a lakáskulcsot? — kérdezte most Hill. Ez elég váratlanul érte az asszonyt.

— A . . . lakáskulcsot? De miért?

— Mindössze azért, mert látni szeretném. Egy pillantást vetni rá — így a férfi. Köszönetet mondott a lánynak az értékes információért, és amikor látta, már semmi újat nem tud belőlük kivasalni, távozni készült. Az előszobában megszemlélte a kulcsokat, aztán az értetlen nőkre ügyet sem vetve elbúcsúzott. Odalent, az utcán megállt, körülnézett. Az első telefonfülke közel volt. Elment oda, a kocsit a ház előtt hagyta. Felhívta Ventit.

— Igazgató úr? Hill vagyok. Kérem, mondja meg, hogy milyen kulcsokkal nyitható az udvari ajtó!

Figyelmesen hallgatta, aztán megköszönte, és ment tovább. Körülnézett. Kevesen jártak arrafelé. De azért akadt néhány járókelő. Az egyiket megállította:

— Elnézést, nem tudja, van itt a közelben egy kulcsmásoló?

— Itt, mindjárt a másik utcában — mutatta az illető. Hill arrafelé ballagott. Csakugyan, alig ötven méterre a saroktól látta a sárga reklámtáblát. A kulcsos kis műhelyében ült. A közeli áruházból járhattak oda az ügyfelei. De most nem volt senki. Hill odaadta a kocsija kulcsát, az öreg mester beszorította ügyes kis gépébe, és kiválasztott egy nagyon hasonló kulcsot. A gép elindult és másolta. Diszkrét zaj, néhány fémforgács. Hill átvizslatta a nagy falitáblán lógó több száz kulcsmintát.

Kétszer annyit fizetett, mint amennyi járt volna — és amikor az öreg csodálkozva nézett rá szemüvege fölött, kitette Biron fényképét a csöppnyi pultra.

— Ez az úr nem járt itt a múlt héten? Mondjuk... hétfőn?

Az öreg felvette a képet, alaposan megnézte, miután szemüvegét föltolta a homlokára. Hill segített, rámutatott egy bizonyos kulcstípusra a gyűjteményből az öreg háta mögött.

— Ilyen kulcsokat másoltatott?

„Ha most azt mondja, egyszerű lakáskulcsok voltak, felkötöm magamat, fel én!...” — fogadkozott Hill, és feszülten várta a mester válaszát. Amaz hümmögött, még egyszer Hillre nézett.

— Aztán minek kéne az magának?

Hill akkor nem várt tovább. Kitette igazolványát is az asztalra. Az öreg ezt nem vette fel, hozzá sem nyúlt. Hallgatott. Hill már éppen egy mélyet lélegzett, hogy valahogy szóra bírja az öreget, de az váratlanul megszólalt végre magától is.

— Járt itt egy ilyen alak. És olyan D—43-as kulcsokat csináltatott, kétfélét.

Hill hallhatóan kiengedte tüdejéből a levegőt. Szóval jó nyomon jár. Ez mindent más megvilági-

tásba helyezett. Biron lusta összeesküvő volt. Vagy szándékosan választotta ezt a lakásához közeli kulcsmásolót. Itt ugyan őt sem ismerték, de nem akarta ugyanezt valahol a belvárosban csináltatni. Ott talán feltűnt volna a maga külvárosias öltözetével, viselkedésével. Azt hitte, itt az övéi között van.

— Egyedül volt? — kérdezte Hill rutinból. És nagyon megörült a válasznak.

— Úgy rémlik, nem. Volt vele még egy pasas.

— Milyen korú, külsejű?

— Nem emlékszem tisztán, nem figyeltem nagyon. Csak tudom, hogy azon a délelőttön alig volt ügyfél, hát őket megjegyeztem magamnak egy kicsit. A másik fiatalabb volt nála, és nem szólt egy szót sem. Kocsival jöttek és mentek.

— És a kocsi? — Hill nagyon reménykedett. Az öreg érezte ezt, hát megfeszítette emlékezetét. Behunyt szemmel töprengett, ősz borostás volt az álla, rosszul borotválkozhatott.

— Kiálltam az ajtóba, amikor elmentek. Hisz mondom, nem volt aznap sok munkám. Utánuk néztem, ahogy elhajtottak, mert az a fiatal vezetett, és nagyon sportosan, ahogy ezt manapság mondják. Úgy indult, mint a nyíl, még az abroncs is megcsikordult. Nem itteni rendszáma volt.

— Hát milyen?

— Csak arra emlékszem, hogy 49-es volt a vége.

— Nagyon köszönöm — Hill elment, vissza a másik utcába, a kocsijához. Aztán áthajtott a gyér forgalmú utcákon, és közben a hallottakon járt az esze.

2.

Tendrix kőarccal hallgatta végig nyomozása eredményét, aztán kegyesen intett:

— Igyekezzen tovább! Holnap nem kell bejönnie. Szeretném, ha eredményt mutatna fel.

Hillnek már a nyelvén volt, hogy hát eddig mit csinált? Amit eddig tud, az kevés lenne? A koncepciója készen volt, el is mondta Tendrixnek. A főnök túl régen volt már rendőr ahhoz, hogy ne jusson el maga is ugyanarra a következtetésre. A dolgok egybevágtak: a betörők megvásárolták Biron. Lefizették, megvesztegették. Biron egyik nap kilopta az udvari kapu kulcsait, otthon vagy a lakása közelében falálkozott egyik megbízójával. A fiatal férfi feltehetően azonos az egyik későbbi tettessel. Elmentek másolatot csinálni, és azt a cinke magával vitte. Bironnak nyilván nagy összeget ígértek, ezért mondta később a lányának is: minden jóra fordul. Vége a rossz életnek, a szegénységnek . . . De akkor most hol van? Már régen otthon kellene lennie, legfeljebb pénz nélkül. Talán nem mindet adták neki oda azonnal. Nehogy feltűnjön a költekezése. Vagy minden egészen másképpen történt? . . .

Délután hatkor elment az egyetemi könyvtárba. Legalább három éve járt itt utoljára, az utolsó vizgáira készülődve. Az ismerős falak ugyanazt a hangulatot árasztották magukból, Hill mégsem érezte ugyanazt, amit akkor. Megértette: ő változott meg, nem az egyetem. A könyvtár padlója

ugyanúgy nyikorgott, a nagy csöndben ülő férfiak a kis asztaloknál, lámpáik alatt fel is emelték fejüket közeledtére. A régi könyvek szagát is szerette. De már minden máshogy volt, mint annak idején. Az utolsó évben egy Emily nevű lánnyal járt — hát Emily is eltűnt az életéből, mint annyi más, mint oly sokan mások. Idefelé jövet a folyosón látta régi professzorát, rá is köszönt; az öreg csak biccenett — nem ismérte meg. Hogy múlik az idő!...

Aztán odahozták a kért folyóiratokat, könyveket, és munkába merült.

Az első három cikk nem tartalmazott számára semmi érdekeset. A régészek az „atlantiszi koronával” kapcsolatban csak feltevéseket fogalmaztak meg. Az egyik azt állította, Mohendzso-Daróból ered, és így természetesen az indusi kultúrából való. A szerző arra célogzatott kis művében, hogy az „atlantiszi” jelző teljesen megtévesztő, a mohendzso-darói terrakotta szobrok között kell keresni a korona motívumainak ősi mintáját. Emlékezett rá, hogy ez a kultúra még sok meglepetést rejt, hiszen például a mohendzso-darói pecséteken látható írást sem fejtették meg.

Egy másik cikkíró a korona *atlanti* — ha nem is *atlantiszi* — eredete mellett tört lándzsát. Állította, hogy vizsgálatai szerint a műtárgyat valóban koronaként használták, feltehetően egy közép-amerikai törzsnél a Kolumbuszt megelőző időkben.

A könyvekkel sem volt több szerencséje. Vagy alig említették a koronát, vagy épp csak odavetettek róla pár sort. Hill egyre dühösebben rakosgatta félre a vaskos köteteket, és már egyre fogyott a reménye, hogy bármilyen épkezláb, használható információhoz juthat. Magában füstölgött a kutatók szűkagyúságán, és elővette az utolsó kis könyvet. Este nyolc múlt, jegyzetei elérték egyetlen papírlapon, és úgy érezte, elvesztette ezt az estét.

A népszerű kiadvány valójában Atlantiszról szólt. Szokás szerint Platónnál kezdődött, és modern tengerfenék-kutatási eredményekkel végződött. Hill már csak a tartalomjegyzékét futotta át. Ott ugyan nem, de a tárgymutatóban talált valamit. Az „atlantiszi korona” itt idézőjelek nélkül szerepelt. A szerző tehát ezt is az egykor létezett fényes birodalom bizonyítékai közé sorolta.

Megkereste a jelzett oldalt. Talált ott egy rajzot és féloldalnyi szöveget. Sokkal érdekesebb volt, mint bármi, amit eddig olvasott a koronáról. A szerző azt állította: a korona önmagában rejtja a titkot, hogy hol volt az Atlantiszi Birodalom és fővárosa, Atlan. Szerinte a korona méretei, jelképrendszere és különösen a belsejében látható rajzolat adna választ erre a titokra. Meglepő módon azt állította: Atlantisz nem az óceánon túl, hanem Nyugat-Európa partjainál volt, néhány azóta elsüllyedt szigeten és a... szárazföld egy részén! Halvány célzást tett csupán arra, hogy ez itt volt, ebben az országban, nem kell egzotikus távolságokra gondolni. Mivel az elmúlt órákban Hill már olvasta a többi verziót is: hogy Atlantisz a Fríz-szigeteken, Angliában, Írországbán, sőt Izlandon volt — hát semmin sem csodálkozott. Szöveget ütött a fejébe a koronába rejtett titok ügye, de ehhez nem szólhatott hozzá. Talán Venti többet tudna erről. De hiszen mondta volna... Gépiesen felírta egy cédulára a könyv szerzőjének nevét és a kiadót, aztán felállt. Már nagyon késő volt. Tíz órára ért haza, és azonnal ágyába dőlt.

Tudat alatt már ott volt agyában Tendrix bekódolt utasítása: „holnap nem kell bejönnie”. Hát nagyon jól aludt, és a szokásos időben sem ébredt fel. Vagy másfél órával tovább aludt, és ez igen jót tett neki. Ilyen pihentnek nem érezte magát már meglehetősen rég, legalábbis az utóbbi hónapokban

biztosan nem. Lehet, hogy túl sokat dolgozom? Kellene egy kis kikapcsolódás — mondogatta reggelikészítés közben.

Éppen befejezte az étkezést, és már csak a mosogatás szomorú cselekvéssorozata várt rá — ezt rettentően utálta! —, amikor megszólalt a telefon. Megtörölte a kezét, bement a szobába és felvette.

— Hill.

— Pascal... Tendrix mondta, hogy hívjalak fel. Te is keresel egy bizonyos Biron nevű pasast, nem?

— Persze. Előkerült?

— Úgy is mondhatjuk. Csak ne hidd, hogy hosszú és töredelmes vallomással fog szolgálni.

Hill torka elszorult.

— Ezzel azt akarod mondani, hogy...

— Éppen azt, barátocskám. Biront meggyilkolták.

A szerencsétlen múzeumi teremőrré a város nyugati szélén, egy elhagyott homokbányában akadtak rá. Innen már csak a láthatár szélén emelkedő belvárosi toronyházak csúcsa látszott és néhány közeli kertes, földszintes ház. A város egyre terjedt, hamarosan lebontják majd ezeket is, sejtette Hill.

— Most azonosítják — mondta Pascal. Inge alatt most is trikót hordott, még kicsit hűvös volt a reggel. De már érződött a levegőben, hogy ez is meleg nap lesz. A közeli fákon valósággal őrjöngve csiviteltek a madarak. Örültek az életnek. — Egy kutyáját sétáltató fickó talált rá egy órával ez előtt. Azt mondják, nem kellemes látvány, legalább három napja rohad ott... Már biztosan ellepték a kukacok is.

Hill sejtette, Pascal azért mondja mindezt, hogy

őt idegesítse. De nyugtalansága furcsa mód szilárd meggyőződéssel párosult: az ügyből lesz valami. Ha a korona tolvajai nem haboztak meggyilkolni cinkosukat, komoly az ügy. Most már a gyilkosságiak is beszállnak, és addig nem lesz nyugtuk, amíg meg nem találják a tetteseket.

Venti professzor és Duval teremőr jöttek ki a gödrök közül. Venti nadrágjába bogáncsok akadtak, Hill segített leszededegetni.

— Szörnyű látvány . . . — mormolta a múzeumigazgató. — Bestiálisan lelőtték. Három vagy négy golyót engedtek bele a szerencsétlenbe. Miért tehették?

Hill már nyitotta a száját, hogy elmondja, de Duvalra nézett. És Pascal is ott volt. Nem, az ilyenről jobb nem beszélni, egyelőre. Tendrix sem örülne, ha kiadná a testület titkait. Szótlanul elkísérte Ventit és munkatársát az autóhoz, majd visszajött, hogy lemenjen a gödörbe, és maga is megtekintse a hullát. Közvetett módon — tudta jól — most farkasszemet nézhet ellenfeleivel, azok „művével”. Mert már nagyon is ellenfeleinek érezte azokat az eddig láthatatlan, de nyilván nagyon ravasz és kegyetlen férfiakat, akik ellopták az atlanti-szi koronát.

Az a ház tulajdonképpen nem is a városban volt. Hill csaknem húsz kilométert autózott a néptelen műúton. Nem a sztrádán, hanem egy régi, már-már elfeledett, csaknem párhuzamos, keskeny úton. Valaha — ő még nem is volt a világon — ezen lehetett eljutni délre, a meleg tengerpartokra. Néhány egykori parkolóhely még emlékeztetett a forgalomra; most alig járt erre autó, azok is főleg megrakott teherkocsik voltak.

Hill aztán minden átmenet nélkül, hirtelen pil-

lantotta meg azt a házat. Ahogy Korendi professzor a telefonba elmagyarázta — vakító fehér, hegyes tornyú kis ház vörös ablakokkal. Ezek a vörös ablakok e vidéken valaha — a tizenkilencedik század elején — voltak divatban. Néhol még látni ilyeneket, de romokban. Az ablakokat kívülről keretező széles, vörös csíkokat e házon szemlátomást gondosan és nem is olyan régen festették újra.

Hill leparkolt a kerítés előtt. Egy lusta fekete-fehér macska feküdt a pázsit közepén, csak félig emelte fel szemháját, amikor a kapu nyikordult — aztán tovább aludt. Fehér bajusza megcsillant a déli fényben.

Korendi professzor a teraszon várta vendégét. Minden jel szerint egyedül lehetett. Talán egyedül is élt. Hill nem tudta megállapítani. Míg ott volt, rajtuk kívül senki sem mozdult a házban. A napernyős asztalon már ott volt egy tálca, rajta üdítők, poharak.

— Hill hadnagy — mutatkozott be. — Ne haragudjon a zavarásért.

— Amikor a telefonban a könyvemre hivatkoztam, rögtön tudtam: maga nyomoz az ügyben — mosolygott a professzor-író. — Ugyanis én is hallottam a korona sorsáról. De nem hittem volna, hogy ilyen hamar a „nyomomra jut” — nevetett.

Hill leült. A professzor töltött a grépfrútléből, jégkockákat csúsztatott az öblös pohárba, és átnyújtotta vendégének.

— Olvastam a könyvét, és a kiadón keresztül kinomoztam a telefonszámát — mondta Hill, talán fölöslegesen. — Valóban rám osztották a korona-ügyet, és igyekeztem mindent megtudni róla.

— Derék, nagyon derék — Korendinek kis fehér kecskeszakálla volt, sovány, inas, napbarnított nyaka. Vékony csuklóján nagy karóra ketyegett. Szürke szeméből melegség sugárzott. Amikor a be-

szélgetés során később bejött a kertből egy másik macska és otthonosan az író térdére ugrott, Hill már biztos volt benne: nem rosszindulatú férfi a házigazdája.

— Egyet ne feledjen el, fiatalember! A koronának van valamilyen tulajdonsága, ami miatt értékes lehet valaki számára. Persze nem zárhatjuk ki azt sem: olyanok vitték el, akiknek csak a smaragdokra és a rubinokra fáj a foguk.

— Ha csak az értékre számítottak, sokkal értékesebb tárgyakat is elvihettek volna. Ott volt minden egyéb is a kezük ügyében — vetette ellene Hill. Emlékezett: Venti is így érvelt.

— Az emberek kiszámíthatatlanok — mondta Korendi, és mélázva tekintett maga elé: — Huszonegy évig tanítottam egyetemen, és azt hiszem, kicsit megismertem az embereket. Néha nagyon meglepően viselkednek. A lényeg az, hogy a koronát elvitték. Szükségük volt rá, induljunk ki ebből . . . Miért kell valakinek manapság egy bizonytalan eredetű, valamikori uralkodói jelvény? Mert annak különleges értéke lehet a számára. Vagy maga a tárgy mint jelkép értékes, vagy az is elképzelhető . . .

— . . . hogy a tárgy információkat rejt, ahogyan ön is írta — vágott közbe Hill.

— Igen. A korona . . . De várjon csak, lerajzoló.

A következő félórában erősen megcsappant a grépfrút mennyisége, Korendi pedig beszélt és rajzolt. Bonyolult vonalak metszték egymást egy oválisban, később a rajz kezdett trigonometrikus lenni. Hill már régen elvesztette a fonalat, csak néhány szó ragadt meg az agyában.

— Az egykori atlantiszi birodalom romjai egyes feltevések szerint nyugati tengerpartunkon kell hogy legyenek. A pontos hely koordinátáit állító-

lag a korona megrendelője és a mesterek — akik elkészítették — valósággal „beleépítették” az uralkodói jelvény szerkezetébe. Ezek a vonalak, amelyeket én ilyen primitíven rajzoltam ide, azt hivattak jelezni, hogy egy bizonyos földrajzi ponttól milyen irányban, mekkora távolságban találhatóak ezek a romok. Amelyeket különben már nyilván elnyelt a tenger vagy a szárazföld. Ne feledje, fiatal barátom, Atlantisz igazi vagy vélt pusztulása óta a tengerek szintje többször is megemelkedett. Amit mondok, nem fantázia, magam is tanítottam ezt az archeológiai óráimon. A jégkorszak végén számos tengeren rengeteg sziget került a víz alá. Régebben — abban a korban, amelyről most beszélünk — nem így nézett ki a görög szigetvilág sem, ahogyan az utóbbi ötezer évben. És számos más helyen történt ugyanez a Földön. Nyilván megváltoztak a partvonalak is. Nehéz lenne hát meglelni azt a pontot, amely ma is felismerhető, amelynek helye és helyzete nem változott tizenkétezer éve, és amelyhez viszonyítva most fellelhetőek lennének Atlantisz romjai.

Hill csak hallgatta, hallgatta. Aztán hirtelen eszébe jutott valami. Míg a professzor kiszáradt torkát leöblítendő ivott, ő kapta fel a ceruzát, és nagyon gyorsan rajzolt egy V betűt.

— Látott már ilyesmit, professzor úr? Lehet ennek valami köze az ügyhöz?

Nem tette hozzá, hogy ezt az egyik szemtanú teremőr látta az egyik betörő kezén. A kis jelvényt egy lánc végén.

Korendi egy percig tünődve nézte a rajzot, majd elmosolyodott. Letette a poharát, megfordította a papírt, és valamit hozzárajzolt, úgy mutatta.

— Nézze csak erről az oldalról! Nem **V**, hanem **A**! Vastagok a szárai kétoldalt, de vékony a vízszintes összekötő vonal. Még vékonyabb itt a

vonal közepén az a rövid, függőlegesen lefelé szaladó kis vonal, ami miatt ez tulajdonképpen T betűvé formálódik, beleépítve az **A**-ba. Így ni:

A

— Tehát **A** és T... Atlantisz rövidítése? — élénkült fel a hadnagy.

— Pontosan, fiatalember. Mondja, ennek is köze van az ügyhöz? — ismételte Hill kérdését. Közben homlokát ráncolva töprengett, majd hirtelen felállt: — Valami eszembe jutott. Várjon, kérem, utánanézek...

Bement a házba. A macska elterpeszkedett a székén, és dorombolni kezdett. Hill egy percre megfeledkezett mindenről, csak nézte a tájat. A zöld bokrokat, a fákat. Valahonnan virágillatot hozott a szél. A vágy elhatalmasodott rajta, fájó valósággá lett, úgy hitte, már kiirthatatlanul. Mikor fog ő így élni?... Nem egy lyukban ébredni, hajtani reggeltől estig. Hanem ha itt lakhatna... Ha ezt látná mindennap, ha erre a madárdalra ébredne... Ha neki is az ölébe kéredzkednének az állatok, simogatást remélve jönnének feléje kutyák, macskák... Barátságos volt a kert, és nagyon biztos otthont adhat ez a ház. Irigyelte Korentit, és sajnálta saját magát.

A professzor visszajött. Látva, hogy a macska elfoglalta a helyét, békés mosollyal húzott el a terasz falától egy másik széket, és arra ült.

— Megtaláltam — kezdte. — Nézze csak! Valahol működik egy ilyen egyesület. Vagy nem is tudom, jogilag minek nevezhető. Valaha régen küldtek egy meghívót. Talán két éve lehetett. Egy ideje elteszem az ilyesmiket, magam sem tudom, miért. Talán az öregség... Az ember ragaszkodni kezd bizonyos tárgyakhoz, amelyeknek valójában nem

sok közül van hozzá. Szóval küldtek egy nyomtatott meghívót, de én nem mentem el. Valami Atlantisz-ügy volt az is. A meghívó egyik felét letéptem, már nem tudom, miért. Talán kellett egy kis darab keménypapír. Nos, itt látható ugyanaz a jel. Az **A** és a kisebb **T** betű.

— Nincs kétség, ugyanaz lehetett — Hill már érezte, ennél többet nem tudhat meg Korenditől. A professzor sem tartóztatta. Néhány udvarias szó és egy kemény kézszorítás után elváltak. Hill még visszanezett a kapuból — a professzor már alighanem a macskát simogatta, kissé görnyedten állt a széke mellett. Aztán a hadnagy beült a kocsijába, és elrobogott.

— Számomra eléggé világos ahhoz, hogy elinduljak egy nyomon — mondogatta Hill makacsul. Igaz, egyedül volt — senki sem hallotta. A lakásában állt, és az ablakon át az utcát nézte. Vigasztalan volt a környék. Az imént negyedóraig esett — túl kevés volt ahhoz, hogy valóban lemossa az utca szennyét, túl sok ahhoz, hogy kellemesebbé tegye a látványt. Szomorú felhők futottak át az égnek azon a kis darabján, amit innen láthatott. Hill lelkében már régóta érett a lázadás. Persze céltalanul, hisz nem volt ki ellen lázadjon. Ha lenne pénze, sokkal szebb környéken is lakhatna. Talán még egy villanegyedben is. Nem szobát bérelni valami mogorva öregasszonynál, mint az angol detektívregényekben, hanem önálló kis lakást egy házban, ahol . . . ahol esetleg nem is lakna rajta kívül senki. Milyen csodálatos érzés lenne — álmódzott — ilyenkor eső után kimenni a kertbe, és megállni, fülelni. Hallaná a bokrok ágairól alápergő, elkésett cseppeket, a madarak első tétova, még bizonytalan énekpróbáit. A pázsit besüppedne léptei nyo-

mán, hogy szinte azonnal kiegyenesedjenek ismét a fűszálak . . .

Az ég darabkája újra kék lett.

— Korendi professzor él úgy, ahogyan kell! — mondta újra, ezt is hangosan. — Már-már betegségtünet ez a hangos beszéd, ha egyedül vagyok — mondta ezt is, de a végét már suttogva. Aztán többé nem szólt. Volt még egy ötlete, de ahhoz ki kellett mennie a házból.

A posta nem volt messze, csak három utcával odébb egy kis tér és parkoló sarkán. Belépett az épületbe. A széles üvegablakokon át fagylaltozó tizenéveseket látott, többen kerékpárral hajsolták egymást. Valahol zene szólt. Az esőnek már csak a nyomai maradtak meg, kisütött a nap is. Délután volt. Hill kedve is jobb lett.

Először elkérte a város telefonkönyveit. Volt vagy négy vaskos kötet, a reklámok miatt. Türelmesen forgatta őket legalább egy óra hosszat. *Atlantisz* címszóval csak néhány hangoskodó céget talált; az egyik műkereskedés volt, három pedig kereskedelmi vállalat. A névhez mindegyik hozzáillesztett valamilyen más szót vagy nevet, hogy megkülönböztessék őket. Akadt még *Atlantisz* könyvkiadó, sőt folyóirat is. A numizmaták klubjának is ez volt a neve, pedig Hill legjobb tudomása szerint egyetlen atlantiszi pénzdarabot sem ismert a tudomány. Volt „Atlantisz” utazási iroda és popzenekar is. Annak előtte a hadnagy nem is sejtette volna, hogy ennyien használják fel a talán sosem volt kontinens nevét.

Egyikkel sem ment semmire. Átforgatta a többi könyvet is. Csak annyi volt a haszna, hogy megtudta: maga az elnevezés nem vezetheti nyomra. Korendi mutatott egy csonka meghívót. Azt valakinek készíttetnie kellett. Valakik megrendelték, egy nyomda elkészítette, és biztosan valamilyen

rendezvényre, eseményre szólt. Tehát van valamilyen személy vagy szervezet, amely mégis kapcsolatban áll Atlantisszal? Vagy ők is csak a betűket bitorolják? Az A és T betűket használják. És a Duval által látott pasas kezén a jel . . . Háromszögben aranyozott A és T betűk. Mégis kell lennie összefüggésnek!

Pillantása egy falitérképre esett. Feltüntették rajta, melyik megyének hányas a telefonközrész száma, de ugyanakkor azt is, milyen autórészszámok és postai irányítószámok érvényesek azon a környéken. Mit is mondott a kulcsmásoló? Hát persze! Észrevehette volna már régebben is. Az az autó, amivel Biron és rejtélyes, ismeretlen társa jött, az óceánparti Viggor megye. Minden nyugat felé mutat. Biron is a város nyugati szélétől nem messze találták holtan. Mintha arra ment volna a tett elkövetése után. Vagy vitték . . . No és — hiszen Viggor az *Atlanti*-óceán partján van!

Kikérte a viggori telefonkönyvet. Megkönnyebülten nyugtázta, hogy természetesen sokkal vékonyabb a fővárosinál. Mindössze egyetlen kötet. „Ezt akár laponként is átvizsgálom”, fogadkozott, és visszaült a helyére. Észre sem vette, hogy odakint közben ismét elsötétült minden, hatalmas zápor zúdult a városnegyedre. A fagyalatozó és bicikliző gyerekek eltűntek. Egy csatornában tompán és kitaróan dobolt a lezúduló víz.

Már azt hitte, semmit sem talál. A kis térkép segítségével sorra vette a városkákat. Atlantisznak nyoma sem volt — mindössze egyetlen kocsmát Viggorban, a kikötőben; de ez aligha egyengette útját a cél felé. Majdnem beesteledett, amikor új ötlete támadt. A meghívót Korendi professzornak, ugyan küldhették a fővárosból, de az a társaság talán Viggorban székel. És ha más a neve?

Valami történt az agyában, csak még nem tudta,

micsoda. Mindinkább lelassultak a mozdulatai, ahogy forgatta a lapokat, vizslatta az oldalakat. „Társaság? . . .” Tényleg, az is lehet! Az Atlantiszhívőket keresheti egyesület, társaság vagy más ilyen csoportos szervezetek neve alatt is! Biztos, hogy van telefonjuk! Ez manapság olyan követelmény, amely nélkül szinte nem is jegyzik be őket.

Tovább kutatott. Odakünn újra elállt az eső, a tér lassan benépesült. Sem a társaságok, sem az egyesületek, egyesületek között nem talált ilyenre. Aztán a lap alján észrevett egy apró bétűs, zárójelbe rejtett utalást (lásdmég: alapítványok). Hát persze, az alapítvány is valamiféle egyesülés vagy intézmény. Engedelmesen lapozott vissza, és megnézte, mely helységekben vannak egyáltalán alapítványok. Nem sok reményt fűzött a dologhoz. Viggorban egyetlenegy sem talált, márpedig ha a megyeszékhelyen nincs, akkor . . . hol lehet még? A térkép szerint először a tengerparti helységeket vette sorra. Az ösztöne súgta, hogy az *Atlanti* partján keresgéljen.

És gyorsan futó ujja alatt egyszer csak megjelent a szó, amelyre eddig nem akadhatott rá. Egy Oiter nevű kisvároskában vagy faluban, a szokásos névsor után „Alapítványok” címszónál kettő is akadt. Egy halászati iskola, amely alapítványként működött, és . . . ATLANTISZ-ALAPÍTVÁNY. Bejegyzett egyesületként, társadalmi céllal, mint a hozzátett rövidítésből kiderült. És egy telefonszám. Hill sokáig nézett maga elé, aztán lassan felírta a számot, visszaadta a könyvet, és a telefonfülkéhez ballagott. Jó sok aprópénzt készített ki.

A telefon Oiterben csöngött ki. Senki sem vette fel. A férfi az órájára nézett — no persze, hat óra múlt, már semmilyen hivatalban nem dolgoznak. Bár egy alapítvány nem hivatal, gondolta. Visszaballagott a falhoz, nézte a térképet. A szárazföld

reménytelenül szürkének és érdektelennek látszott. Viszont az óceán kékje felvidította. „Oda kell menni”, mondta egy hang. Nagyokat lélegzett, mintha máris a sirálykiáltásos, szeles, hullámos fövenyen állna.

Este, elalvás előtt megfogadta, hogy végére jár a dolognak. Most már nem is a „vizsga” miatt kapta el ez a legyőzhetetlen makacsság. Tendrix és a többi rendőrfőnök gondoljon, amit akar. Az ügy önmagában is érdekelni kezdte. Biront bestiális kegyetlenséggel ölték meg. Akiknek a dolog emberéletet is ért, azok nyilván nem csupán a négyszáz-ezret érő koronára számítottak. Igen nagy értékek lehetnek a háttérben.

Reggel a döntés tisztának, logikusnak tetszett. Kivárta a fél kilencet, és csak akkor hívta fel a kapitányságot. Tendrixet kérte. A főnök hangja meglehetősen nyugodt volt, még azután is, hogy Hill közölte elhatározását. Persze engedélyt kellett kérnie — de meg sem fordult a fejében, hogy Tendrix nemet mondhat.

— Főnök, itt minden nyugat felé mutat. Annak a kocsinak a rendszáma, Biron halálának helye. Az egyik tettes karján látott jel is valami Atlantisz-szervezetre utal.

— Tehát Viggor megyébe utazik? Hány napra? — kérdezte Tendrix hűvösen, nyugodtan.

— Főnök, szeretnék ott szétnézni. Nem tudom, mennyi időre lesz szükségem, talán két-három nap elég lesz. Azt hiszem legalábbis. Tessék? . . . Nem. Jobb lesz egyedül, hisz talán nem lesz szükségem segítségre. De ha mégis . . .

— Rendben van, de mivel nem a saját területén ügyködik, letartóztatást nem eszközölhet, Hill. Legfeljebb tettenérés esetén. Szaglásszon kedvére,

mondjuk . . . három napig. Többet nem adok magának.

— Elég lesz, uram — felelte Hill jól nevelten és tulajdonképpen hálásan. Kimehét a városból, meglátja a tengert. Olyan régen nem látta már. Mikor is? Tavaly, nem, tavalyelőtt! Szörnyen régen volt már.

— Jelentse majd, ha talál valamit, hogy intézkedhessünk! — tette még hozzá a főnök, és ezzel megszakadt a vonal. Hill boldog volt, a legszívesebben ordított volna egyet. Ez az! Beülni a kocsi-ba, és irány a tenger! Egy pillanatra aggódni kezdett: nehogy Tendrix vagy a pletykás kollégái azt higgyék, csak egy kis ingyennyaralásra támadt kedve! Magukból indulnak ki, ha ezt hiszik róla.

Gyorsan öltözött. Néhány nyáriasabb holmit dobott be kis bőröndjébe. Zakója zsebeit szokása szerint teletömte különféle meglepő holmikkal, és persze nem feledkezett meg a pisztolyról sem. Így aztán fél óra sem telt el a telefonbeszélgetés után, amikor bezárta maga mögött az ajtót és lerobogott a lépcsőn. Bevágta a kis bőröndöt a hátsó ülésre. Akkor érezte, hogy mennyire éhes. Majd eszem útközben, gondolta, és ez is külön örömet jelentett. Így a reggelizés is már része lesz ennek a vakációnak.

Gázt adott, és elindult. Úgy örült, mint egy gyermek.

A városból nyugat felé kivezető autótút szélén, egy kis parkolóban állt egy fekete autó. Ketten ültek benne. Az egyik utas távcsövet tartott a szeme elé, és figyelte az autókat. Kilenc óra hat perckor végre megszólalt.

— Jön . . . Egyezik a leírás és a rendszám.

— Biztos hogy ő az?

— Egyedül ül benne, egy fiatal férfi. Nem lehet más. De összehasonlíthatom a fotóval. — Felvette a térdéről az odakészített kis fényképet, rápillantott, aztán ismét a távcsövön át nézett. Akkor az idegen jármű már nagyon közel volt, és el is robogott nem messze tőlük az úton. Gyorsan letette a távcsövet, gázt adott, és kigördülve a gyorsítósávrára, növelte a sebességét. Követni kezdte a nyugat felé száguldó magányos autóst.

Hill megállt egy nagyobb benzinkútnál, tankolt, majd félreállítva a kocsit, bement a büfébe, és gyorsan harapott valamit. Az ablakon át látta meg azt a lányt.

Fiatal volt és csinos. Nagyon rövid bőrszoknya alól hosszú, szép combok villantak elő. Vékony blúza nem rejtette el melleit; amint ellépdelt az ablak előtt, gyönyörűen mozdultak ide-oda. Hill szájában megállt a falat. Volt mit néznie, az biztos. A lány maga volt a napfény, a fiatalság, a szépség. Kívánatos testét tudatosan hordozta, látszott, megszokta már a férfiak mohó pillantásait. Hill is látta, hogy odalépett néhány indulni készülő férfihöz, kérdezett tőlük valamit. Egy asszonyt sem hagyott ki, de láthatóan nem jutottak egyezsége. Talán egy stoppos, futott át a férfi fején. Legyűrte az utolsó falatot, kiitta a kávéját, és máris ment a kocsihoz. Szándékosan lassan készülődött az útra, hátha odajön hozzá is a lány. Körbejárta az autót, alaposan megszemlélte mind a négy kereket, helyükön vannak-e a csavarok.

És akkor a lány elindult feléje. Szinte lebegett az aszfalton, a nap a szemébe sütött, ettől kissé hunyorgott. Szőkésbarna, hosszú haja a hátára omlott, de a szél időnként elkapta, borzolta, hullámoztatta. „Zöld szeme van”, gondolta még a férfi,

amikor a lány már ott állt előtte és megszólalt. Elég mély hangja volt.

— Jó napot.

— Jó napot, kisasszony.

— Elnézést... nem Viggor felé megy véletlenül?

Hill szíve megdobbant. Láta a lány meztelen karját, combját, és a hangjában is volt valami izgató. És éppen Viggorba?

— Eltalálta. Meg sem állok az óceánig, Viggorba készülök — mosolygott a férfi, már előre érzett valamilyen kicsiny győzelmet. Vagy nem is kicsit? Közelről néztek egymásra pár másodpercig, vagy tovább? Nem tudták. Ebből az ismeretségből még bármi lehet, futott át a férfi agyán a reménykeltő gondolat. A lány megkönnyebbülten mosolygott. Hill megszemlélhette ajkát, az alsó kicsit széles volt, izgató. Szép vonásai voltak, és a blúz alatt ingerlően domborodtak a mellei. Kis táskát viselt a vállán, ugyanolyan anyagból volt, mint a szoknyája.

— Ez nagyszerű! Elvinne, kérem?

— Természetesen, kisasszony.

— Hozom a cuccomat — és elsietett a kávézó falához. Felkapott egy kisebb bőrszatyrot. Hill segíteni akart neki, de a lány csak mosolyogva intett-tiltakozott, betette a férfi bőröndje mellé hátra, és máris indulhattak.

Hill kikanyarodott az útra. A nagyváros végleg mögötte maradt, ez is örömmel töltötte el. A lány becsatolta az övet, és Hillre mosolygott.

— Legalább húsz vezetőtől kérdeztem, merre megy. Viggor valahogy nem esett nekik útba.

— Túl messze van. A többség csak a közeli városokba igyekszik.

— Maga viszont nyara!ni megy — nevetett a lány. Hill most nagyon jól érezte magát.

— Igen, valami olyasmi... — motyogta. Régebben is észrevette, hogy a feltűnően csinos nők mellett zavarba jön. Gyerekes dac ébred benne ilyenkor, nehezen viseli el őket, mégis valami arra készíti, hogy maradjon mellettük.

Öt perc múlva bemutatkoztak egymásnak. Igaz, Hill ezt a nevét mondta, mert már megszokta, hogy rövidsége okán keresztnév helyett is ezt használják az ismerősei. Pascal, Alain, Franco, Agnes — mind csak Hillnek szólítják. A lányt viszont Paolának hívták, és ezt a tényt nagyon természetesen közölte. Jól érezte magát, lejjebb húzódott az ülésen, a nap oldalról sütött be. Olykor Hillre nézett, és amikor a férfi elkapta a pillantását, ismét mosolygott. „Legalább négy évvel fiatalabb nálam”, gondolta a férfi. Nyugodtan vezetett. Olykor egy-egy nagy kocsit elhúzott mellettük a másik sávban, vagy előzte őket egy igen gyorsan száguldó kamion. Hill nem sietett. Most már különösen nem.

— Jelentkezem.

— Köszönöm. Mi újság?

— Minden úgy halad, ahogyan előre sejtettük.

— A teremőr halála?

— A nyomozás folyik. Brutális gyilkosság, írhatja a sajtó. A tettes vagy tettesek ismeretlenek.

— Forró nyom?

— Se forró, se hideg, uram. Nem tudnak elindulni rajta.

— És a másik vonalon? A nyomozásnál?

— Még semmi említésre méltó nem történt, uram.

Félúton megálltak ebédelni, és akkor már tegeződtek. Paola vidám volt, gondtalannak látszott.

Az étteremben nem volt sok vendég, de a férfiak mind őt nézték. Érdekes módon, Hill büszke öröm helyett aggodalmat érzett. „Ha ez az ismeretség sokáig tartana, rengeteg gondom lenne miatta. Különben is, az én szakmámban melyik nő bírná ki sokáig mellettem?” Eszébe jutott, miket meséltek az idősebb kollégák a házasságukról. Általában mind megromlott. Melyik feleség viseli el, hogy a férje olykor napokig se jön haza, ráadásul lehet, hogy csak a halálhírért hozzák . . . Vagy mikor lehet biztos benne: amikor nem tölti otthon a férfi az éjszakát, hol is van tulajdonképpen. Bűnözőt les és hajszol, vagy egy másik nőnél mulatja az időt, szolgálati beosztására és a gazemberek elleni kemény harcra hivatkozva otthon.

De gondolataival túlságosan előreszaladt. Paola fesztelenül viselkedett, szinte észre sem vették, hogy tegeződnek. Útközben kiderült, hogy szociológiát tanul, de májdt újságíró akar lenni, ha végez. Huszonegy éves.

— És most hová igyekszel? Netán egy kis újságírói gyakorlatra? — incselkedett Hill. Jól érezte magát, ha nem gondolt semmi másra, csak arra, hogy itt van egy csinos nővel. Az Atlantisz-ügyet is szerette volna tudata mélyére gyömöszölni.

— Az sincs kizárva — nevetett hamiskás arccal a lány. — Különben arra gondoltam, a vizsgák előtt néhány napot pihenek Viggorban. Van ott egy nénikém, szegény három éve nem látott, annyi ideje nem találkoztunk. Olykor felhívtam ugyan. A múltkor is hívott magához. Hát most van időm, el is megyek.

Ettek, viccelődtek. Közben Hill azon elmélkedett: miért van az, hogy néha a véletlenül odakerült vadidegennel sokkal jobban érzi magát, sokkal őszintébb lehet hozzá, mint azokhoz, akikkel már második éve dolgozik együtt. És akik ráadásul a



kollégái is. „Talán nem vagyok, nem leszek jó rendőr”, gondolta. Ilyenkor elfelejtette, hogy igazolvány lapul a zsebében, rajta a bűvös „Rendőrség” szó és a neve mellett egy szó: „Hadnagy”. Rendőrtiszt máris, a többit a jövő hozza meg. Lehet, hogy tényleg csak tőle függ minden? A hön áhított karrierje is?

— Min töprengsz? — kérdezte Paola. — Néha olyan vagy, mint aki nincs is ebben a világban.

— Lehet, nem ide való vagyok.

— Afféle E. T.? A kozmoszból jöttél?

— Még az sincs kizárva — tréfált a fiú. — Bizony mondom néked: néha úgy érzem, nem e világból való vagyok.

— Ez már majdnem bibliai idézet volt.

— Csak a hangulata, a nyelvezete.

— És te mivel foglalkozol? — kérdezte váratlanul Paola. Éppen befejezte az étkezést. Odakünn süttött a nap, idebent alig hallhatóan szólt a kellemes zene. Természetesen valami lambadát játszottak, aminek Hill amúgy nem volt nagy híve, de most ez sem zavarta. Zavarba jött, pedig nagyon nem akarta.

— Hááát . . . Egy nagy intézetben dolgozom.

— Számítógépek — vágta rá a lány. Hill kikökölt.

— Számítógépek? . . . Miért gondolod?

— Olyan programozó külsőd van — ezt talán viccnek szánta. Mindenesetre Hill is mosolygott. De érezte, valamit mondania kell.

— Nem egészen. Mi inkább emberekkel foglalkozunk.

Szerencsére jött a pincér a számlával. Hill örült, hogy megkerülték a kényes témát. Másról kezdett beszélni, amikor kijöttek és ismét beültek a kosiba.

Még két és fél óras út volt előttük.

- Kettes csoport, mi van?
- Készen állunk, uram.
- Remek. Értesítést kaptam a megfigyelőktől, hogy a célpont már közeledik magukhoz.
- A távolság?
- Időben talán negyedóra.
- Értem, uram, felkészültünk.

Az út meredeken kaptatott felfelé. Néha kissé délnyugatra fordult, ilyenkor a nap Hill szemébe sütött. Leengedte a napellenzőt. Paola egyre kevesebbet beszélt, a feje ide-oda billent a fejtámaszon, a keze is elernyed. Alighanem elaludt, mert a szemét is behunyta. Hill hát nem szólt hozzá, hadd aludjon. Oda-odahúzta valami mágnes a tekintetét, nézte a biztonsági öv mellett most is előremerdő kebleket. Nagyot nyelt hozzá, a szája kiszáradt. Sajnálta volna, ha egy óra múlva a lány kilép a kocsiból, kedvesen búcsút int és soha többé nem látja . . . Az autó egyenletes sebességgel haladt felfelé; jobbra egy erdő húzódott — a fák néha közel „jöttek” az úthoz, máskor meg „elugrottak” messzire —, balra viszont hegyek voltak a távolban. Közelben szelídebb dombok kéklettek, és néhány szántóföld az út mellett. Az egyikén színes ruhás vendégmunkások dolgoztak, talán arabok vagy törökök. Az aszfalt szürkésfekete csíkját már nagyon megszokta a szeme. Ebéd után ő is elpilledt egy kicsit. De szerencsére autóvezetés közben nem engedte el magát.

Hogy a *szerecsse* szó itt mit jelent, azonnal megtudta.

Az emelkedő hirtelen véget ért. Láta a tükörben, hogy mögötte nem jön egyetlen autó sem. Az a kocsi, amelyik két perce előzte meg, máris eltűnt a messzeségben, a bukkanó mögött. A leállósávon

állt ugyan egy autó, háromszöggel az ablakában, de utasok nélkül. A bukkanónál nem láthatta be maga előtt a terepet, hát önkéntelenül fékezett. Régi szokása volt — ködben vagy éjszaka sem duhajkodott az utakon.

Csak arra figyelt fel — és zökkent ki a már-már álmosító, nyugalmas hangulatból —, hogy valami színes húzódik eléje jobbról balra. Pontosan az ő sávjára. A lába már a féken volt, mintha egy ösztön parancsolta volna jó előre, mit tegyen.

Egy nagy, sötétkék kamion ment át a leállósávról az övére, méghozzá nagyon lassan. És az eleje már a belső sávra kanyarodott . . . Mintha el akarná állni az útját . . . A szíve hirtelen a torkában dobogott. Hill fékezett, ahogyan csak bírt. A legszívebben káromkodott volna: — „Ekkora állatot! Micsoda nagy marha!” De a fékezés megdobta a kocsiját. Paoláról is megfélemedezett, keményen tartotta magát, az autó kisodródott jobbra, nagyon akarta, hogy ne érjen oda a kamionhoz . . .

— Vigyázz! — kiáltotta a lánynak. De nem tudta, felébredt-e, és ha igen, mit tesz. A kamion egyre csak növekedett a szemében, összeharapta az ajkát. A világ leszűkül, most csak ez a darabkája volt fontos, sőt, egyáltalán nem is létezett más! Az autó sodródott, Hill már látta a hátsó hatalmas kereket, az is majdnem olyan magas volt, mint a kocsija. A sárhányó feketére volt festve, és mielőtt még Hill kocsija megállt volna, éppen ebbe ütközött. A lökés megdobta, bal felé — Hill még mindig kénytelen volt fékezni. Paola kiáltott — vagy sikoltott? —, a kocsí furcsán megbillent, a férfi a fogát csikorgatva balra húzta a kormányt, el ettől az óriástól. Már a belső sáv mellett futottak, aztán felrohant a füre. Szerencsére még távolabb volt a korlát és a sztráda két oldalát elválasztó sövény. A kocsí akkor végre megállt. Amikor Hill lekerült

az úttestről, a kamion felgyorsult. Visszatért a külső sávba és nagy sebességgel távolodott. A bukkanó után most lefelé vitt az útja.

Olyan közel álltak a sövényhez, hogy mikor Hill kinyitotta az ajtót a maga oldalán, alig tudott kiszűzni az ajtón. De még visszaszólt.

— Jól vagy?

— Mi . . . mi volt ez? — kérdezte a lány. Remegett a szája széle. Hill nem figyelte tovább, felémelte a fejét. A kamion már messze járt. Lassan megkerülte a járművet. Érezte, hogyan remegnek a combjai, a lábikrája. A világ is furcsa lett hirtelen. Mintha élesebben látott volna mindent. Lába alatt a fűszálakat, külön-külön, pontosan. A sövény kis ágait. Felnézett. Az égen apró báránnyelű felhők úsztak, de mintha azok is közel lettek volna. Ha felnyúlna, kezével szinte meg is érinthetné őket.

A kocsi eleje nem nézett ki olyan rosszul, mint hitte. Az ütközés nem volt olyan erős, hiszen mindkét jármű lassan haladt, alig „csókolóztak össze”. Még a fényszóró sem repedt meg, viszont a kamion éles sárhányószele összekaristolta a fémet. A kocsiszekrény felső pereméről lejött a festék is, furcsa látványt nyújtott a meztelen, szürke fém.

— Tulajdonképpen . . . megúsztuk — mondta.

Paola is kiszállt. Rá is hatással volt ez a majdnembaleset. Megnézte a kocsi orrát, aztán ráült a motorház fedelére. Hill most újra látta a lány combját, kíváncsi testét. Az arcát. Paola is ráémelte a tekintetét. Csak nézték egymást, aztán a férfi odament hozzá. Két tenyere közé fogta a lány fejét, és nagyon meleg hangon szólt:

— Megúsztuk. Ne idegeskedj már!

— Én . . . nem . . . idegeskedem — suttogta Paola. Felnézett, ajka magasabbra került. Majdnem egy vonalba a férfi állával. Hill tudta, csak le kellene hajolnia — érezte, hogy elég lenne ennyi, és

megcsókolhatná Paolát. Nem ellenkezne. Tenyerén át érezte, a bőre sugározta a jelzést. Lehet, még nem is tért egészen magához. Hill hallott már olyan esetekről, amikor valaki sokkba esett egy baleset után. De itt most csönd volt. A másik úton elrobogott egy kocsi, valahol madarak énekeltek. Lábuk alatt hersegett a fű. Hill elengedte Paolát.

— Ülj be! Megpróbáljuk utolérni a kamiont.

— És ha utoléred, mit csinálsz? — kérdezte Paola fáradt mosollyal.

A kocsi elindult, és a férfi örömmel tapasztalta, hogy valójában nem is történt baj. A mellét szorító érzés csak most kezdett enyhülni.

— Csak... csak az a gyanús, miért nem állt meg? — kérdezte a férfi. — Hiszen látta, látnia kellett a tükörben, mi történik. Ráadásul éppen azon az oldalon volt, ahol ő is ül — az ismeretlen sofőrrel beszélt. Dacos lázadás és értetlenség nőtt benne. Most bánta, hogy nem jegyezte meg a kamion rendszámát. De hiszen akkor kisebb baja is nagyobb volt ennél!

Lefelé robogtak a lejtőn. A kamiont már nem látták. Hill gázt adott, százhússzal, majd még gyorsabban száguldott. Hamarosan hosszú, egyenes úton haladtak, belátták szinte a láthatár széléig — a kamionnak nyoma sem volt.

— Hová a fenébe tűnhetett el? Nyomtalanul... Csak nem repült el, mint egy madár?! — dühöngött a férfi.

— Biztosan lekanyarodott valahol. Volt már egy kijárat azóta — mondta a lány komolyan. Töprengővé vált az arca. Hill hallgatott. Most már megkönnyebbült, és a lelke mélyén örült is, hogy nem találtak rá a kamionosra. Mit mondott volna neki? Hogyan állítsa meg, és ha mégis sikerül, fenyegetse meg? Rántsa elő az igazolványát? Hiszen ő nem közlekedési rendőr, és különben sem szeret-

né leleplezni magát a lány előtt. „Majd elintézi a biztosító”, hallotta szinte egy kövérkés, sörhasú férfi hányaveti mondatát. Hát most csak összeszorította a fogát, és tovább nyomta a gázpedált.

Már csak egyórányi út választotta el őket Viggor megye szélétől.

— A hármas csoportot hívom.

— Hármas jelentkezik.

— A megbeszélt helyen vannak?

— Igen, uram.

— A kettes csoport kudarcot vallott. Maguk következnek.

— Értem, uram. Így lesz.

— Átveszem a kormányt — javasolta Paola.

Hill először arra gondolt: ugyan, dehogy! Minek adná át. De már érezte, hogy fárad. A teste apró lázadásait jelezgette az agyának eddig is, de valami arra készítette, ne vegyen róluk tudomást. Most azonban nem akart tovább várni. Jólesne a pihenés.

— Remek. A következő parkolóban — ígérte. Erre Paola is jobb kedvre derült. A parkolóban helyet cseréltek. Ha Hillnek voltak bizonyos aggályai a lány vezetői képességével kapcsolatban, azonnal elvethette őket. Paola úgy fogta a volánt, mint egy profi nagyvárosi taxis — Hill szerint, aki jól ismerete ezeket a taxisokat, ez volt a csúc, legalábbis autóvezetésben. Némi irigységgel volt kénytelen megállapítani, hogy a lány nála is jobban vezet. Paola talán sejtette, mi járhat az eszében, mert a sztrádán száguldva így szólt.

— Kevesen jöttek volna ki abból a balesetből ilyen ügyesen, mint te.

Hill csak morrantott valamit válaszul. Nem sze-

rette, ha szembe dicsérték — ugyanakkor nagyon vágyott a dicsőségmorzsákra.

A következő percekben a filmekről beszélgettek. Kiderült, hogy mind a moziban, mind videón majdnem ugyanazokat a filmeket látták az utóbbi évben. Ezekről aztán élénk vita alakult ki köztük. Paola a kemény akciófilmeket nem kedvelte, viszont a kicsit romantikus, mégsem cselekményszegény filmekért rajongott. Hill, bár maga nem volt kommandós alkat — vagy éppen azért? — ezeket a filmeket kedvelte. Néha még azt is bebeszélte magának, hogy ezekből szakmailag is profitálhat.

Hill látta, hogy egy táblához közelednek. Rajta nagy betűkkel a közeli város neve: BRINNE. Paola nem fékezett, és az autó rohant a napsütötte sztrádán.

— Kíváncsi vagyok, mit művelhet Hill — mondta Pascal. Két kezét összefonta kis pocakján, és körülnézett. Az imént jött vissza a „terepről”, ahogy ő nevezte a városi utcákat. Agnes elment valahová, a szobában rajta kívül csak Alain ült.

— Biztosan a koronát hajszolja.

— Állítólag reggel felhívta a főnököt. Vidékre ment, úgy tudom — fitogtatta jólétesültségét Pascal. Alain erre nem is válaszolt, egy papírba mélyedt, és mivel a csönd már túl hosszúra nyúlt, csak ennyit mondott.

— Igen . . .

A koci motorja duruzsolt, és Hillt elfogta az álomosság. Ugyanakkor a jólneveltség is arra készítette, maradjon beszélgetőtársa a vezetőnek. Aki ráadásul egy nagyon csinos nő volt . . . Oldalt sandított. Paola combja azonnal kijózanította. Ha Vig-

gorba érnek... Ha ott lesznek, hogyan tovább? Férfi volt, és a lányból áradó sugárzás vonzotta. Veszélyesen vonzotta. Bár azt el sem tudta volna képzelni, hogy emiatt félbehagyja vagy egyáltalán elhanyagolja a feladatot.

Még egyikük sem beszélt arról, mi lesz ma délután vagy este. Hamarosan színt kell vallaniok, gondolta Hill. Attól félt — és ez látszott a legvalószínűbbnek —, hogy beérnek Viggorba, és a lány elbúcsúzik tőle. Amilyen mulya vagyok — jutott eszébe némi keserőséggel —, majd maximum szépen elköszönök tőle és ennyi. A fogát csikorgatta saját eljövendő hülyeségét látva. Mennyire nem szeretett volna most Agatha Cristie-féle filmhős lenni! Hanem másféle filmekből ismert kemény öklű férfi, aki egyszerűen az ellenállhatatlan egyéniségével bilincseli magához — no nemcsak a bűnözőket, hanem a nőket is.

A forgalom élénkült. Brinne volt a Viggor felé vezető úton a legnagyobb város; a sztráda persze elkerülte. Már látszottak is a magas házak, néhány gyárkémény. Az út észrevehetően kissé jobbra fordult. A nap elé egy kisebb felhő vonult. A délután közepén még nagyon meleg volt. Hill a nyitott ablakon át is érezte.

Két kocsi ment előttük, három mögöttük. Aztán Paola kissé lehúzódott, hagyta elmenni a hátsókat. Hill örömmel állapította meg, hogy a lány nagyon óvatosan és szépen vezet. Ez elégedettséggel töltötte el.

Öröme nem tartott sokáig.

Az előttük haladó egyik autó lehúzódott a padkára, hogy megálljon valami okból. Paola kissé balra kormányzott, az az autó, egy vörös Ford, mögöttük maradt. Az előttük haladó furgon hátsó ajtaja hirtelen kinyílt, és egy férfi kihajított valamit. Egyenesen az ő kocsijukra.

— Fék! . . . — ordította Hill, és mindkét karját ösztönösen a feje elé kapta.

Valami reccsent. Paola hirtelen . . . semmit sem látott. A táj, amely az imént még ott volt előtte — zöld mező, közeledő város, aszfaltcsíkok és autók —, szürke pókháló lett. Beléviglant a kétségbeesés, hogy elvesztette látását, ugyanakkor valami szúrta az arcát is.

— Jobbra ki! — hallotta Hill kiáltását. A lába már a féken volt, erőteljesen, de kis szünetekkel nyomta. Hill üvegcserepeket érzett a kezén, valahol a feje mellett is repültek, hajába akadtak. Oldalra nézett, miközben a kocsi kihúzott a leállósávra. Csak a szalagkorlátot figyelte. Paola ezt nem láthatta, talán a végső fázisnál ezért is szaladt neki. A korlát ellökte őket, mindketten érezték, hogy majdnem visszaroannak az úttestre. Hill nem vesztette el lélekjelenlétét, megragadta a kormányt. Már tudta, mi történt — kocsija szélvédője „pókhálós” lett, össze is törött a nagy ütéstől. Néhol belyukadt, és az üvegdarabok rájuk hullottak. Huzat csapott az arcába előlről.

— Fékezz! — kiáltotta ismét, de már feleslegesen. Paola maga is tudta, mit kell tennie. Végre megállt a leállósávon. Remegve néztek egymásra. Hill ösztönösen a kulcshoz nyúlt, leállította a motort. Paola szemében ott ült a rémület. Hill igyekezett kemény és nyugodt maradni, mint a filmhősök. De érezte, megint ugyanúgy érezte, mint egy órával ezelőtt. Remeg a lába, a szája. Valahol mélyen talán a lelke is.

— Ez . . . Ez azért már kicsit sok — mondta végül. — Nem esett bajod?

Paola nagyot sóhajtott. A férfi látta, hogy a biztonsági öve két melle között vágott a blúzba, testébe. A hátsó ülésről poggyászuk a padlóra zuhant.

— Oké . . . Rendben vagyok — mondta Paola.

Hill a lány homlokához nyúlt, kivett onnan valamit.

— Apró üvegcserép . . . még jó, hogy nem ment a szemedbe.

A saját hajában, a homloka fölött is érzett néhánnyat. Miniatűr vércseppeket tapintott, ujjbegyén látta is. Aztán gondtalanul a nadrágjába törölte a kezét, és kinyitotta az ajtót.

Egyetlen autó sem volt a sztrádán. Csak ők. A férfi hitetlenül forgatta a fejét.

— Furcsa — mondta.

Paola nem figyelt rá, a kocsit nézte. Jóval mögöttük valami feküdt az úttesten. Egy téglá volt.

— Ezt dobták ránk a furgonból. Mit gondolsz, véletlen volt?

Keserű mosoly az arcán. Hill így szólt.

— Ilyesmi nem történik véletlenül. Tehát már az első eset sem lehetett az. Kétszer is megtettek mindent, hogy megállítsanak bennünket a Viggor felé vezető úton. Ez pedig azt jelenti, hogy . . .

— Nemkívánatos vendégek vagyunk arrafelé?

— Paola nevetni próbált, de csak keserves mosoly jelent meg az arcán. Az is eltűnt azonnal. A kocsi jobb oldala elöl eléggé tönkrement, a sárhányó már majdnem az abroncsot érintette. A szélvédő pedig összevissza repedezett, néhány kisebb lyuk is keletkezett rajta. Sugarasan körbe-körbe futottak a törésvonalak, akár a pókháló szálai. „Most kellene megmondanom, ki vagyok, és mi dolgom Viggorban”, gondolta. De persze nagyon jól tudta, hogy erről nem beszélhet ennek az . . . idegennek. Hisz az volt. Körbejárta a kocsit.

— Így nem mehetünk tovább — mondta Hill. Nem is nagyon gondolkozott, gépiesen cselekedett. Kivette poggyászukat, lezárta a járművet. Megjegyezte, hányas kilométerkőnél állnak. Paola

ráemelte a tekintetét — ő is ugyanarra gondolhattott, mint a férfi.

— Ki vagy te, Hill?

— Szóval engem okolsz? — a férfi felemelte a kezét. Egy autó közeledett, intett neki. De az, nem csökkentve sebességét, továbbrobogott. Akkor újra a lányra nézett: — És mi van, ha miattad akartak megölni bennünket? Hiszen csak a jó reflexeinknek köszönhető, hogy nem rohantunk bele a korlátba vagy más kocsikba. Ez gyilkossági kísérlet volt, kedvesem.

„Kedvesem!” Most nem hangzott úgy, mint egy szerelmi vallomás. „Kedvesem!” Paola nem vette le a szemét a férfi arcáról.

— Azt kérdeztem, ki vagy! Merthogy aligha engem akartak kinyírni. Én csak egy stoppos vagyok, és a te kocsidban utaztunk. Ezek rád vadásztak, Hill. Tehát? . . .

— Félsz velem maradni? — kérdezte Hill. Most végre valóban olyan volt, mint álombeli hősei. Paola nem felelt. Aztán közeledett egy másik autó. Akkor a lány — már nem várt a válaszra — lépett egyet oldalra, az úttest felé, és intett. A közeledő autó — magányos férfi ült benne — azonnal jobbra indexelt. Hillnek annyira megjött már a kedve, hogy még tréfálkozni is próbált.

— Ha nekem is ilyen combjaim lennének . . . minden sofőr rögtön megállna. Még intenem sem kellene . . .

Paola nem válaszolt. Kemény vonás ült ki az arcára, amit Hill még nem ismert. Nyugtalan is lett miatta. De aztán megállt az autós, Hill megkérte, vigye el őket a városig, mert az autójuk elromlott. Betették holmijukat, és maguk is beültek. Paola nem szólt egyetlen szót sem, miközben Hill udvariasan társalgott a vezetővel. És csak örülni tudott,

hogy Paola már nem kérdi ismét: kicsoda ő, és miért fenik rá annyian a fogukat?

Brinne főterén szálltak ki. Hill nyugtalanul körülnézett, és látva a lány tekintetét, magyarázóan mondta.

— Azt nézem, nem követnek-e.

— Bűnöző vagy? — kérdezte-állította a lány. Olyan hangsúllyal, hogy Hill nem tehetett mást, tagadnia kellett. Vagyis szint vallania. Pedig...

— Nem akarlak berántani semmibe — jegyezte meg. Forgalmas utcán álltak, napfény ült a házak tetején, de az utcákon már lopakodtak az árnyékok: — Valakik meg akarják akadályozni, hogy eljussak Viggorba, és magad is láthattad: semmitől sem riadnak vissza. Lehet, hogy a következő percben lesből lőnek rám, és végem van.

Maga is megborzongott saját szavaitól. Olyan ez, mint egy film: valahol egy távcső célkeresője bolyong, most kapja el a testét, a mellét, aztán a leendő tettes, a mesterlövész kissé feljebb emeli a fegyvert, vele a távcsövet is. A célkereszt most Hill fejére kerül...

— Nem feleltél a kérdésre — így Paola. Az arcán ott ült az a kemény vonás. Most nem volt szép, de érdekes. Körülöttük sokan mentek, és Hill örült a tömegnek, mintha az megvédhetné... Hiszen éppen a tömeg kedvez az ellenségnek. Észrevétlenül megközelítheti bármikor bármilyen tettes. Mindenre elszánt tettes. De miért?... „Meg akartak ölni, kétszer is”, jutott eszébe.

— A jó oldalon állok — felelte Hill, meleg hangon, őszintén. Nem tudhatta, jól tette-e. Paola szeme kerekre tágult, aztán a lány a vállára dobta a zsákját:

— Telefonálni akarok.

— Rendben, menjünk — elmentek az első újukba eső fülkéig. A lány bement. Hill sejtette: viggori nagynénjét hívja. Talán közli . . . talán közli, hogy késni fog? . . . Hiszen már aligha érnek este előtt a tengerparti városba. Elsétált valamivel odébb, nehogy azt higgye Paola, hallgatózik. Órájára nézett. Lassan hat óra lesz. Két óra múlva kezd alkonyodni, utána jön a sötétség . . . Sötétség? Ez adta az ötletet. Amikor Paola kijött a fülkéből, már kész tervvel állt elő.

— Sétálunk egyet a városban. Aztán bérelek egy autót, és amint beáll a sötétség, kimegyünk ismét a sztrádára.

— A sötétben nem ismernek fel a támadók? — Paola azonnal kapcsolt, és valahogy szelídebb volt a hangja is, amikor Hill meglepetésére így folytatja: — Nagyon ravasz ember vagy te, öregem. És nem félsz, ezt becsülöm benned.

Hill behunyta a szemét, mint a macska, amikor simogatják. Hát ez nem esett rosszul, az biztos. Elindultak egymás mellett. A férfi kinézett egy kávézót, beülnek, és addig beszélgetnek. Csakugyan meg kell várni, míg sötét lesz . . . Remélte, nem figyelik őket.

— Velem jössz? — kérdezte aztán halkán. Vadidegen emberek mentek mellettük, közömbös tenger apró hullámai. Hill csak a lány hangjára várt. És meghallotta.

— Messze van még Viggor. Ezért veled megyek, Hill.

3.

— Mit gondol, ember, miért kapják a pénzt? Hadd mondjam ki kereken: azt a rengeteg pénzt?! Azért, hogy óvodás módra macska-egér harcot mímeljenek?

— Bocsánat, főnök, de mi megtettünk mindent, amit lehetett.

— Ha megtettek volna mindent, akkor a pasas már régen hulla lenne! Az egyes csoport eleve elhibázta, mert nem ismerte fel azt a kocsit! Hagyták elmenni a fenébe! A másodiknál a kamionosnak is más járhatott az eszében, ugyanis a megfigyelőcsoport jelentése szerint még egy karcolást sem szenvedtek! Egyedül a hármas csoport csinálta, amit kellett.

— Nem rajtunk múltott, uram. Különben is, az embereket zavarja, hogy új szereplő is került az ügybe.

— Már jelentették nekem. A fickó fölszedett valahol egy autóstoppos lányt.

— Még hozzá milyen csinos lányt! Főnök, ha látná...

— Hallgasson! Nem akarom látni, és nem is kell látnom! Én innen a távolból igyekszem összehangolni az akciókat, veszekszem az idióta embe-reimmel, akik semmit sem képesek úgy végrehajtani, ahogyan megparancsolták nekik! Nekem kell rendbe hoznom, amit maguk elrontottak, ostobák!!... Most hol van a pasas?

— Brinne-ben ülnek a lánnyal egy kávézóban.

— Ne veszítsék őket szem elől, és a kocsik is álljanak készenlétben! Akár ott maradnak éjszakára, akár nem. Kövessék őket, és az első adandó alkalommal... rögtönözzenek! Tudom, hogy ez nem egészen a maguk műfaja, de most az egyszer legyenek önállóak! Mivel nem tudhatjuk, mi a szándéka és merre megy tovább, hát nem készíthetünk tervet. Fel tudják ezt fogni?

— Igen, főnök, természetesen... Figyeljük, és lecsapunk rá, amint lehet. Szükséges még, hogy... hogy balesetnek álcázzuk?

— Ha lehet, igen. Ha nem, majd... majd megmagyarázzuk nekik másképpen. A lényeg, hogy még ma éjjel. Értette?

— Értettem, főnök.

— Remek lány vagy, Paola.

— Köszönöm — Paola ajka ismét a kávéscsésze szélére csúszott. Hill most nagyon közletről nézhetett a szemébe. Odakünn besötétedett, felgyúltak a fények. Hill az imént jött vissza a telefontól — felhívott egy helybeli autójavítót, és megkérte, vontassák be a kocsiját a sztrádáról, és javítsák meg, pár nap múlva jelentkezik érte. Paola kis tükrében igazgatta diszkrét, szinte alig látszó sminkjét. A férfi közletről nézte az arcát, a száját, a szemét.

— Mit bámulsz? — mosolygott Paola.

— Csinos vagy és rokonszenves. Van benned valamiféle melegség — nem volt benne biztos, megérti-e Paola, mire célzott. A lány rámosolygott.

— Az a szerencséd, hogy te is ilyen vagy, te... szuperember — a szó gunyorosan hangzott, de nem sértően. Hill is mosolygott. — Azért maradtam veled, mert bizalmat ébresztesz az emberben. Pedig lehet, hogy rosszul tettem. Nem tudom, ki

vagy valójában. Kábítószercsempész, bérgyilkos, titkosügynök?...

— James Bond, a 007-es ügynök — hajolt meg ültében Hill, mint aki bemutatkozik. Nevettek — és a hangulat kissé feloldódott. De nem egészen. A férfi olykor figyelte az embereket is. A vendégek közt nem tapasztalt semmi gyanúsat. De mi lehet odakünn? ... Tudta — hisz fordított helyzetben így csinálta volna maga is —, hogy valahol ülhetnek kocsikban, másik presszó teraszán, vagy ténfereghetnek a járdán is. Végül is, rendőr lévén már kitanulta, hogyan kell valakit követni és megfigyelni úgy, hogy az ne vegye észre.

— Van egy tervem — mondta aztán, Paola számára kissé váratlanul: — De ehhez nagyon nagy szükségem van rád.

Paola kicsit gondolkodott, aztán bólintott és kiérten mondta.

— Halljuk!

Tíz perc múlva kijöttek a kávézóból. A nap már lement, de az égbolt még árasztott némi szürke fényt. A brinne-i utcákon égtek a lámpák. A kirakatokban ékszerek csillantak.

Búcsút vettek egymástól. Még egy könnyű puszit is leheltek egymás arcára. Aztán a lány intett egy taxinak, az engedelmesen simult a járda széléhez. Paola beszállt, kiintett az ablakon. Hill is intett, szomorúan állt egy percig. Majd lehajolt, felvette kis bőröndjét, és tétován elindult az egyik irányba. Csak annyit tudott Brinne-ről, hogy itt a főutca végén van egy nagy tér, és azon a vasútállomás. Ami nem is olyan kicsi, lévén, hogy Brinne komoly vasúti csomópont. Viggorból és más tengeri kikötőkből futnak itt össze a vonalak.

Gyalog ment, mint akinek sok ideje van, és bá-

mészcodik. Gyakran megtorpant valamelyik kirakat előtt. Azt nézte, nem követik-e . . . Némelyik boltba be is ment. Kifelé jövet ismét szétnézett, igyekezett olyan arcot vágni, mint akit semmi sem érdekel igazán. Közben nőtt a veszélyérzete. Ha el akarják tenni láb alól, most sincsenek esély nélkül. Remélte, hogy Paolát nem követték.

Végre elérte az állomást. Lassan, határozatlanul oldalgott be a központi csarnokba, de amint maga körül érezte a tömeget, mozgása azonnal megváltozott. Szeme élénken járt körbe-körbe, minden apróságra figyelt. Léptei felgyorsultak, máris besietett egy keskeny oldalsó folyosóba, onnan egy kisebb csarnokba jutott. Meglapult egy telefonfülke mellett, és hátrafelé figyelt. Sietős emberből éppen elég lehet egy vasútállomáson. De aki nem a pénztárhoz, nem a peronra vagy a poggyásmegőrzőhöz siet — az lehet az ő embere.

És végre megpillantotta az ellenséget.

Ketten voltak, két férfi. Negyvenöt körüli az egyik, olyan szürke volt az egész ember, hogy soha nem hitte volna ellenségnek. Öltönyös és ballonkabátos alak, nem volt nála táská. Társa jóval fiatalabb, talán harminc körüli, és meggyezésű pulóvert viselt, az inggallérját kihajtotta.

Szemlátomást kerestek valakit, és könnyű volt kitalálnia, kit. Nem érdekelte őket a menetrendi tábla, nem rohantak jegyet váltani. Tanácstalanul megtorpantak, és fejüket forgatva az embereket fürkészték. Hill tudta, hogy türelmesen várnia kell. Ha csak ketten vannak, most szétválhatnak, és két irányba mennek tovább . . . Nyomvesztés esetén ez a teendő, nemcsak a rendőrségnél. Bár ezek lehetnek például magán detektívek is, de azok ritkán dolgoznak egy nagyobb szervezetnek. A mai nap eseményei megértették Hill-lel, hogy nem egyetlen ember, hanem egy egész szervezet útjába került . . .

Ami a követőket illeti, sejtése valóra vált. A pasasok két irányba siettek, Hill pedig gyorsan kiválasztotta magának a harmadik utat, ahol nem látta őket. Kisietett az érkezési oldalra. Hosszú sorban várakoztak a taxik. Sebesen bevágódott az egyikbe.

— A Brinne híd túlsó oldalára, legyen szíves!

Hátul ült, és úgy tett, mint aki kis bőröndjében keresgél. Így oldalasan ülhetett, és nem tűnt fel a sofőrnek sem, ha hátrafelé figyelt. Fellélegzett — sem taxi, sem más autó nem indult a nyomukba. Amikor a taxi beleveszett a főutca hatalmas forgatagába, megnyugodott. Most már minden attól függ, vajon Paola is sikerrel jár-e...

Kik lehetnek ezek, és mit akarnak? Megölni őt? — töprengett. Hiszen még oly keveset tud az ügyről. Mi lesz, ha sikerül még többet megtudnia?

Kilenc óra előtt öt perccel értek a híd túloldalára. A Brinne folyó megcsillant, a víz visszatükrözte a parti bulvárok fénygyöngysorait. Hill fizetett, kiszállt. A taxi elment. A férfi lement a híd alá. Itt is volt egy út, de erre ritkán jártak járművek. „Ha mégis itt vannak, jobb helyet nem is választhattam volna, hogy kinyírjanak!”, gondolta, az ijedtség összeszorította a szívét. Mert hát félt is, csak Paola előtt mutatta magát keménynek. Élni akart, mint mindenki.

Sétált, a levegő már hűvösödött. Ahogy múltak a percek, úgy nyugodott meg fokozatosan. Néha elhúzott egy autó, ilyenkor beállt a pillér kiszögellése mögé. Jótékony homály borult rá. Negyed tíz-kor már teljes volt az éjszaka. A vízen kisebb kirándulóhajó úszott, idehallatszott a zene. Aztán megint csönd lett.

Ujabb autó közeledett. Hill nem mozdult, pedig látta, hogy a kocsí fékez, lassít, mintha a vezetője várna valamire. Jelre? Emberre? Még lapult. Csak

amikor az már nagyon közel volt, és a gyér fényben is felismerte a lány fejének körvonalait, szakadt el a faltól. Még mielőtt odaért volna a kocsizhoz, keze a zakója alá csúszott. Bal kézzel magasra emelte a bőröndöt, hogy ezzel takarja el jobbját. Nagyon ösztönösen cselekedett, és maga sem tudta, miért. De csak akkor nyugodott meg, amikor jobbában érezte a pisztolyt. Meglepetéstől tartott. Az éjszaka, a gyanúsán lassan odaguruló autó felébresztette benne az őrző ösztönöket. Nem, nem akart meghalni. Bal hóna alá kapta a kis bőröndöt, azzal a kezével nyitotta ki az ajtót is, és beült.

— Kösz, kislány! Nagy voltál! — mondta. Hiszen Paola mindent úgy tett, ahogyan megbeszéltek. Érzékeny „búcsújuk” után taxival elment egy autókölcsönzőbe, saját nevére kibérelt egy autót, és eljött a Brinne hídhöz, hogy felvegye Hillt. Az legszívesebben kihasználta volna az alkalmat, és örömeiben megcsókolta volna a lányt.

De rápillantva, a férfi furcsa feszültséget látott a lány arcán. És rögtön megértette, miért.

A hátsó ülés mögül váratlanul felemelkedett egy férfi. Hill csak teste körvonalait látta. Önkéntelenül arrafelé fordult fél testtel, bár nem látta az arcát.

— Nyugalom — mondta amaz. Hill egy pisztolyt látott a fejére irányulni. Szóval mégis követték Paolát, és . . . Tűszuk volt már, amikor a hídhöz hajtott.

— Mit akar? — kérdezte Hill rekedten. A kocsi még a híd alatt állt. Combja alá dugott kezében érezte pisztolyát, verejtékező ujjai között. Ez az igazi életveszély, vibrált agyában a félelem és a fenyegetés.

— Csak nyugalom — ismételte az ismeretlen. Fiatal férfi lehetett. Hillben szinte megfagyott a vér. A jeges érzés eluralta minden porcikáját.

„Csak most nem szabad elveszítenem a fejemet”, gondolta. A pisztoly a kezében . . . a kezében . . . de hogyan lőhetne hátrafelé?

— Add ide a fegyveredet! — parancsolta az ismeretlen. Hill már tudta, mit fog tenni.

— Miféle fegyvert? — kérdezte csodálkozást mímelve. — Összetéveszt valakivel. A pénzünket akarja? Odaadom a tárcámat.

Maga is csodálta, milyen hihetően mondja mindezt. Paola mozdulni sem mert. „A pasas talán nincs is egyedül”, gondolta hirtelen. De ez itt volt a kocsiban, és ellenség volt.

Egy tapogatózó kezet érzett a vállán. Az ujjak zakója alá mélyedtek. De ott csak az üres pisztolytáska volt . . . Nem várhatott tovább. A sötétben — remélte — amaz nem látja meg, mi történik. Jobbját saját bal vállához emelte, és a csővel szinte érintve zakója válltömését, azonnal lőtt. Csak úgy körülbelül, találomra, a hang irányába. Arra kellett lennie az ellenfél fejének . . .

Nem is gondolt rá, mi lesz, ha célt téveszt. Hogy utána már semmi sem lesz. Alig hatolt el tudatába az is, hogy amaz nem akart kockáztatni. De mi lehetett a célja? Gyorsan megfordult, félig feltérdelt az ülésre, harcra készen . . .

A férfi a hátsó ülésen feküdt. Nem mozdult. Mivel a szeme már megszokta a homályt, így Hill látta: jobb keze ujjai még markolják a fegyvert, de . . . Gyorsan kivette onnan, az ölébe dobta.

— Gázt! — parancsolta Paolának.

A lány talán még nem egészen értette meg, mi történt, ki lőtt kire. Csak azt látta, hogy Hill sértetlen. És parancsokat ad neki . . . Engedelmeskedett.

Hill kinézett a hátsó ablakon. Egy autó reflektorpárja követte őket kitartóan.

— Látod te is? — kérdezte. — Jönnek utánunk.

— Nem látok semmit, eltakarod a tükröt! — felelte idegesen a lány.

— Hajts tovább!

Hill a két ülés között hátrább nyomakodott. Kivette a pasas tárcáját a zsebéből, eltette, ellenőrizte, nincs-e nála még egy fegyver. Nem volt. A keze a féloldalra dőlt testet motozta, s tekintete ellenfele arcára tévedt. Ragadós folyadék . . . vér! Golyója egyenesen a fejébe ment. Hillnek hirtelen szaporább lett a lélegzete — miközben teste ide-oda ingott, ahogy az autó a néptelen rakparton robogott. Paola — mintha csak távolodni akarna az eseményektől — nagyon gyorsan ment. Végül Hill rászólt, lassítson. Még csak az hiányzik, hogy gyorsajtás miatt megállítsák őket. Még egyszer meggyőződött arról, hogy az a férfi valóban halott.

— Követtek! — kiabálta közben Paola idegesen. — Amikor kijöttem a kölcsönzöből, az első piros lámpánál beült mellém ez a fickó. Addig biztosan egy másik kocsival jött utánam.

— Az a kocsi most is itt van mögöttünk, de ne félj semmitől! — Hill ismét bátorságot gyűjtött. — Tudod, merre járunk?

— Fogalmam sincs!

A férfi gyorsan gondolkozott, aztán döntött.

— Ha szólok, állj meg!

A két első ülés közti résen és félig a saját ülése fölött nagy nehezen hátrakecmergett. Kínos érzés volt, amikor csaknem ráült a halottra. Az emberre, akit ő ölt meg . . . Még sohasem tett ilyet, az érzés szívszorító volt és fájdalmas. De nem foglalkozhatott most az érzelmek elemzésével, mert az üldöző kocsi a nyomukban volt. Akkor döntött.

— Lassíts! Állj meg!

Kinyitotta az egyik hátsó ajtót, és némi nehézség árán kilökte a halottat az aszfaltra, utána azonnal becsapta az ajtót.

— Gázt, Paola! Siess!!

A másik autó fénykévéjébe került a halott. Paola csikorgó abroncsokkal vette a kanyart, s Hill kommentálta a látottakat. — Megálltak, ki is szálltak. Talán azt hitték, hogy az én hullám fekszik ott . . .

Az agya villámgyorsan elemezte a helyzetet. Az ellenség már ismeri kocsijuk — az új kocsijuk — rendszámát is, az tehát számukra már használhatatlanná vált emiatt. Megint újabbat kell szerezni.

Lerázták az üldözőket. Egy főútvonalra tértek, és az első mellékutcánál Hill azt parancsolta a lánynak, kanyarodjon el. Ezt a cselet még néhány-szor megismételték; az üldözők eltűntek. Akkor megpillantottak egy szabad taxit. Hill kérésére Paola jelzett neki. A leeresztett ablakon át a hadnagy tárgyalt a férfival. Egy másik kölcsönzőbe mentek. Hill nagyon igyekezett, hogy ne maradjon ideje gondolkodni, és Paola se töprengessen a halott idegenről.

Tíz perccel később átültek egy Nissan Sunnyba. Hillnek egyszer már volt ilyen kocsija, nagyon kedvelte. Most ő vezetett. A taxis még ott várt rájuk. A következő feladata ugyanis az volt, hogy ki-vezesse őket a városból, a nyugati sztrádára.

Újabb negyedóra múlva kifizették a taxit, és máris a sztrádán száguldottak Viggor felé.

Este tíz múltott.

— Rossz hírem van, főnök.

— Elvesztették a nyomot?

— Az is, de . . .

— Mondja, maga szerencsétlen, hát mi lehet még?!

— Gabriel meghalt.

— Hogyhogy meghalt!? Infarktus? Hiszen még harminc sem volt, ha jól tudom!

— Jól tudja, főnök. Az a Hill agyonlőtte.

— Tessék?! . . .

— Ahogy mondom. Követtük mindkettőjüket, amikor elváltak, akkor is. Sejtettük, csak falból csinálják a nagy búcsúzkodási jelenetet, és igazunk lett. Hillnek nyoma veszett a főpályaudvaron, de az én csoportom közben meg a nőt követte. Bérelt egy kocsit, és ment, hogy találkozzon Hill-lel. Gabriel az én utasításomra bevágódott a nőhöz, és kényszerítette, hogy csak menjen tovább. A hátsó ülésen lapult, amikor Hill beült. Aztán nem tudni, mi történt az autóban. Mi onnan messziről csak egy torkolattüzet láttunk, azt hittük, elvégezte a feladatát. De nagy hajsza kezdődött. Egy helyen kidobták Gabrielt a kocsiból. Vagyis hát a hulláját . . . Úgyhogy nem tudtuk őket üldözni, csak ha keresztülhajtunk a halotton . . . Az a Hill egy profi lehet, uram. Míg Gabrielt beraktuk a mi kocsinkba, megléptek.

— Hogy az a . . . Erre nem számítottam! A kis hadnagyocskáról kiderül, hogy profi módon intézi a dolgát, én meg csupa amatőrrel vagyok körülvéve! Maguk mind idióták? Mi a fene történt magukkal? Régebben soha nem hibáztak el semmit!!

— Nem egészen így van, uram. Régebben jól ment nekünk, mert profikkal volt dolgunk, főnök, csak profi ellenfelekkel. Gabriel ezt a Hillt is annak hitette. De az valahogy másképpen reagált, mint a profik szoktak, és ez meglephette szegény Gabrielt.

— Hát tényleg nagy meglepetés volt, mondhatom! . . . Az ördög vigye el ezt az egész bandát! Szóval most nem tudjuk, merre lehet az a Hill meg a nője?

— Fogalmunk sincs, uram. Illetve . . . Ha Viggorba akart menni, nyilván azon az úton megy. De

nincs kizárva, hogy elege van a dologból, és visszatér a . . .

— Nem hiszem! Mindenesetre, ha ez történik, lesz róla információ. Maguk most nézzenek szét ott Brinne-ben, egy csoport pedig induljon el Viggorba, és majd onnan hívjanak ismét!

— Értem, uram. Még egy kérdés . . . Mi legyen Gabriellel?

— Ha van egy nélkülözhető kocsijuk, be vele a csomagtartóba, és hozzák ide nekem. A többit majd én elintézem.

— Rendben van, uram. Amint megtudok valamit, azonnal hívni fogom.

Sokáig nem szóltak egymáshoz. Paolát valósággal lebénytették a történetek. Kétszeresen is átélte a félelmet — először amikor az az ismeretlen férfi bevágódott a kocsijába és hátulról fenyegetőzött a pisztollyal. Tudta, hogy el kell mennie a Brinne híd alá, hiszen ha máshová megy és nem találkoznak Hill-lel, az idegen biztosan agyonlőtte volna. Lehet persze, hogy így is, úgy is ez a sors várt volna rá. Szörnyű volt az a pár kilométer, amikor talán mindkettőjük hóhérat szállította a kocsiján.

Fél tizenkettő körül értek Viggorba. Útközben talán öt szót váltottak. Hideg árnyak ültek közéjük, a lelkük is hallgatott, nem csak a szájuk. Nem volt kedvük beszélgetni. Ugyanakkor mindkettőjükben nőtt a türelmetlen várakozás. Már reggel óta együtt voltak — mennyi minden történt azóta! Mintha évek óta tartana ez az ismeretség, ez az utazás.

— Hol lakik a nénikéd? — kérdezte Hill a város határában. Egyre világosabb utcák, kirakatok között haladtak, ahogy lekanyarodtak a sztrádáról.

— Külvárosban, és már késő van ahhoz, hogy most keressenem fel.

— Előtte telefonálj neki — tanácsolta Hill. Paola csak a vállát rándította, nem válaszolt a javaslatra. Hill alaposan megnézte a lányt. Megint melegséget érzett — végre a páncél kezdett lepattogni róla.

— Szóval a nénike ugrott — vidámkodott Hill, bár nem tiszta szívből. Aztán azt javasolta: — Ellenfeleink nyilván üldözni fognak minket továbbra is. Nem mehetünk szállodába és egyéb ilyen helyre, ahol feljegyzik a nevünket. Egyetértesz?

— Igen. De én Viggorba akartam jönni — így Paola.

— Egyetlen szavadba kerül. Hol álljak meg? — és fékezett. A lány meglepett mozdulatot tett, és jóval szelídebben folytatta:

— Ne állj meg, kérlek... Menjünk valahová aludni. Rettenetesen fáradt vagyok. Túl sokat élttem át ma. Az a két „baleset” a sztrádán, aztán meg ez a... — majdnem azt mondta: gyilkosság. Másképpen folytatta: — Ennék valamit, bár most úgy érzem, semmi nem menne le a torkomon. Egy jó fürdő, és aludni, aludni...

— Rendben van — felelte Hill. Túl késő volt már ahhoz, hogy bármit is csináljon most Viggorban. Az ő úti célja különben is távolabbí volt. Engedékenyebb lett: — Keresünk egy kis magánpanziót, és reggel majd eldöntjük, hogyan tovább.

Hamarosan láttak is egy piros-fehér táblát Pension felirattal. A kis parkolóban hagyták a kocsit, bementek. A középkorú asszony a miniatűr recepcióban nem kért tőlük semmiféle igazolványt, csak előre bekasszírozta a pénzt Hilltől, és megmutatta a szobájukat. Hangulatos kis lyuk volt a manzárdban, tetőbeszögellésekkel, keskeny ablakokkal. Paola zavartan nézett Hillre — egy szobában fognak

aludni?! Amikor az aszony végre magukra hagyta őket, a férfi így szólt.

— Ne aggódj, nem foglak megerőszkolni.

Halvány, fáradt mosoly volt a válasz. Gyorsan ettek valami meleget odalent, aztán ismét feljöttek. Alig szóltak egymáshoz — Hill is gondolataiba merült. Paola elsőnek vonult be a fürdőszobába. Magával vitte tenyéryi kis retiküljét is. A férfi lassan, kényelmesen vetkőzött, pizsamát öltött. A fürdőszoba felől hallotta, hogyan pancsol a lány. Tehát most nem fogja zavarni őt.

Mert éppen Paola körül forogtak a gondolatai. Gyanakvása az események ellenére sem szűnt meg. Miért nem akar elmenni a nénikéjéhez? Tán nincs is neki? Végére is ez az ő magánügye. De akkor kinek telefonált Brinne-ből? A férfi nyugtalanzkodott. Tekintete megpihent a lány zsjakján. Odament, felemelte. Elég nehéz volt. Nyugtalan pillantást vetett a fürdőszoba ajtajára, aztán kinyitotta a nagy cipzárat. Néhány ruhadarab, egy könyv, női holmik akadtak a kezébe. Piperecikkek, kis táskában szépítőszerek. Már majdnem letette, amikor érezte, még mindig elég nehéz. Mi lehet az alján? . . . Ujjai valami hideget tapintottak. Először nem is akart hinni nekik, előhúzta a tárgyat.

Döbbsenten meredt rá. Aztán nagyon hangosan fellélegzett, mint a könnyűbúvár, ha hosszú merülés után ér a felszínre. Egy Walther PP volt, nyolctöltényes, remekül kézre álló pisztoly. Ez bizony komoly gyilkos fegyver.

Hill jó ideig nem aludt el. A szoba másik sarkából hallotta Paola lélegzését. A lány alighanem azonnal elaludt. „Mint akinek tiszta a lelkiismerete . . .” A hadnagy agyában igen vad gondolatok is megfordultak. Ki lehet Paola? Az autóstoppós lá-

nyok általában nem szoktak pisztolyt hordani magukkal. Ha pedig önvédelem miatt kell neki, nem rejti a zsákja mélyére, hogy csak körülményesen és nagy idővesztéssel tudja előhúzni. Amikor már olyannyira késő lehet, hogy nincs is rá szüksége... Töprengett. Az is lehet, valakinek viszi. Fegyverkereskedők futárja, vagy bűnöző? Van tán egy fiúja a bűnözők körében? Így is, úgy is oda lyukadt ki: vigyáznia kell vele. Természetesen nem mondja meg Paolának, hogy tud a pisztolyról. Még nem, és lehet, hogy soha! Majd kialakulnak a dolgok. A lényeg az, hogy tudja, és Paola nem tud róla, hogy ő már ismeri a titkát. A táskát visszarendezte úgy, ahogyan volt, és elhallgatott. Amikor a lány szabaddá tette a fürdőszobát, gyorsan lezuhanyozott. Paola már a sötét szobában várta, és csak annyit mondott: jó éjszakát. Egy percre rá a férfi hallotta egyenletes lélegzetvételét. Elaludt.

Hill még egyszer átgondolta a nap eseményeit. Ez szokása volt. De nem vette észre, mikor támadt rá az álmoság, oly hirtelen aludt el. Egészen hajnalig nem tudott magáról semmit. Hat óra előtt pár perccel ébredt. Mozdulatlanul feküdt, de tekintetével végigpásztázta a szobát. Odakünn már pirkadt, hamarosan tétova napsugarak is benéztek a padlásszoba ablakán. Minden úgy volt, ahogyan hagyta. Az ő fegyvere és a zsákmányolt pisztoly is a helyén volt. Lassan felöltözött, egy kis hideg vizet fröcskölt az arcára, aztán csöndben kiosont az ajtón. Lement a keskeny lépcsőn. A konyha felől neszt hallott. Egy fiatal lány készítette elő a reggelit.

— Jó reggelt, uram!

— Jó reggelt. Van itt valahol egy telefon?

A lány megmutatta. Hill behúzódott egy sarokba, ahonnan szemmel tarthatta a környéket. Zakója zsebében ott volt a banditától elvett fegyver és

tárca is. Miközben a fővárost hívta, gyorsan átnézte. Csak némi aprópénzt talált, semmi mást. „Óvatosak a gazemberek. Nyilván parancsot kaptak a főnöküktől, hogy akció közben ne legyen náluk semmi, amiből azonosíthatnák őket . . .”

— Tendrix — mondta a főnök a kagylóba. Hill a lakásán hívta főnökét.

— Hill vagyok, uram. Viggorból jelentkezem.

Mielőtt Tendrix ismét szólhatna, volt a készülékben egy kicsi, nagyon kicsi szünet. A meglepetése? . . . Hiszen csak a főnök tudott arról, hogy ő Viggorba jön! Hill már maga sem tudta, mit gondoljon.

— Mi újság, Hill?

— Tegnap háromszor próbáltak meg eltenni láb alól, uram. Valakiknek nem tetszik, hogy ide igyekszem — és elmondta az eseményeket. Nem hagyta ki az „autóstoppos lányt” sem. Tendrix szóltanul és talán lélegzet-visszafojtva hallgatta. A hadnagy halkán, érthetően beszélt. Amikor a pincéernő egyszer átment a kis előtéren egy jókora tálcával a kezében, elhallgatott. Tendrix ezt is értette.

— Nincs egyedül, Hill?

— Nem mindig, uram. Szóval, mit tegyek?

A főnök válasz helyett újabb kérdést tett fel.

— Nem is sejti, kik lehetnek azok?

— Fogalmam sincs. Az egyetlen szemtől szembe találkozásom az illetővel . . . hogy is mondjam csak . . . nagyon gyors és tragikus véget ért. Nem tudtam meg tőle semmit.

— És az a lány, aki magával volt?

— Még itt van — felelte Hill az igazságnak megfelelően. — Túl sokat éltünk át együtt ahhoz, hogy szó nélkül itthagyjam. De megmondtam neki, bármikor elmehet.

— Egy segítőtárs sokat ér — mondta erre filo-

zofikusan Tendrix. Hill nem nagyon értette, mit akar ez jelenteni. Tendrix helyesli egy idegen, egy civil személy szerepét az akcióban? Vagy csak úgy hangosan gondolkodik? De nem volt idő ezzel foglalkozni.

— Mi a szándéka, Hill?

— Nem adom fel. Tovább megyek eredeti célmhoz. Hiszen ott van az az Alapítvány vagy micsoda . . . — a válasz talán kissé hányavetinek tetszett, de Tendrix nem kommentálta. Érződött a csöndből, hogy erősen töpreng valamin.

— Nem akar segítséget a helyi rendőrségtől? El tudom intézni.

— Nem, köszönöm. Legalábbis ne most, ebben a stádiumban. Lehet, hogy hamis nyomon járok, és akkor csak felsülnénk. Ámbár most, a tegnapi események után ebben kételkedem, uram.

— Rendben van, Hill. Én ma nem megyek be dolgozni, itthon vagyok. Ha valami történik, ezen a számon hívjon.

Tendrix egy napig nem dolgozik!? Ez nagyon meglepte Hillt. A főnök a kötelességtudás apostola volt. Mivel ő felügyelte a gyilkossági csoportot is, hát volt munkája éppen elég. Nem szokott kihagyni egyetlen napot sem. Talán beteg!? Mindenestre elkészönt tőle, és visszament a szobába.

A zajra Paola felébredt. Hill odament, és megállt az ágya mellett. A lány arca nagyon szép volt. Nyugodt, kisimult vonások . . . A férfi most kezdte sajnálni, hogy az éjszaka nem is próbálkozott a közeledéssel. Vajon Paola is erre gondolt? Látta a kezdődő mosolyt, a vidám szikrákat Paola szemében. Mintha a múlt — vagyis a tegnap, csak a tegnap! — teljesen elmosódott volna emlékezetükben, nem is létezett volna. Új nap kezdődött.

— Jó reggelt, Hill.

— Jó reggelt, Paola — és ő is mosolygott. Igye-

kezett nem gondolni a pisztolyra. Egy Walther PP, nyolc tölténnyel . . . — Jól aludtál?

— Remekül. De fáradt is voltam rettenetesen — árny suhant át a lány arcán; a tegnapi emlékezett. Hill az ablakhoz ment, és tüntetően elfordult.

— Menj a fürdőszobába! Én majd utána borotválkozom.

Könnyű lépteket hallott a szőnyegen, aztán hallan csukódott a fürdőszoba ajtaja. Hill még mindig az ablaknál állt, és a háztetőket nézte. Láta egy közeli parkoló sarkát is, alig néhány autó volt ott ilyenkor. Tíz perc múlva elrobogott egy busz. A tetőkön galambok ültek, fehérek, barnák, szürkék. Egy-egy kis csapat néha feldobta magát a levegőbe, mindig egyszerre tették, mintha összebe-széltek volna. Milyen jelekkel érintkeznek? — elmélkedett a férfi egy percig, aztán elfordult, és felalá sétált a szobában.

— Szállodában nem lehet, uram.

— Miért ilyen biztos benne? Mindet végigjárták?

— Természetesen, uram. Bár az emberek már alaposan kifáradtak. Rájuk férne egy kis pihenő.

— Amint odaér a hármas csapat, maguk pihenhetnek. De valaki mindig legyen a telefonnál. Szóval, hol lehetnek?

— Csak valami kisebb panzióban, ahol olyan nevet mond be a vendég, amelyet akar. A kutya sem ellenőrzi.

— Ez valószínű. Tehát Viggorban?

— Így reméljük, uram. Mi a parancsa?

— Azt majd a hármas csapat vezetőjének mondom el. Amint megérkeznek, azonnal hívjanak!

Reggeli után Hill alaposan megszemlélte a térképet. A megye nyugati határát az Atlanti-óceán jelentette. A nagy kékség megnyugtatóan terjengett a térkép bal szélén, a földet viszont színes pontok és vonalak jelezték. Viggortól északnyugatra több pont vezetett. Különösen ez érdekelte a férfit. Kis beszélgetést folytatott a tulajdonosnővel, majd az útra kész lányra nézett.

— Jössz velem?

A kérdés már egyszer elhangzott, tegnap. Most ismét dönthetett. Tudta jól: válaszolhat nemmel is. Paola hosszan, komolyan nézett a férfi szemébe, aztán csak szótlánul bólintott. A jelenet hatása alá került Hill is. Egy percig nem is szólt, aztán zavartan összehajtogatta a térképet, és kinyitotta az ajtót.

— Gyerünk.

Beültek a kocsiba, Hill vezetett. Amikor kikanyarodtak az utcára, vagy ötven méter után a férfi váratlanul fékezett és megállt a járda mellett. A tükkörbe nézett. Paola visszafojtott lélegzettel várt. A környéken nem indult el egyetlen kocsi sem. Tehát nincsenek itt az ellenfelek. Hill gyorsan gázt adott.

— Te profi vagy — mondta váratlanul a lány.

— Ha ez dicséret, örülök neki. Kösz — felelte könnyedén Hill. Eszébe jutott a tegnapi halott, és már nem mosolygott. Néha megnézte a sarkokon az útjelző táblákat. Paola hamarosan észrevette, mire megy ki a játék.

— Nem a főutat keresed, ugye?

— Persze hogy nem. Az ellenfelek itt lehetnek valahol a közelben.

— Érzed? — a lány hangjában némi gúny lapult.

— Annyira azért nem vagyok profi, mint hi-

szed. Ez az első ilyen esetem. És embert sem öltem . . . tegnapig.

Nem jött válasz, a férfi tovább vezetett, élénken nézelődve mindenfelé. Végre rálelt az egyik, térképen látott mellékútra. Nagyon keskeny, de aszfaltozott út volt. Több traktort kellett ügyel-bajjal megelőznie, de ezt jó jelnek tartotta. Erre aligha várhatnak rájuk. Még örült is, hogy milyen rava-szul túljárt amazok eszén.

Fél óra múlva, messze a város mögött, kiértek a főútra. Hamarosan meglátták a tengert. Hill megállította a kocsit. Kiszálltak. Paola megsejtette a férfi lelkiállapotát. Láta a szemében azt a különös fényt is. Hill biztosan nagyon szereti a tengert.

A férfi nézte a hatalmas vizet. Arra gondolt, mekkora területet borít be, mennyi földet zár el az emberek szeme elől — és ez így volt már milliárd évekkel ezelőtt is! Amikor még egyetlen értelmes lény sem élt a bolygón. Az ütemesen kicsapó hullámok benedvesítették a fövenyt, egy-egy pillanatra fényessé tették azt, itt-ott a nap is megcsillant rajta — aztán a homok beitta, és jött az újabb hullám. Ezernyi kagylódarab, mészkőtöredék, itt-ott sötét hínár és szemét is hevert a parton. A szél a víz felől fújt, kellemesen hűvös volt, jó illatú. Nagyon furcsa, hogy a tenger itt maga a föld. Része annak, nélkülözhetetlen, nagyobb is, mint a kontinensek együtt.

Aztán Hill megfordult. Paola szemébe nézett.

— Veszélyes lesz, tudod?

— Tudom. De szabad ember vagyok, és úgy döntöttem, veled megyek. Mi a cél?

— Csak annyit tudok, hogy . . . — kis habozás után a férfi beszélt az Atlantisz-alapítványról. Nem mindent, persze. A koronáról csak futólag tett említést. Igyekezett a lány figyelmét az oiteri helyi eseményre terelni. Úton voltak Oiter felé.

Hill optimista lévén, már nem nagyon gondolt az előző napi eseményekre, csak a mostani teendőkre összpontosított.

— Mehetünk? — kérdezte a férfi.

— Persze. Most már nagyon érdekel, mit találunk ott — felelte a lány. Rövid, ideges mosolyt villantott a férfira. A tegnapi ruháját viselte. Bőrszoknya, vékony blúz, kis retikül az ölében. A zsákja a hátsó ülésen hevert a férfi kis bőröndje mellett.

Hamarosan Oiterbe értek.

— Még mindig semmi?

— Semmi, főnök. Viggor felől biztosan nem ment el Oiterbe.

— Márpedig nyilvánvalóan oda igyekeznek!

— Mi is tudjuk, uram. De nagyon figyeljük az odavezető utat.

— Minden utat?

— Tessék?

— Hogy az a... ekkora marhákat! Nem tudják, hogy két város között mindig van több út is?

— Oiterben is vannak embereink, uram, és velük rádiókapcsolatban állunk... Azonkívül még korán van. Talán éppen reggelizik, mi meg itt idegeskedünk...

— Hagyjuk ezt! Amint feltűnik a színen, azonnal szóljanak ide!

— Természetesen, uram!

Oiter hangulatos kisváros volt. A viggori út egyenesen a főtérre vezetett. Hill tisztában volt a veszéllyel, ezért gyorsan egy mellékutcába kanyarodott. A kocsit lerakta egy félreeső helyen, és sétára indultak. Régi házak, napfényben fürdő ker-

tek. Magasra nőtt, terjedelmes fák egy kis téren; hófehér templom előtt kergetőző gyerekek.

— Csupa béke — így a lány.

— Ez a látszat — mondta a férfi.

Az újságárusnál vett egy helyi térképet. Az Alapítvány székházának címét még indulás előtt kiírta a telefonkönyvből. Most hát határozottan indult a megfelelő irányba. Kora délelőtt volt, nyitottak a boltok. Autók robogtak el. A főteret még mindig kerülte Hill, éppen arra számítva: ellenfeleik is ott lapulnak, talán egy autóban. Ha már tudják, mi a célja, nyilván itt vannak a városban. Akkor viszont az Alapítvány épületét sem célszerű megközelítenie . . . Mégis mentek.

Csalódás érte őket. Az Atlantisz-alapítvány székháza csöppet sem vonzó vagy reprezentatív külsejű, hanem egyszerű földszintes, kicsiny épület volt — nem is a legjobb állapotban. Ajtaja zárva, és hiába csöngettek. Még egy tábla sem volt a bejárat mellett. Hill szerencsére megpillantott egy kerékpározó postást, és felvilágosítást kért.

— Az Alapítvány? . . . Ugyan, kérem. Ez csak a címük, de valójában nem itt vannak. Ezt a házat valami tagjuk hagyta rájuk, pár évvel ezelőtt. Hónapok óta nem láttam itt senkit, a postájukat is a főhivatalban levő fiókba kell tennünk. A tagok a kastélyban szoktak összegyűlni.

— Kastélyban? Az is van itt?

— Igen, a szigeten — a postás pár lépést tett jobbra, tolt a kerékpárját is. A ház sarka mögül kimutathatott a tengerre. Egy magas domb takarta el az óceánt. — Ott a fok mögött van, kedves uram.

— Köszönöm — Hill Paolára nézett. Kastély? Sziget? Ez már jobban hangzott. Kastélya, szigete nem akárkinek lehet.

— Komoly ellenfelek — suttogta a lány.

— Ezt már tegnap este is tudhattuk — felelte a férfi elszántan. Paola a kezét nyújtotta.

— Gyere, sétáljunk egyet . . . *arrafelé*.

Oiter azért nem volt olyan apró. Míg gyalogosan keresték az észak felé kivezető utcákat, eltelt egy kis idő. Tíz óra felé értek a városka szélére. A tengerparton nagy sziklák állták útjukat; látszott, errefelé nyaralók sincsenek. A fok meredek, szürke gránitfallal magasodott eléjük. Hill egy kis tájékozódás után megpillantott egy ösvényt, amely nem túl meredeken kanyargott a hegyoldalon. Most már nagyon természetes volt, hogy fogták egymás kezét. A lány néha rámosolygott, de Hill lelki szemei előtt ilyenkor mindig a Walther jelent meg. Ki ez a lány? . . . Most már azon sem csodálkozott volna, ha kiderül: nem is véletlenül került az ő kocsijába. Abban azonban majdnem biztos volt: nem ellenfeleinek dolgozik. Ha az ő cinkosuk lenne, aligha kockáztatták volna az életét tegnap kétszer is az autósztrádán.

— Furcsa egy alak vagy — mondta Paola. Ez a diszkók hangulatában hangzott el, tizenévesek nyelvén. Hill akaratlanul is elmosolyodott.

— Mert nem rohanlak le rögtön? Ehhez másféle hangulatra van szükség. Tegnap . . . — elharapta, elég volt már, nem kell folyton arra a halottra gondolni! — korholta önmagát. De a lánynak ennyi is elég volt. Az ösvény most elkeskenyedett, elengedték egymás kezét, és a férfi előrement. Olykor hátranyúlt, felsegítette Paolát egy magasabb sziklára. A tenger mindjobban kitérült a szemük előtt. És amikor a fok csúcsára értek, meglátták a túloldali kis öblöt.

Festői látvány volt. A napsütötte, kékes vízből apró sziget emelkedett ki. Kőfal övezte, amelyet néhol kis hullámok csapkodtak. A fehér fal tetejéről fák lombjai lógtak a víz fölé. A sok zöld között,

innen fentről egy épület vörös cserepes tetejét látták meg. A parton néhány kisebb ház is állt; lehet, hogy halászok laknak ott?! Volt egy hosszú stég is. Hill gyorsan felmérte a távolságot. A sziget talán kétszáz méterre volt a parttól. A kapu biztosan az ellenkező oldalon van, mert innen csak a fehér falat látták.

— Milyen szép! — lelkesedett a lány. — Ezek aztán tudják, hogyan kell élni.

— Ha ugyan él ott valaki — ellenkezett szelíden Hill. — Olyan lakatlannak látszik.

Több mint két óra hosszat ültek a fák között, és az öblöt figyelték. Türelmüket siker koronázta. Ebédidő tájban két autó érkezett a partra. Pontosan ugyanakkor a sziget mögül kibukkant egy nagyobb motorcsónak. Még a dombra is — ahonnan ők figyeltek — felhallatszott, hogyan dübörög a motorja. A kis távolságon a vezető, egy trikós fiatalember csak egyszer kellett hogy gázt adjon, aztán már a lendület vitte a csónakot a parti stéghez. Az autókat lezárták, és a bennük ülő öt férfi a stégen várta a motorcsónak kikötését. Beszálltak, és a fiatalember habozás nélkül visszakanyarodott a sziget mögé.

Hill szörnyen sajnálta, hogy nincs távcsöve. Egy bokor alatt hasaltak, úgy figyelték az eseményeket. A távolból is látott annyit szabad szemmel, hogy az érkezők között talán csak egy fiatalabb férfi van. A többiek inkább középkorúaknak vagy annál is idősebbeknek tünnek.

— Kik ezek? — töprengett hangosan. Paola ránézett.

— Talán a kocsik rendszáma segíthetne — mondta váratlanul.

Az ötlet jónak bizonyult. Hill elismerően nézett a lányra, majd végiggondolta a dolgot és . . . Kivette zsebéből a tegnapi este zsákmányolt idegen pisz-

tolyt. Ez egy T—13-as volt, kisebb, könnyebb fegyver, mint a Walther.

— Nesze, legyen nálad valami. Tudsz vele bántani? — és a szemébe nézett. Ha azt hitte, hogy Paola most eljátssza az ártatlan kislányt, nagyot tévedett. A lány otthonosan nyúlt a pisztoly után.

— Persze hogy tudok.

— Ezt is a szociológián tanítják? — szakadt ki a gúny Hillből, de rögtön komolyra váltott: — Csak azért adom oda, hogy védekezhess, ha valami közbejönne . . . Ugyanis egyedül megyek le a partra, te pedig itt maradsz.

Nem hagyott időt a vitatkozásra, válaszra sem várva, gyorsan nekieredt a másik meredek ösvényen. A halászok házai közel voltak. Kis fenyves erdőn vágott át, aztán szelídült a lejtő, és máris hallotta egy kutya ugatását. Mielőtt kilépett volna az útra, megigazította zakóját, a haját elfésülte, csak úgy, az ujjával. Zsebeit lehúzták az apróbb tárgyak, karjait lazán tartotta. Elment a két szélső ház között. Összesen talán öt ház állt ott, meg egy kis kertvendéglő. Oiterből biztosan mindennap jöttek ki vendégek. Most is ültek ott néhányan. A fák alatt volt egy fehér kaviccsal felhintett parkoló, több autóval. De Hillt csak az a két kocsi érdekelt, amelyeket gazdáik a stég mellett hagytak. Lassan elment mellettük, memorizálta a rendszámukat. Eszébe véste mindkettőt, és a vendéglő felé irányította lépteit. Odabent kellemesen hűvös volt, csak pár asztalnál ültek.

— Uram, parancsol? — érdeklődött egy pincérforma úr. Hill beszívta a kellemes illatokat, elmosolyodott.

— Hamarosan ebédelnék is . . . De előbb telefonálnom kell.

— Ott a készülék — mutatott a sarokba. Hill nem késlekedett. Tendrixet hívta.

— Tendrix.

— Hill. Két rendszámot mondok, uram — tudta, jó rendőrtiszt lévén, Tendrixnek mindig van papír és írószer a telefonja mellett. Különösen most, amikor ilyen feszült a helyzet. Gyorsan mondta is a számokat, Tendrix megismételte őket, mielőtt leírta: — Meg kellene nézni, ki a kocsik gazdája.

— Hamarosan meglesz, Hill. Hol van most?

— Oiterben. Az Alapítvány egy szigeten van, innen is látni . . .

Kemény érintés a testén. A bordák között . . .
Egy cső. Fegyvercső.

Ketten álltak ott, két, nála nem sokkal idősebb férfi. Az egyik diszkréten tartotta a fegyvert, mások nem láthatták. Hill lassan engedte le a kezét. A telefonból még hallotta Tendrix hangját, valamit kérdezett. A másik jövevény — nem kétséges, hogy a görcsösen zsebében tartott keze szintén fegyvert szorongatott — türelmetlenül kikapta kezéből a kagylót, és visszatette a készülékre.

— Kicsodák maguk és mit akarnak? — kérdezte Hill, amennyire ebben a helyzetben tőle tellett, szigorúan.

— Kuss, kisöreg! Gyere velünk — és máris indultak volna. Hill nem mozdult. Elöntötte a jeges nyugalom. Lehet, hogy élete utolsó perceit éli, de akkor sem fog úgy viselkedni, ahogyan *ezen* elvárják tőle. Megvetette őket, de kíváncsi volt, kicsodák.

— Nem hallották a kérdést? — emelte fel a hangját. Több vendég odanézett már, figyelték a jelenetet. — Rendőrtiszt vagyok, igazolják magukat!

Értelmes arcú fiatalemberek voltak, ráadásul nem is rosszul öltözöttek. Frissen borotváltak, elegánsak. Most gyorsan egymásra pillantottak.

— Ne csinálj cirkuszt! — sziszegte egyikük.

— De igenis azt csinálók! — kiáltotta Hill most már tényleg dühösen. Érezte, felülkerekedik. Ha csak le nem lövik. Az előbb ki akarták vezetni innen, tehát nyilvánvaló, hogy nem szeretnének szemtanúkat . . . Akkor ezek a szemtanúk éppen-séggel megvédhetik az életét is! Felbátorodott: — Azt mondtam, igazolják magukat!

A vendégekre nézett.

— Vigyázat, fegyver van náluk!

Hirtelen kipenderült a közelebb álló mellől, és ahogyan annak idején a karateoktatáson tanulta, egy villámgyors mozdulattal kapta el a férfi pisztolyt markoló alkarját. Ugyanakkor hasba rúgta a másikat. Az összegörnyedt. Hill kapott egy ütést a fejére, kis híján elsötétült előtte a világ, ballal ütött ismét, közben jobb kezével előhúzta pisztolyát. A hüvelykujjával kibiztosította . . . Valaki ráugrott hátulról. Hányan vannak ezek? A levegőbe lőtt. A dörrenésre női sikolyok, férfikiáltások válaszoltak. Valahol üveg csörömpölt.

— De uraim! . . . — próbálta őket csillapítani a pincér.

A lövésre többen kirohantak, mások az asztalok alá bújtak, egy nő hisztérikusan sikoltozott. A támadók egyike valamit mondott a másiknak, de Hill-lel már nem lehetett bírni. Az egész tegnapi és mai feszültsége valósággal kirobbant belőle. Osztogatta az ökölcsapásokat — és csupán azért úszta meg néhány erőteljes válaszütés nélkül, mert támadói nem akartak még nagyobb botrányt. Menekültek. Majdnem egyszerre értek az ajtóhoz, elsodortak egy szintén menekülő vendéget. Kirohantak a parkolóba.

— El az útból! Rendőrség! — kiabálta Hill, és valóban, senki sem mert eléje állni. A támadók kocsija indult volna, Hill már nem is gondolkozott, két kézre kapta pisztolyát, célzott . . . A lövés nyo-

mán a hátsó ablak szétpattant, az egyik férfi talán lehanyatlott, úgy tűnt . . . Vagy a kanyarvétel miatt dőlt oldalra? A kavicsok valóságos esője zúdult a férfira, kénytelen volt elfordulni. Az autó igen sebesen kanyarodott ki a parkolóból, és mielőtt Hill kilőhette volna valamelyik hátsó kerekét, eltűnt az Oiter felé vezető úton.

Hill visszament az étterembe. A pincér kövé meredten állt az ajtóban. Egy másik férfi — alighanem a vendéglő-tulajdonosa — a rendőrséget hívta. Ezt hallván, Hillnek elment a kedve ettől a helytől. Még csak az hiányzik, hogy a helybeli rendőség beleüsse az orrát az Atlantisz-ügybe . . . A járásí Sherlock Holmesok csak túlbonyolítják a dolgokat az üres okoskodásukkal, miközben nem látják a fától az erdőt.

— Mindjárt visszajövök — mondta a pincérnek megtevesztés céljából, és gyorsan eltűnt a házak között. Szándékosan nem a domb felé ment. Csak már bent, a fák között változtatott irányt. Félúton sem volt az ösvényen — lihegve kaptatott fel, nagyon gyorsan távolodott a halászfalutól —, amikor zajt hallott. Paola rohant vele szemben, a pisztollyal a kezében.

— Itt vagy? Hála istennek! Már azt hittem, valami bajod esett. Hallottam a lövéseket . . .

— Elmenekültek — mondta Hill a legfontosabb információt. Paola csillogó szemébe nézett. Leolvadt róla egy rétegni bizalmatlanság. Tényleg ennyire féltette őt ez a lány? Mentek felfelé, és közben elmondott mindent. Visszafeküdtek a bokrok alá, nézték a szigetet, és közben azon töprengtek, vajon mit jelenthet mindez.

Tendrix hamarosan megkapta a kért adatokat. Nézte, nézte a cédulát, és először nem hitt a sze-

mének. Aztán tovább gondolkodott. Az adatnyilvántartók biztosan nem tévednek. A legrosszabb esetben tévedhetnek az egyik autónál, de nem egyszerre mindkettő esetében. Márpedig ezek a rendszámok, az autók — és nyilván a tulajdonosaik is — összefüggnek. Méghozzá nagyon is összefüggnek.

Gyanús volt az is — és kissé aggasztotta —, hogy félbeszakadt a telefonbeszélgetés. Hill mint ha még akart volna mondani valamit, ő is kérdezett még, és akkor váratlanul megszakadt a beszélgetésük. Ennek vajon mi lehet az oka? Tendrix újra emlékezetébe idézte Hill utolsó szavait. Azt mondta: Oiterben van, és hogy onnan, ahol van, látja azt a szigetet, ahol az Atlantisz-alapítvány épülete található. Tendrix feszülten gondolkozott. Végül arra a belátásra jutott, hogy mégis jobb, ha nem lép kapcsolatba az ottani rendőrséggel, elvégre szabad kezét adott Hillnek. Majd csak megoldja valahogy a feladatot. Ha pedig nem, hát . . .

Tendrix tudta már, mit kell tennie. A telefonért nyúlt.

— Meddig maradunk itt? — kérdezte Paola.

— Éhes vagy?

— Mint a farkas.

— Akkor most menj le te, és hozz néhány szendvicset! Téged nem láttak velem, legalábbis azok ott az étteremben, nem leszel hát gyanús. Én nem mozdulok el innen.

Paola felült. A férfi látta a blúza alatt a melleit. A lány is tisztában volt ezzel — a pillanat talán kissé tovább tartott, mint kellett volna. Paola lassan állt fel, előrehajolt Hill felé, és a férfi a blúz kivágásán át meglátta a gömbölyded formákat. Paola nem hordott melltartót. A vágy felébredt benne,

és ez nagyon is természetes volt. Mielőtt viszont mozdulhatott volna, a lány kacér kis mosollyal talpra állt és eltávolodott. A város zaja ide nem hatolt fel. Tudta, most nyugodtan lemehet a halászok éttermébe, oda egy ideig aligha jönnek vissza a támadók. Elegük lehetett a dologból.

Paola belépett az étterembe. A személyzet akkor takarította el a kilőtt ablak cserepeit. A parkolóban egy rendőrautó állt, a pincér két egyenruhásnak magyarázott. Szemlátomást tanácstalanok voltak mindhárman. Hisz mire ideért az oitéri járőr-kocsi, már senkit sem találtak. Csupán egy kilőtt ablaktábla cserepeit... Paola szólt, készítsenek egy úti csomagot több szendvicsből, kért mellé egy literes narancslét is. Míg ez készült, a telefonhoz lépett. Érezte, hogy a Hilltől kapott pisztoly lehúzza a vállát, kitömi a kicsiny retikült.

Hívta a körzetszámot, aztán a másikat. A vonal túlsó végén azonnal felvették a kagylót.

— Paola vagyok. A főnökkel akarok beszélni.

4.

Lassan beesteledett. A halászfalut figyelve később csak annyit láttak, hogy a rendőrautó hamarosan el is távozik. A helybéli rendőrségen nyilván mindenki meg volt győződve arról, hogy Hill éppen úgy elmenekült, mint az a két ismeretlen férfi a kocsival. Valaki talán megmondta a rendőröknek, hogy a menekülők után tüzelő állítólagos rendőr szétlőtte a kocsí hátsó ablakát. Lehet, hogy keresik is azt az autót megyeszerte. Mindez nem volt érdekes Hill számára. Lapult Paolával a bokorban, és figyelte, mi történik odalent. Közben a férfi behunyta szemmel tartott kis szüneteket, és emlékezetébe idézte, hogyan is néztek ki mostani támadói. Az egyik alighanem az idősebb férfi lehetett, akit a brinne-i pályaudvaron látott. Az öltönyös, negyvenes férfi. A másik viszont egy merész arcú, barna zakós, szemlátomást erős fiatalember volt, oldalt elválasztott hajjal, amit manapság már csak ritkán lehet látni.

Sötétedés előtt érkezett még egy kocsi a stéghez. Egy sötétkék Mercedes volt, a sofőr kinyitotta az ajtót és két embert segített ki. Egyik sem volt már fiatal. A szigetről — ahonnan nyilván figyelték a partot — megint megérkezett a motoros, és felvette az utasokat. Ezúttal egy másik, jóval kövérebb fiatalember vezette a motorcsónakot. A sofőr az autónál maradt. Oiter felől, a fok túlsó oldaláról hallottak néha egy kis zajt. A városban normálisan zaj-

lott az élet. A kis öbölben, az étterem parkolójában is megnőtt a forgalom, vacsoraidő közeledett.

— Mit teszünk? — kérdezte Paola, amikor a nap éppen eltűnt az óceán fölött. Hill megbabonázva nézte előbb a tengert — a vörösés fények szinte felgyújtották az Atlanti-óceánt —, aztán tekintete a lányra tévedt. Ugyanaz a fényhalál vörösölt Paola arcán és szemében is. Gyönyörű volt most a lány. Önkéntelen mozdulattal húzódott hozzá közelebb, kitérte a karját. Paola is érezte ezt a hangulatot, mert szó nélkül bújt közelebb. Nem csókolták meg egymást, nem is szóltak. A pillanat rövid volt, mégis évszázadnyi hosszú. Nagyon kellemes volt így ülni rejtekhelyükön, élvezve a meleg utolsó sugarait, érezve közben a másik testéből áradó meleget is.

— Jó veled, Paola . . .

A lány nem válaszolt. A férfi hajába túrt ujjai-val, a csönd is jólesett. Így nézték végig a nap halálát, milliószor lett így vége már, gondolták, és lám, másnap reggel mégis újjászületett. Holnap is ez lesz. A holnap szó eszükbe juttatta azt az időt, ami még elválasztotta őket a reggeltől.

— A legszívesebben sehová sem mennék — mondta a férfi. Fejét Paola mellére fektette, érezte a puha, mégis izgatóan kemény húst. A lány ekkor eltolta magától, ámbár szelíden. Már kezdett sötétedni körülöttük.

— Úgy rémlik, nem ok nélkül jöttél Oiterbe. Az Atlantisz-alapítványt keressük. Nemrég elloptak egy múzeumból egy atlantiszinak nevezett koronát is, ha nem tévedek — mosolygott a lány.

— Igaz. Dolgom van. De . . . — azt mondta volna, néhány órát késhetnek az ügyei, ám felrémlt előtte Korendi professzor arca. A koronáról beszélt, és valami titkos társaságról. Az alapítványról? . . . És Tendrix is várja az eredményt. Ha most

sikerrel jár — sejtette —, senki nem állítja meg többé egész életében. Akár egy lövedék, amely most kapja meg a kezdősebességét, attól kezdve át-üt minden akadályt.

— Gyerünk! — állt fel határozottan.

— Hová?

— A megoldásnak a szigeten kell lennie. Az a nagy épület az Atlantisz-alapítvány székháza. Különféle alakok érkeztek oda, lehet, hogy tanácskozni fognak. A koronának is ott kell lennie. Ha akarsz, velem jössz. Ha nem, maradhatsz itt vagy másutt. El is mehetsz innen. Tudod jól, a dolog meglehetősen veszélyes.

Ez eléggé határozottan, sőt kegyetlenül hangzott, de Paola nem sértődött meg.

— Én is vagyok olyan bátor, mint te!

— Ez nem hiúsági kérdés, kislány. Még meg-gondolhatod a dolgot.

— Nem gondolom meg. Láttam a csónakot a parton, és tudom, mit tervezel. Veled megyek a szigetre.

A visszhang még dörgött a boltíves falak között. A sötétség mintha bársonyfeketére változtatta volna a terem belsejét is. De aztán kósza fény gyúlt valahol a túlsó végén, lassan közeledett.

A férfiak hallgattak. Legalább húszan álltak a terem két oldalán, hátukban érezték az ősrégi falakból kiáramló hűvösséget. A sziget kicsi volt, s mindenfelől vízillat áradt a helyiségbe. Ez a terem ráadásul mélyen a föld színe alatt volt.

Mind több gyertya gyúlt. A férfiak énekszót hallottak. Különös, mély hangú kórus dalolt ismeretlen nyelven. Ha behunyták a szemüket, messzi távolban érezték magukat, ahol szél csavarta a különös alakú pálmákat, fehér homokot kavart a hosz-

szú, lapos partokon. Az óceán szikrázott a fényben, hullámai lustán ostromolták a fővenyt. Valahonnan talán emberi hangokat hozott a szél, furcsa külsejű emberek közeledtek a dúnéken át.

Egy dobot vertek idegesítő szünetekkel, lassan, majd mind gyorsabban. Az énekesek is sietni kezdtek. Mindez valamilyen bajt jósolt, később — ahogy emelkedett a hang és gyorsult a dob — már katasztrófát ígért. Aztán a dal segélykiáltásként csapott fel, és hirtelen elhallgatott a dob is. Most már csönd lett, lelkeket feszítő, idegeket szaggató csönd.

Majd fények gyúltak.

Fáklyák lobogtak, óriási árnyakat vetve a falakra.

Csuklyás férfiak álltak a teremben. A ruhájukra borított vörös-fekete köpenyek révén mintha egy ősi, elfeledett korszak elevenedett volna meg. Mindenki csuklyát viselt, egymás arcát sem láthatták. Nem tudhatták, ki kicsoda.

— Testvérek! — hallatszott egy hang. A terem egyik sarkában, ahol több lépcső emelte magasabbra a padlót, állt egy alak. Fejét felszegte, és a kósza fényekben olykor megcsillant szeme a csuklya nyílásaiban. — Testvérek! Fogjátok meg egymás kezét!

A félhomályban a férfiak tétován mozdultak. Erős és gyenge ujjak keresték, találták meg egymást. Akkor már ismét szólt a dob. De nem énekelte senki. A férfi, aki az imént szólt hozzájuk, most a mennyezetre nézett, és különös imába kezdett.

— Oh, Atlan, ki uralod a Mindenséget! Oh, Atlan, ki parancsolsz az elemeknek! Atlan, hozzád szólunk! Te tudsz a tenger minden hullámáról, minden szélről, minden homokszemről. Nincs a Mindenségben egyetlen csillag, amely nem a te pa-

rancsaidnak engedelmeskedve járná útját. Itt minden változó, mert te parancsoltad így — és ami örök, az csupán Te vagy. Oh, Atlan, segíts rajtunk!

A férfiak tudták: ezt az imát régen ásták elő a régészek, valahol a hosszú-hosszú tengerpart egy szakaszán. Távol minden emberi lakhelytől. Megremegett a lelkük. Az ismeretlen jelekkel cserépbekőbe vésett szöveget sokáig nem tudta megfejteni senki. Aztán közülük egynek sikerült. Ki volt az? Nem mindegy? Atlan tudja, és legyen elég ennyi. Talán éppen az volt, aki most érchangon folytatta az imát, miközben a többiek egymás kezét fogva álltak. Érezték hát társaik erejét, jelenlétét, még azt is, hogyan kering testükben a vér. A vér, amelyet Atlan úgy kedvelt.

— ... Atlan, istenünk! Őseinket csaknem maradtalanul elpusztítottad, városunkat eltüntetted. De mi megfogadtuk, hogy egymásra találunk! Számolatlan múltak közben a századok, sőt ezredévek is, ám Atlan hívei mindig voltak, mindig vannak. Az utódok összefognak, és hisszük, hogy ez nem ellenkezik a te akaratoddal sem! Hiszük, hogy segítesz majd nekünk fellelni az Ősi Város romjait, hogy helyébe új Atlantiszt építhessünk! Úgy legyen!

— Úgy legyen! — zúgta rá a tömeg. A dob üteme gyorsult, de még nem mozgatta meg az emberek tudatát, végtagjait. Még mindig csak az imát kísérte.

— ... Oh, Atlan, ki vagy a világ fölött! Távoli galaxisok ura! Általunk még ismeretlen dimenziók tudója! Te teremtettél minden gondolkodó lényt, kik már a világúrt járják! A Te segítségére várunk, uram!

— Atlan! Atlan! — zúgták a férfiak. Valahonnan zene lopózott be, még túl halk volt, de tudatuk már regisztrálta. A dob ismét gyorsított. Az elő-

imádkozó hangja szinte betöltötte a föld alatti termet.

— Atlan, urunk! Add, hogy megforduljon az idő! Add, hogy városunk ismét részese lehessen a régi időknek, a régi földnek! Hogy hatalmunk újra kiteljesedjék!

A háttérben felcsapott egy kórus. Ismét mindent elöntött a dal. Ez induló és gyászdal volt egyszerre, lelkesítő és szomorú. De benne lüktetett a jövő, és ezt is érezték mindnyájan. Úgy tűnt, most már többen is vannak, mint eddig. A fény nem nőtt, csak árnyak mozogtak néhány fáklya fényében. De már nem húszan, hanem harmincan, sőt többen is álltak ott.

— Úgy legyen, Atlan!

— Úgy legyen, Urunk!

Aztán csak a zene áradt. A férfiak még ott álltak, egymás kezét fogták. Az előimádkozó hangot váltott. Amint elhalkult a zene, újrakezdte.

— Atlan erőt ad nekünk. Fontos döntések előtt állunk, testvéreim. Megvilágosodott aggyal, megtisztult tudattal, acélos akarattal fogjunk hozzá tanácskozásunkhoz. Odakünn már beállt az éjszaka, de tudjátok: minden éjszakára pirkadat jön. A miénknél hosszabb éjszaka nem volt még e földön, és ennek most a végéhez közeledünk! Nem hagyatunk magunkra, ne higgyétek! Atlan fiai vagyunk, és a mi istenünk figyel bennünket. Tud minden lépésünkről, minden gondolatunkról. Atlan, segíts!

— Atlan, segíts!

Több fény gyúlt. A dal abbamaradt, a férfiak elengedték egymás kezét, és a kijáráshoz közeledtek. Ösztönösen érezték — senki sem mondta ki —, hogy nem illik sietni, nem illik tülekedni. Oly mindegy, ki lesz az első és ki az utolsó. Mindnyájan Atlan fiai, és ahová most igyekeznek, megvárják őket. Az utolsót is. És mindnyájuk szava

ugyanannyit fog érni, ha vitára vagy szavazásra kerül, a sor. Márpedig ezt nem lehet elkerülni.

Az evező alatt megcsobbant a víz.

— Nem hittem volna, hogy ilyen egyszerű lesz ellopni egy csónakot. Ráadásul evezőkkel — suttogta Paola. A csónak farában ült, és Hillt nézte — bár a sötétben inkább csak sejtette a férfit, mintsem látta. A parttól távolodva mintha még sűrűsödött volna körülöttük a homály.

— Az itteniek becsületes emberek, és abból indulnak ki, hogy mások is azok — jegyezte meg Hill. Közben erőteljesen húzta mindkét evezőt. Időnként hátranézett. A szigetet semmilyen fény sem jelezte.

— Miért húzol oldalra? Hisz a sziget arra van! — mutatta a lány.

— Előbb kimegyünk a tengerre, és onnan próbálkozunk — felelte Hill. — Ha őrzik, és gyanítom, hogy őrzik . . . azon az oldalon talán kevésbé.

— Ravasz vagy — mondta a lány, elismeréssel a hangjában.

A víz fölött hűvös volt, Paola kissé megborzongott. Elfelejtett pulóvert hozni a kocsiból. A zsákjában maradt a fegyvere is — de itt volt vele az, amit tegnap ilyenkor Hill vett el szerencsétlenül járt ellenfelüktől. Mennyi minden történt azóta! — döbbszent rá Paola. A csónak már messze járt a parttól. Hill régebben szeretett evezni; most már jó ideje nem volt evező a kezében, fel is törte kissé a tenyerét, de ezt nem árulta el a lánynak. Többször forgolódott, míg rátalált a helyes irányra. Az égbolt sötét volt, a hold még nem kelt fel. A parti étterem színes fényei segítették a tájékozódást. Amikor ezeket a lámpákat eltakarta előle valami hosszsan elnyúló, sötét test — tudta, az a sziget. Most

került a part és közjük. Akkor már csöndesebben merítgette az evezők tollát, és hosszú, erőteljes húzásokkal igyekezett a szigethez.

— Valami van előttünk — súgta a lány. Hill felhagyott az evezéssel, sőt, az egyiket kivette a villából. Minden neszt messzire vitt a víz, félt, hogy meghallják. Itt is fal volt, legalábbis úgy sejtette. A sötétben most már jobban láttak. Hill a palánk mögé emelte a másik evezőt. A lány feszülten figyelt. Hirtelen valami nagy, egyenes, fehér bukant fel előttük, szinte világított a homályban.

A fal.

Hill előredőfte az evezőt, megtartotta a csónakot, ne ütődjön oda. Aztán mégis hagyta, hogy a lendület közelebb vigye őket. A fal itt a tengerből állt ki. Valamivel odébb viszont sziklák és föld látszott — legalábbis azt sejtette, hogy a fehér fal melletti fekete foltok azt jelentik. Odalökdösték a csónakot. Hill kitapogatta a talajt, aztán óvatosan kiszállt.

— Visszatalálunk ide a sötétben? — kérdezte a lány.

— Pszt! — idegeskedett a férfi. Úgy hitte, zajt hall. De valójában csönd volt, csak a kisebb hullámok törtek meg a köveken. Vártak, maguk sem tudták, mire. Talán, hogy csillapodjon a szívük dobogása. Később Hill felegyenesedett. Odabent még sötétebb volt. Alighanem egy kert, bokrokkal és fákkal... Semmi mozgás. Akkor Paolára nézett, és bár tudta, ez nem a legalkalmasabb pillanat, nem várhatott tovább.

— Ha veled megyek be, többet kell tudnom rólad — mondta határozottan.

— Nekem is rólad! — mondta azonnal Paola. Mintha neki is megfordult volna a fejében ugyanaz. Vagy felkészült erre a kérdésre, követelésre?

— Rendőr hadnagy vagyok, és az elveszett at-

lantiszi koronát keresem. Már említettem, no meg biztosan hallottad te is, hogy pár napja lopták el egy múzeumból — mondta Hill gyorsan. Mintha terhet vetne le a válláról. Nem láthatta, hogy Paola mosolyog. De aztán a lány is megszólalt, majdnem olyan gyorsan, mint ő.

— Én pedig a kollégád vagyok . . . bizonyos értelemben. A biztosítótársaság nyomozója, Paola Catini — mutatkozott be.

Hill hallgatott. Nem titkolhatta meglepődését, de szerette volna, ha a lány keménynek, filmhősnek látja. Aztán csak annyit mondott.

— Ha te is a korona miatt vagy itt . . .

— Természetesen.

— . . . akkor nem véletlenül kerültél az autómba tegnap reggel.

— Persze hogy nem véletlenül, te kis buta Hill! A főnököm a te főnöködtől, Tendrixtől tudta meg, hogy milyen terveid vannak. És képzeld, a főnökeink úgy látták jónak, ha összeboronálnak bennünket. Hiszen egy a célunk, akkor meg minek jöttünk volna külön-külön, és esetleg kereszteztük volna egymás terveit is.

Hill keserűen mosolygott. Minden világos. Paola egyenesen vadászott rá annál a benzinkútnál, és felvétette magát, mint „autóstoppos lány . . .”, aki „éppen Viggor felé igyekszik” . . . Azért van pisztolya, mert ő is nyomozó. És azért tart ki mellette, mert ez a feladata. Nem azért, mert . . .

— Szóval nem azért vagy velem . . . — kezdte volna, de abbahagyta. Micsoda ostobaság! Csak nem hihette komolyan, hogy ez szerelem az első látásra — ahogyan a regényekben írják?

— Ez nem hiúság kérdése, drágám — mondta a lány egészen más hangon. Őt idézte, és Hill tudta ezt jól. Mélyet lélegzett, kivárt egy másodpercig,

hátha szól még a lány. De Paola Catini hallgatott, ezért a férfi szólt.

— No, gyerünk! Vár a munka.

Az egyik folyosón megtorlódott a csoport. Valaki félhangosan mondta, levethetik a csuklyákat. Mindannyian engedelmeskedtek — nem kedvelték a fejükön ezt az idegen illatú anyagot, korlátozta a látásukat is, kényelmetlen volt. Örömmel vették le. Egy fiatalember gyűjtötte össze, karjára vette a ruhadarabokat.

— Jöjjetek, testvéreim! — mondta egy kenetes hangú férfi.

Néhányan lelkesen, mások kevesebb örömmel engedelmeskedtek. Az alagsorból feljövet érezték, mennyivel melegebb van itt, a földszinten. A régi kastély a sziget negyedrészt foglalta el, a falai igen vastagok voltak. Állítólag a tizenkettedik században épült, később aztán többször felújították és átépítették. Úgy tudták, egy régebben elhunyt tag hagyta rájuk. Bár mások meg azt suttogták, mostanában vásárolta az alapítvány valamilyen homályos forrásból származó pénzből. Az alapítványnak igazán mutatós székhelye lett ezáltal, és ráadásul éppen az Atlanti-óceán partján.

— Foglaljatok helyet az asztalnál, testvéreim! — mondta ugyanaz a hang. A félhomályos falilámpák fénye hirtelen erősödött. Most már rendes világítás volt. Harminc férfi húzta hátrább a székeket, a kőpadon csikordultak a bútorok lábai. Ez a terem fehérre volt festve, a főfalat csak az alapítvány jelvénye díszítette. Amúgy minden fal üres volt.

Kíváncsian néztek körül. Még nem mindenki ismerte a másikat. A kölcsönös bemutatkozásra most először nyílt alkalmuk. A csuklya alatt min-

denki egyformának tűnt. Néhány tekintet örömet tükrözött, mások csodálkozva húzták fel szemöldöküket. Volt, aki félhangosan kérdezte szomszédjától: „Ez is itt van...?” Nem volt osztatlan az öröm.

Aki vezette őket, tisztában volt ezzel. Leült az asztalfőre, végigjáratta tekintetét a két sorban ülő férfiakon. Röpke számlálást is végzett. Huszonnyolcar voltak. Már csak néhány fő hiányzott. De azok is útban vannak már, gondolta elégedetten.

Megvárta, míg mindenki elhelyezkedik, míg a székekre nehezedő emberi testek megtalálják nyugvópontjukat. Aztán már néhány másodpercig kellett várnia — amíg a figyelem is feléje fordult. Amikor végre teljes lett a türelmetlen csend, ülve maradt, és úgy beszélt.

— Testvéreim, Atlan hívei! Ez a nap örökké emlékezetes marad mozgalmunk számára. Ti mindnyájan fontos emberek vagytok abban a másik világban, amely most e szigeten kívül rekedt. Felelős emberek, akik tudják, mely dolgoknak milyen jelentősége és következményei lehetnek. Jó hírem van a számotokra — bár úgy vélem, a sajtóból már értesültetek róla. Néhány elszánt hívünk és az általuk felbérelt emberek végre méltó helyre juttatták az atlantiszi királyi koronát.

Többen tapsoltak, éljeneztek. A lelkesedés csak akkor múlt el, amikor a szónok felemelte két kezét. Nem kerülte el a figyelmét, hogy többen türelmetlenül fészkelődtek székükön. Tudta, hová szeretnének menni, de tudta azt is, addig még van idő. Ezek is kénytelenek lesznek végighallgatni mondanivalóját, akkor is, ha nem lelkesednek a néptribunfélé beszédekért. Ők inkább a cselekvést szokták meg eddig.

- Mi van azzal a Hill hadnaggyal?
- Egyelőre nyoma veszett, uram. Aminthogy a lánynak is, aki vele volt.
- Az ő kilétét megállapították már?
- Nem, de van bizonyos gyanúnk, uram.
- Az kevés. A legfontosabb az, hogy tudjuk, hol vannak! Oiterben körülnéztek már?
- Dél óta mást sem csinálunk, uram! Valóságos őrzárataink vannak a városban. A szigetet is őrizzük.
- Ne feledje el, mivel járhat a dolog. Ha a hadnagy bejut a tanácskozásra, akkor maguknak jobb lett volna meg sem születniök!! Értették??
- Igen, uram, értették. Mindent megteszünk, hogy...
- Hagyják a szöveget! Cselekedjenek!

- Te látsz valamit?
- Nem sokat. Add ide a kezedet!... Valami van előttünk, vigyázz!

Óvatosan lépkedtek. A pázsit biztonságot sugallt, de még várniok kellett, hogy a szemük hozzászokjon ehhez a sötéthez. Más volt itt a sötétség is, mint odakünn a tengeren. Hillnek eszébe jutott, mi lesz, ha felfedezik a sziklához kikötött csónakot. Aztán azzal hessegette el önnön aggodalmát, hogy mire hajnalodni kezd, remélhetőleg már nem lesznek itt. Végső soron még úszva is elérhetik a partot, hisz csak pár száz méter lehet a távolság. Bár nem tudta, Paola tud-e úszni. És most valahogy furcsa lett volna efelől érdeklődni. Azon kapta magát, még most is afféle kislányként kezeli Paolát, pedig bebizonyította már, hogy nem az.

Egymás kezét fogva óvakodtak el néhány bokor között. Paola érezte combján a kis ágak puha érintését. Valahol a közelben virágok illatoztak. Hill

olykor megtorpant, és hosszú percekig nézte a sötétséget. Aztán egyszer csak lerántotta a lányt. A fűben térdeltek-guggoltak lélegzet-visszafojtva. Léptek közeledtek. Egy férfi ment el tőlük vagy tíz méterre, éppen hogy csak látták — a jelenet filmekre emlékeztette őket. De Hill már nem gondolt a bűnügyi filmekre, amelyeknek oly szívesen lett volna főhőse — régebben. Ez itt a kemény, az igazi élet volt. Már nem lehettek kétségeik, mi lesz a sorsuk, ha elfogják őket. Az sem mentheti meg őt, hogy rendőrtiszt. Ebben az akcióban már vér folyt, és könnyen folyhat ismét. A távolodó emberalakot szemlélve Hillnek eszébe jutott, mit mondott az imént Paola. Paola Catini, biztosítótársasági nyomozó . . . A biztosítóknak állítólag van néhány igazán jó detektívjük. Több nem is kell nekik. Hill találkozott már velük munkája során, de sohasem közös akcióban. „Közös akció . . .?” Ezt is Tendrixnek köszönheti.

Csönd lett, és lassan felegyenesedtek. Már látták maguk előtt a kastélyt. Bár fehér volt a fala — látták nappal a dombtetőről —, a kert felől most fekete tömb volt, csak néhol égett fény egy-egy ablakban. És sehol sem a földszinten. Rácsos ablakok sorá mellett mentek el, tompán és sötéten csilantak az üvegtáblák. Ugyanakkor — ha jól füleltek — bentről szinte érződött a mozgás, hallatszóttak a hangok. Nem volt kétséges, odabent emberek vannak, és tesznek is valamit. Nincsenek kevesen. Többen, mint ahányat délután láttak érkezni a parti stéghez. Már reggel vagy délelőtt is érkezhettek folyamatosan.

— Mit csinálunk? — érdeklődött Paola sűgva. A feje egészen közel volt Hill füléhez. A férfi körülnézett, aztán ugyanúgy válaszolt.

— Elmegyünk a sarokig. Ha lesz egy ajtó, bemegyünk.

Paola nem válaszolt. Továbbosontak. Ajtóra rögtön a ház sarka mögött bukkantak. Pár lefelé vezető lépcső után egy fémből készült szuterénajtóra letek. Hill villámgyorsan gondolkodott. Ha itt bemennek, talán csak a ház alsó részébe juthatnak, ahonnan nem lesz kijárat felfelé. „Akkor legfeljebb visszajövünk!” — döntött magában.

— Gyerünk!

Az ajtó nem volt bezárva. Hűvös levegő ölelte körül testüket. Hill az órájára nézett — tíz múlt. Beleütközött valamibe — fémkorlát volt. Megkezdte. Már látta azt a másik kövér tárgyat maga előtt — valamilyen régi hordó állt ott, olajszagot árasztott magából, de amikor a férfi óvatosan bedugta a karját a nyitott tetején, nem ért vizet vagy olajat. Üres volt. Több ilyen hordó volt ott, és amikor újabb ajtóhoz értek, az úgy be volt rozsdásodva, hogy be sem lehetett csukni. Tárva-nyitva állt. Egy másik folyosóra jutottak, és felfelé vezető lépcsők kerültek eléjük.

— Ha az az ajtó is nyitva van, feljutunk a kastély földszintjére — súgta Hill.

— Testvéreim — kezdte újra az asztalfőn ülő férfi. — Az atlantiszi uralkodók régi koronája nem csupán mint jelkép volt fontos nekünk. Nem csak azért szerveztünk egy sikeres akciót, hogy mától kezdve elmondhassuk: miénk a korona! Miénk, akik örökösei vagyunk az egykori hatalmas királyságnak. A Tudás Birodalmának! A korona szent és ez iránt semmi kétségünk. De tudós testvéreink kiderítették azt is, hogy a korona a maga fizikai valóságában nemcsak műtárgy, hanem magában rejt nagyon sok mindent. Például bizonyos információkat arra nézve, hol is volt Atlantisz.

Emelt hangon jelentette be ezt, és tudta, milyen

hangzavar tör most ki. Nem is csalódott. Órájára nézett. Még több mint két óra van hátra . . . Addigra minden biztonnyal lecsillapodnak. De legalább egészen más lelkiállapotban vesznek majd részt azon az ünnepségen. És az is csak növelheti a lelkesedésüket. Erre szükség is lesz a közeljövőben.

A férfi vastag, húsos ajkán mosoly játszadozott. Fekete szemében a megértés lassan kicsiny türelmetlenségbe ment át. Még egyszer végignézett a társaságon. Csupa férfi, és nem akárcik. Hiszen csak így volt értelme megszervezni a társaságot. Olyanok kellene, akik tehetnek és tesznek is valamit a mozgalomért. Atlantisz a legtöbb olvasott ember számára távolban parázsló, de már kialudt tábortűz, valójában semmi sem köti őket hozzá. Meg kellett találni azokat, akiknek ez a nagyon-távoli múlt nem múlt, hanem jelen. Akik ma is mindenképp fölé helyezik azt az elitet, amelyet minden biztonnyal annak idején éppen Atlantiszban neveltek ki, és amely annyi évezreden át a Föld minden pontján, minden kicsi vagy nagy társadalomban vezető szerepet játszott. „Istenem . . . voltunk mi már törzsi varázslók, ázsiai sámánok, afrikai és ausztráliai vademberek orvosai. Voltunk babiloni, asszír, egyiptomi papok, középkori alkímisták és reneszánsz tudósok. Ma pedig javarészt másféle tudást gyűjtünk. Ezer szál kapcsol a múlt-hoz, mégis ízig-vérig ebben a korbán élünk.”

A csönd lassan állt helyre, ismét őt nézték. Tőle várták a szót. Megköszörülte a torkát, és folytatta.

— Vannak közöttünk okos emberek, akik a rendelkezésükre álló hiányos adatokból is helyes következtetésekre jutottak. Azt állítják: a koronának nem szabad múzeumban, üvegtábla mögött hevernie, nincs értelme, hogy laikusok enyhe hátborzongással nézzék nap mint nap. Azzal sem megyünk semmire, ha tízévenként egyszer valamely tudós

megemlíti egy munkájában. Nekünk azért van szükségünk a koronára, hogy kézbe kapva alaposan megvizsgáljuk. Mi nem uralkodni akarunk, nem vagyunk és nem leszünk királyok, tehát mi sem az eredeti rendeltetésének megfelelően szeretnénk használni ezt a jelvényt. Másról van szó. Mi *gyakorlatilag* tudnánk hasznosítani. Igen, jól hallották, uraim! Már tudjuk, hogy a belső oldalán, amelyet valójában soha senki nem írt le, és ha látták is régészek, muzeológusok mostanában, hát nem igazán fordítottak rá figyelmet. Szóval ezen a belső oldalon bizonyos belevéselt vonalak és rejtélyes jelek találhatók. Mióta a korona a birtokunkban van, bebizonyosodott, hogy tényleg ez a helyzet. Nos, e jelek utat mutathatnak az egykori Atlantisz romjainak felleléséhez. Talán nem túlzok, ha közlöm önökkel: Atlantisz aligha volt az óceán túlsó oldalán. Atlantisz nem Amerika része volt — hanem Európáé! Tudós testvéreink hamarosan kiderítik, hol állott az a hatalmas város, a birodalom székhelye.

Ismét fellelkesültek, tapsoltak, kiabáltak. Még azok is — látta most a szónok —, akik az előbb türelmetlenül várták, hogy véget érjen ez az ülés, és elkezdődhessen egy másik.

A helikopter nagyon magasan szállt nyugat felé. Utasai hallgattak. A pilóta kezében a kormány, tekintete hol a műszereket, hol a lenti fényeket figyelte. Tudta, ebben a magasságban — több mint hatszáz méteren — nem kell tartania gyárkéményektől, magasfeszültségű távvezetésektől. A térképen időnként azonosította a lenti fénycsoportokat. Városok, vasútvonalak, sztrádák. Mindig tudta, merre járnak éppen. Indulás után már nem volt rádiókapcsolata a földdel — bár lehetett volna.

Csak tőle, illetve utasaitól függött, akik mögötte ültek, és indulás óta egyetlen szót sem szóltak. Hárman voltak, a pilóta látásból kettőt ismert közülük. Tudta jól, kicsodák. De azt is tudta; nem azért fizetik, méghozzá igen bőkezűen, hogy kérdéseket tegyen fel. Hallgatott, és vezette a gépet a cél felé.

Az utasok is hallgattak.

Hill a kilincstre tette a kezét.

Az ajtó alatti résen halvány fény szűrődött ki. Tehát a másik helyiségben világos lehet. A pisztolyát a zakója zsebébe tette. Szándékosan nem nézett vissza a lányra. Lenyomta a kilincset. Az megnyikordult, erre mozdulatlaná merevedett. A keze a kilincset félig lenyomva tartotta . . . Aztán lassan folytatta, és az ajtó kinyílt. A férfi belesett a résen.

Ahogy sejtette, félhomályos folyosón voltak. Hány ilyen folyosó lehet a nagy épületben? . . . Paola is kijött mögüle, beálltak egy sarokba. Valamivel odébb volt egy ládában vegetáló pálma. Hill ahhoz lopózott, a láda mögé guggolt. A földszinten kevés lámpa égett, a folyosó nem sokkal odébb megtört, tovább nem láttak.

— Gyerünk!

Veszélyes volt, mégis mentek előre. Elöl a férfi, mögötte a lány. Hill jobbja zakója zsebében. Elmentek egy ajtó előtt — a kulcslyukon át látták, hogy odabent sötét van. Felbátorodtak. A folyosó kanyarulatában lépcsőt láttak. Bejárati ajtónak vagy hallnak nyoma sem volt, tehát a kastély hátsó részében lehettek.

— Felmegyünk? — kérdezte suttogva Paola. Szinte hallotta, hogyan akar kiugrani a szíve, hiszen szinte a torkában dobogott. Mellére szorította

kezét. Mini borszoknyájában és blúzában valahogy nem illett a komor, vastag falakhoz, a piros futószőnyeghez, a lépcső réz szőnyegtartó rúdjaihoz, a pálmákhoz, amelyekből itt elég sok állt.

Senkivel sem találkoztak. De a férfiban nem csökkent a feszültség, Paoláról nem is beszélve. Mindketten nyomozók voltak, de azért Hill meg volt róla győződve, hogy Paola még sohasem vett részt igazi akcióban. Bár tegnap este, amikor Hill lelőtte azt az alakot a kocsijában . . .

A lépcsőfordulóban jártak éppen, amikor zajt hallottak. Valahol fent nyílt egy ajtó, és két vagy több férfi beszélgetve közeledett. Hill azonnal egy palma mögé vetette magát. Paolának csak annyi ideje maradt, hogy a másik mögé álljon. Összehústa magát.

— Ebbe nem egyezhettek bele — mondta egy férfi.

— Nem hiszem, hogy olyan sok választási lehetőség lenne — felelte egy másik, idősebb hang. Hill hamarosan megpillantotta őket. Az első emeleti folyosón álltak, éppen a lépcsőnél. Az egyik lefelé akart jönni, a másik csak kikísérte a folyosóra, hogy valamit megbeszéljenek. Legalábbis ez volt a hadnagy érzése.

— Azért az én lehetőségeim . . . — kezdte volna a fiatalabb. De a másik finoman letorkolta.

— Tudod, hogy itt már más szinten vagyunk, barátom. A mi aránylag kicsi lehetőségeink összedadva nagy lehetőséggé válnak, és ennek előnyeit, azt hiszem, aligha kell ecsetelnem neked — magyarázta amaz türelmesen. — Gondolj csak bele, mennyi minden változik meg ezután?! A mai nap afféle határkő, így szokták mondani.

— Közhely.

— Lehet, de igaz. Ha végiggondolod, hogy valójában *minden* megváltozik, és mi diktáljuk majd

a feltételeket nemcsak itt, de külföldön is... Én nem kéretném magamat a te helyedben. Ahhoz már túl messzire mentünk, túl vagyunk az információs szinten. Gondold meg jól!

Az utolsó mondatban mintha egy kicsiny fenyegetés is rejlett volna. Hill a pálma mögül nézte őket. Egyiket sem ismerte, sohasem látta őket. A fiatalabb férfi legyintett, és lement a lépcsőn. Az idősebb nem is nézett utána, sarkon fordult és visszament. Hallották az ajtó záródását.

Hill nem szeretett volna két tűz közé kerülni. De nem bujkálhattak a lépcsőn a végsőig. Intett a lánynak, és gyorsan felmentek az emeleti folyosóra. Itt valamivel világosabb volt. De csak két ajtó láttak. Az egyik mögül hangok szűrődtek ki. A legszívesebben ide ment volna be — de ez egyenlő lett volna a lebukással. Paola már előtte járt, sietett tovább. Hill követte. A másik ajtó mögött sötét volt. A kilincs engedett... Besurrantak.

Sötét volt, a levegő fülledt. Itt napok óta nem nyitottak ablakot. A homály eloszolhatatlannak tetszett. Meg is botlott valamiben, a lány egy székot tapogatott ki maga előtt.

Valahol távolabb függőleges fénycsík derengett. Hill, kezét maga elé tartva, lassan ment arrafelé. Újabb székek kerültek eléje, tapogatva megkerülte őket. A csíkről kiderült, hogy egy kulisszaszerű építmény két része nem illeszkedik túl pontosan. Volt ott egy igen magas függöny is, és Hill hamarosan felfedezett egy kis emelvényt, amelyen vetítőkészülék állt. Sejtette már, miről van szó. Ez a kis sötét lyuk egy teremnek a része, amely odaát a függönyök és kulisszák mögött folytatódik. „Ideális leleskedőhely”, gondolta, de azért élt benne a félelem: ez a remek kis kuckó bármikor csapdává is válhat.

— Megérkezett — mondta egy férfi az ajtóban, majd magyarázóan tette hozzá: — Most szállt le a helikopter Oiterben. Negyedórán belül ideér.

— Rendben van — a másik kinézett a folyosóra, aztán visszalépett, és így szólt a többiekhez: — Függesztük fel a történelmi csoport ülését. Vacsora, frissítők a földszinti nagyteremben.

Megvárta, míg kimennek. Valaki hangosan érdeklődött, mikor tekinthető meg a korona.

— Éjfélkor biztosan, hiszen akkor kezdődik az ünnepség — felelte a főtestvér. Megtörölte az arcát. Hamarosan már csak ők ketten maradtak, de a jövevény így szólt.

— Az első emeleten gyülekeznek . . . tudod, kik. Már csak ketten hiányoznak, Armand.

— Értem, és én vagyok az egyik hiányzó. — Armand megigazította zakóját. Nyakkendője laza volt, ösztönös mozdulattal húzta feljebb, a torka felé. Negyvenéves volt éppen, és igen csinos férfinak tartotta magát. Eddigi szeretői meg is erősítették ebben a hitében. Karvalyorra csak növeli esélyeit — ezt szentül hitte. Nem nősült meg, volt egy szép háza, ahol egymást váltották a nők; kicsit bohém, de ha pénzről van szó, megbízható — jött róla a jellemzés barátaitól. És ennyi elég is volt Rijknek.

Rijk most végignézte, Armand hogyan hozza magát rendbe egyetlen másodperc alatt. Aztán mosolyogva a vállára csapott.

— Jópofa ember vagy, Armand. De ha itt lesz ő, lehetőleg maradj komoly. Nem kedveli a humort.

— Márpedig humor nélkül nincs élet — bölcsekedett Armand. Az ajtónál előreengedte Rijket, közben oldalról ránézett, hogy milyen képet vág. Armand-nak volt érzéke az emberi arcról olvasáshoz, bár eddig ezt férfiakkal kapcsolatban ritkán gyakorolta. Láta, hogy Rijk eléggé feszült, vá-

rakozó, és nem tudja, mit hoz a jövő. Rijk jogász volt, még hozzá ügyész; a mai program neki különösen kényes. Az állásába kerülhet, ha idő előtt fény derül a dologra. „De hát így vagyunk ezzel mindnyájan.” Most nagyon örült, hogy független vállalkozóként valójában azt tehet, amit akar. Nem kell másoktól tartania. Hogy *ebből a dologból* mi lesz, majd kiderül később.

— Gyerünk — lementek a második emeletről. A keskeny lépcsőn Armand előreengedte Rijket, végül is pár évvel öregebb. Érdekes, mennyire őszül a haja, jutott még eszébe, amikor pár lépcsőfokkal magasabbról nézett le rá. Aztán máris helyben voltak. Az ajtó kinyílott — a küszöbön pedig Norman állt.

— Igyekezzenek, uraim!

Rijk ki nem állhatta Normant, ezért rá sem nézett a férfira, szótlanul belépett, és leült a falak mellett elhelyezett fotelek egyikébe. Armand viszont sohasem volt rideg ember, rámosolygott Normanre.

— Már csak néhány csinos lány hiányzik, kedves Norman.

Norman az első pillanatban nem is értette. Lány, nők? . . . Nagyon távol volt most tőle mindez. Teljesen beleélte magát az új helyzetbe. Armand alaposan megszemlélte ezt a vékony, talán betegesen sovány, kis szakállat viselő férfiút. Nemrégén mutatták be neki, nem itt a kastélyban, hanem a fővárosban. Norman inkább iráninak vagy indiainak látszott, persze nem volt az. A szeme mindig úgy csillogott, mint valaha a tüdőbajosoké. Armand csak halványan sejtette, hogy a férfi egy nagy szállítmányozási vállalat fő embere — az sincs kizárva, hogy egyenesen a tulajdonosa.

Odabent körülbelül tízen ültek. A kisebb terem egyik oldalát sötétvörös drapéria borította. A kö-

zépső asztalon néhány térkép feküdt, félig összehajtva még. Egynéhány üvegben ásványvíz. Feltűnő volt — legalábbis Armand számára —, hogy alkoholt nem készítettek ki.

— *Ő* nem is iszik? — kérdezte suttogva Rijktől. Amaz csak a fejét rázta. Armand körülnézett. Most újra látta Normant — még mindig a nyitott ajtóban állt. Éppen egy huszonéves férfival beszélt, aki nem is titkolta, hogy zakója alatt revolvert visel. Az egyik testőr és mindenek lehet, gondolta Armand.

— Mit szól a koronához? — kérdezte mellette valaki. Armand egy legalább hatvanöt éves, kissé reszketeg fejű, majdnem teljesen kopasz öregurat látott. Persze nincs kizárva, hogy hetven is volt. Igen jól szabott öltöny feszült rajta. „Pedig ez nem az Operabál”, gondolta Armand a rá jellemző könnyed szemtelenséggel.

— A koronához? Még nem is láttam! — felelte gyorsan.

— Nagy hiba, kedves uram — ingatta fejét beszélgetőpartnere. — Az egyik földszinti teremben tették ki közszemlére. De éjfélkor már az is odalent lesz — intett lefelé a hüvelykujjával. Ez a mozdulat az antik római amfiteátrumokra emlékeztette a férfit. — A korona a legfontosabb tárgy, amit a mozgalom birtokol jelenleg.

— Hamarosan jóval többet fogunk birtokolni — mosolygott Armand. Rijk is hallotta a mondatot, rájuk nézett, de nem szólt.

— Mi még nem ismerjük egymást — az öreg a kezét nyújtotta. — Lynn vagyok.

Armand-nak csaknem elállt a lélegzete. Ez lenne Lynn? Az ország leggazdagabb embere? Két autógyár, egy hajóflotta és több olajkút tulajdonosa? Nem is beszélve egyéb gyáiról. A műtrágya, az élelmiszeripar és a közlekedési ágazat legfőbb

munkaadója ez a kis öreg? Hát persze, látta már valahol a fotóját. Csak ott nem nézett ki ilyen öregesen.

Ritkán jött zavarba, de most nagyon.

— Uram... Ez nagy megtiszteltetés számomra... Armand vagyok. Vállalkozó.

Az öreg még szolt volna, de akkor zajt hallottak a folyosóról. Újra felbukkant Norman, bekukkantott, aztán mögötte megjelent a fiatal testőr. Két másik fiatalember is felbukkant, ők is testőrök lehettek. Aztán Norman félreállt, bejött egy férfi. Mögötte Norman is becsúszott, és gyorsan becsukta az ajtót.

A jelenlévők felálltak. Minden tekintet az érkezőre szegeződött. Ötvenöt-ötvenhét éves, kissé kopaszodó, nagyon energikus, alacsony ember volt. Körbehordozva tekintetét, mintha egyetlen pillanattal akarná felbecsülni a jelenlevőket. Egy tanárra emlékeztetett; „itt van minden diák?” — kérdezték a hideg szemek. A hideg, szürke szemek. És a férfiak egy másodpercre valóban diáknak érezték magukat. Talán még Lynn is.

Mindenki tudta, ki ő. Olykor látták a tévében is. De most a funkcióját senki sem ejtette volna ki a száján. Számukra ő más volt, számukra ő több volt.

— Foglaljanak helyet, uraim! Azonnal kezdjük — mondta a jövevény. Mariani. És ő is leült. Valaki töltött neki egy pohár üdítőt, ezt azonnal kiitta, aztán papírokat vett elő aktatáskájából. Szigorú pillantását ismét végighordozta a jelenlevőkön. Armand szinte diáknak érezte magát. A csönd is ezt sugallta. Még Lynn és a hozzá hasonló tehetős emberek is elcsöndesedtek. Az ország leggazdagabb, legtöbbet érő emberei vannak itt — futott át Armand fején, és kissé furcsán érezte magát ebben a társaságban. Hiszen ő egyáltalán nem olyan gaz-

dag, és különben is, némi protekciónak köszönhetően csak ittlétét.

Valaki benyitott, egy fej hajolt a nyílásba. Az is fiatal férfi volt. Ha huszonéves, maximum testőr lehet. Itt negyven körül kezdődik a korhatár. Ezt senki sem állapította meg — legfeljebb az élet. Norman dühösen intett, a fiatalember visszavonult, az ajtó ismét becsukódott, és most már zárva is maradt.

Mariani szemüveget cserélt. Aztán papírjait tédére tette, de még nem nézett beléjük. Lassan, megfontoltan kezdett beszélni.

Hill döbbenten nézte a kopaszodó férfit. Amikor bejött, a résen át még csak félig látta, hátulról pedig nem ismerhette fel. De amikor az megfordult, a férfinak a lélegzete is elállt.

Paola persze ott volt mellette. Hill előtt guggolt, egyik szeme neki is a részre tapadt. Attól félt, egyszer csak valaki bejön ide is. Nem létezik — nagy botorságra vallana! —, hogy a szervezőknek ne jutna eszükbe: ez a terem tulajdonképpen két részből áll, és a leválasztott részen valaki rejtőzhet.

Hill megragadta a lány kezét.

— Ez óriási, Paola!

— Mi történt?

— Tudod, ki ez a kopasz? Mariani!

Paola nem értette. Nagy szemeket meresztett, és csodálkozva szólt.

— És az kicsoda?

Hill mély lélegzetet vett.

— A belügyminiszter, drágám.

5.

— Uraim! — kezdte Mariani határozott, erős hangon. — A pillanat, amelyre vártunk, elkövetkezett. Nem tűrhetjük tovább, hogy az országot destabilizáló erők akadálytalanul működjenek. Azok a — magukat demokratikusnak nevező — körök, amelyek legalább egy évtizede mindent megtesznek hazánk lejáratására és belső működőképességének szétzilálására, már igencsak megerősödtek. A demokrácia álruháját öltötték magukra, hogy akadálytalanul mételyezhessék a népet a kommunikációs eszközökön keresztül. Most már ott tartunk, hogy ha valaki a mi köreinkből is szeretné elmondani nézeteit, ehhez nem talál eszközt. A televíziót felügyelő bizottságot ugyan mi kezdeményeztük, mégis ellenünk fordult a dolog. Egyenként golyózták ki onnan az embereinket, fokozatosan töltötték fel a bizottságot a saját embereikkel. Nem szólhatunk hát bele, milyen határok között mozogjanak a politikai természetű műsorok. Pártjainkat leszavazták, különféle, általuk igencsak demokratikusnak tartott módszerekkel fokozatosan kiszorították a hatalomból, lejáratták a nép szemében. Nem csoda, ha a választópolgároknak már csak alig tizenöt százaléka hajlamos ránk adni a voksát. Így hát nincs miért várunk a következő választásokra — a helyzet addigra a mi szempontunkból aligha javulhat, inkább romlani fog. A gordiuszi csomót kell átvágnunk, uraim! Mint az önökkel folytatott négyszemközti megbeszélése-

ken már hallották titkáromtól, gyorsan kell döntelnünk és még gyorsabban lecsapnunk. A világtörténelemben ez lesz az első eset, amikor a belügy és az ország tehetős polgárai fognak össze, amikor nem a katonákra vagy más, többé-kevésbé reguláris fegyveres erőkre számítunk, hanem csak magunkra. Mi tesszük meg ezt a nagy lépést, uraim! Önök és én!

Diadalmasan nézett körül. Még senki sem szólt. Sokan sejtették, hogy erről lesz ma szó — sőt, tudat alatt tulajdonképpen mindnyájan biztosak voltak benne. Mariani láthatóan pontosan tudta, mi játszódik le bennük. Jó szónok és jó pszichológus volt. Kivárt egy teljes percet, hogy mindnyájan megemészthessék ezeket a gondolatokat, aztán sebesen folytatta.

— A helyzet nemcsak hogy megérett erre a lépésre, de ennél több történt. Rákényszerültünk, hogy megtegyük, ugyanis ebben az évben már nem lesz ilyen optimális időpont. Elmondom a részleteket, kérem, nagyon figyeljenek! De előtte . . . — félbeszakította önmagát, és ismét végigtekintett a jelenlevőkön átható pillantásával: — Remélem, önök már döntöttek, uraim. Ha mégis akadna itt valaki, aki . . . hogy is mondjam csak . . . időközben meggondolta a dolgot, azt megkérem, távozzon. A kastélyt természetesen nem hagyhatja el, de nem szeretnék fölöslegesen beavatni olyanokat is, akikre nem számíthatunk. Sőt, akik miatt esetleg csak bajba juthatunk.

Az utolsó szavakat fenyegetően ejtette ki. Senki sem gondolt arra, hogy Mariani és barátai juthatnak bajba. A miniszter nagyon is érthetően fenyegette azokat, akik most, az utolsó pillanatban kiszállnának a játszmából. Mivel hallgattak, Mariani ezt beleegyezésként vette, és tovább beszélt.

— Tehát, hogy világos legyen a dolog: vissza

kell szereznünk azt a hatalmat, amely egykor már a miénk volt. Nem személyesen az enyém vagy az önöké, hiszen annak már több évtizede, túl fiatalok voltunk még akkor. De nem nézhetjük tovább tétlenül, hogy minden más irányba megy, mint ahogyan azt szeretnénk, akarnánk. Meg kell tehát ragadnunk a hatalmat egy villámgyors, nagyon ügyes akció révén, amelyről már csak akkor szerez tudomást a társadalom, amikor régen túl vagyunk rajta. Az eddigi módszerek csődöt mondtak. Hiába van az önök kezében a legtöbb ipari és egyéb létesítmény, hiába diktálhatnak bizonyos feltételeket a tőzsdén, hiába táncoltathatják meg olykor pénzünk árfolyamát a dollárhoz vagy a többihez képest — azért ez a hatalom túl kicsi ahhoz, hogy a fejlődési irányt mi szabhassuk meg. Márpedig ez a lényeg. Nos . . . néhány bizalmas szakember segítségével elkészültek az akció tervei. Jól figyeljenek, mert nem ismételhetem el többször!

Az asztalra terített egy térképet, de most még nem különösebben figyelt rá. Már papírjaiba sem nézett — kívülről tudta a legfontosabbakat.

— Egy ilyen akcióra csak szombaton éjszaka kerülhet sor. A legjobb olyankor, amikor utána nemcsak a vasárnap a munkaszüneti nap, hanem a hétfő is. Az idén már nem lesz több ilyen kettős ünnep. Tehát . . . holnap . . .

A szó megborzongatta őket. Alig huszonnégy órajuk maradt már csak? . . . Armand behunyta a szemét. Huszonnégy óra nagyon sok lehet, ha . . . Rijk, az ügyész valósággal megrándult. Amin annyit töprengett, az most veszélyesen közel került a megvalósuláshoz. Ezeknek szükségük van egy ügyészre, legalább egyre. Ki tudja, nincs-e más kollégája is beavatva? . . . Mi van akkor, ha csak ők hiszik magukat egy országos, legfelsőbb összekülvő körnek — és ilyen több is van? Mariani a

következő huszonnégy órában még hány ilyen ke-
reshet fel?

— ... Tehát szombaton éjjel, éjfél körül, az egyik legfontosabb teendő: kikapcsolni azokat az embereket, akik szembeszállhatnak a változásokkal. Az Elnök külföldön lesz, ez is arra ösztökél bennünket, hogy most cselekedjünk. Méghozzá a földgolyó másik oldalára utazik szombaton délb-
ben. Így nem érhet haza csak úgy hipp-hopp... Mire visszajön, már túl leszünk mindenem. A hadsereget sikerült semlegesítenem, uraim. Legalábbis a főváros körül állomásozó egységek és az egész légierő a mi oldalunkon áll, viszont nem vesznek részt az akcióban. Fedeznek bennünket, hogy úgy mondjam. Csak akkor lépnek be, ha nagyobb tömegek — mondjuk valamiféle munkásfelvonulás — jönne közbe. De azt hiszem, eltelik az egész vasárnap úgy, hogy még csak kevesen veszik észre a történeteket. Hiszen nem azonnal lépünk a nyilvánosság elé. Mindjárt mondom a részleteket is, uraim.

Hill érezte, hideg verejték gyöngyözik a homlokán. Talán az egész testét átjárta a hűvös rémület. Mibe keveredett? ... Ez volt az első gondolata, és a félelem. Önmagát féltette. Aztán érezte Paola testét is, a lány hátával nekidőlt a férfinak. Reszkett. Hill elkapta szemét a nyílástól. A sötétség valóságos éjszaka volt előtte. És ez mintha az ország sorsát is jelképezte volna...

— Nem ... nem szabad hagyni! ... — suttozta. Paola megszorította a férfi kezét, ő is sűgva válaszolt.

— Mit tehetünk?

Nem kellett sokáig gondolkodnia. A válasz már érlelődött benne korábban is.

— Megyek . . . megpróbálok telefonálni.

— Az veszélyes lesz, Hill. Féltetek!

Az utolsó szó édesen zsongott a férfiban. Bár Paola valójában becsapta őt még tegnap reggel, de ezt már igyekezett elfelejteni. „Féltetek!” De mennie kellett. A veszély óriási volt; nagyon nagy. Már eszébe sem jutott az atlantiszi korona. Óvatosan felállt.

— Maradj és figyelj tovább! Majd visszajövök.

— És ha nem?

— Fél óra — súgta a férfi. — Ha nem jöttem vissza, ki kell jutnod a kastélyból és visszaevezned a partra. Értesítsd a főnöködet! Bárkit! Mondd el, mi készül!

Még szinte a hallottak hatása alatt volt. Összeesküvés! — lüktetett benne a figyelmeztető jelzés. Végül ide fejlődött a dolog! Mariani, a jelenlegi belügyminiszter teljhatalomra tör? Rendőrségi puccs? Ilyen még úgysem volt a világon! Vagy a hadsereg volt a főszereplő, vagy az úgynevezett „forradalom”, ahol igazi tömeg foglalta el az ellenség állásait. Vagy éppenséggel néhány száz katona és feltüzelt civil, mint 1917-ben, Pétervárott. Hill nagyon óvatosan ment, lábával tapogatózva maga előtt. Úgy hitte, elég, ha a padló egyet nyikordul, és rögtön meghallják a vaskos függöny másik oldalán. De baj nélkül eljutott az ajtóig, a kilincset vigyázva nyomta le.

Odakünn, a másik terem ajtaja előtt férfiakat látott. Hárman voltak, lazán beszélgettek. Aztán az egyik elment, a lépcső irányába tartott. Hill nézélődött. A folyosó másik végén is látott egy lépcsőt, valamilyen kevésbé használatos lejárattal lehetett arafelé. Talán az egykori cselédlépcső.

Kivárta az alkalmat, amikor mindkét férfi háttal állt neki. Akkor gyorsan és csöndesen behúzta maga mögött az ajtót, és igencsak sietve a lépcsőnél

termett. Igyekezett úgy mozogni, mint aki idetartozik és nem kell sietnie, Elérte a lépcsőt anélkül, hogy amazok utána szólta volna. Megtörölte a homlokát és sebesen lerohant a földszintre. Tizenegy volt.

Ahogy eddig látta, a hozzá hasonló fiatal emberek csak kísérőként voltak a házban. Akkor hát ő is az lesz: sofőr? testőr? Remélte, nem ismerik valamennyien egymást. Telefonhoz kell jutnia, azonnal!

A földszinti keskeny folyosón néhány férfival találkozott, többen fura fekete-vörös ruhadarabot vittek a karjukon. Hill nem volt képes eltalálni, mi lehet az. De most nem is volt ideje ezzel törődni. Benyitott néhány szobába. Félt persze, hiszen valahol itt lehetnek azok is, akik a fővárostól idáig üldözték. Akad köztük legalább három vagy négy, akik már látták az arcát. A brinne-i pályaudvari követők, vagy az a kettő, aki pár száz méterre innen, a szárazföldön tűzött össze vele az étteremben. Arcán megfeszült a bőr, álarcnak hitte, magabiztosan mozgott, de csak ő tudhatta, mennyi benne a félelem.

Az első szobában sötét volt, benyúlt, felkapcsolta a villanyt. De nem látott telefont. Egy idősebb férfit került meg a folyosón, benyitott egy másik helyiségbe is. Ott többen ültek egy asztalnál, kávéztak. Hát visszavonult. „Baj lesz, baj!”, ismételte valami a fejében a figyelmeztető jelzést.

— Elnézést, van itt valahol egy telefon? — kérdezte a következő embertől, akivel találkozott.

— A folyosó végén — mondta a férfi. Jól megnézte Hillt. De ő közömbös arccal nézett vissza rá, mint aki meglehetősen itthon van, annak ellenére, hogy nem tudja például a telefonok helyét. Az intés irányába fordult, nem sietett nagyon, de azért szaporázta lépteit. Nem is nézett körül. Ismét talál-

kozott pár emberrel, most azon sem csodálkozott, hogy csupa férfit lát. Itt nincsenek nők?

A folyosó végén egy kis helyiségben végre tényleg lelt egy telefont. Kéziközpont volt, nem ült mellette senki. Hill kikukkantott a folyosóra, és máris lecsapott a készülékre. „Hihetetlen szerencse”, hajtogatta magában. Csak legyen ideje elmondani mindent. Reszkető kezekkel nyomogatta a gombokat. És nagyon meglepődött, amikor a távoli fővárosban, Tendrix számán . . . Pascal jelentkezett.

— Hill vagyok. Te mit keresel ott? — csapott le rá, miközben lelki szemeivel látta dundi munkatársát, Pascal hadnagyot. — Hol van Tendrix?

— Kénytelen volt elmenni — felelte amaz azonnal. Érződött a hangján, hogy régóta vár már a hívásra. — De forog a magnó, és az üzenetedet azonnal továbbítom neki egy másik számra. Beszélj, Hill!

Csak egy másodpercig habozott. Ha Tendrixnek baja esett, úgysis hiába. Innen semmit sem tehet. Pascal eddig nem hazudott neki, lehetséges, hogy valóban Tendrix megbízásából cselekszik . . . És nem vesztegethette az időt.

— Az oiteri szigeten, az Atlantisz-alapítvány kastélyában összeesküvők gyülekeznek. Itt van Mariani belügyminiszter is, a főnökük. Az államcsínyt szombat éjjel akarják végrehajtani. — Sebesen beszélt a kiosztott listákról, a letartóztatási hullám betervezéséről, a megbízható hívekről, a hadsereg várható viselkedéséről. Nem törődött Pascal hitetlenkedő kiáltásaival.

Lépteket hallott, gyorsan letette a kagylót. Kilépett. A látvány eléggé megdöbbenetete . . .

Fekete-vörös csuklyás emberek vonultak el sorban. A menet eleje már a hátsó, lefelé vezető lépcsőnél járt, a vége most ment el Hill előtt. Szemek

csillantak rá a csuklyák nyílásaiból. Megborzongott. Akár a középkor... Valaha a hóhérok, az inkvizitorok öltöztek így.

— Mindjárt kezdődik — mondta valaki. A menet már elment, Hill is a lépcsőhöz indult. Hátrapillantott, éppen jókor. Ismerőst látott. Az étteremből ismert öltönyös férfi állt ott, beszélt egy társához, akit Hill nem láthatott. De neki ennyi is elég volt. Gyorsan elfordult, és nem felfelé, hanem lefelé indult. A csuklyák látványa adta a következő ötletet. Pár sietős ugrással utolérte a menetet. Odalent félhomály volt, a menet elejét nem látta, a férfiak egymás után tűntek el a sötétben. Valami pince... Nem az a szuterén, ahol Paolával járt. Ez még az alatt lehet.

A homály is szövetségese volt. Előhúzta pisztolyát, és a pisztolyaggal nem túl erős ütést mért az előtte haladó csuklyás férfira. Nem akart benne nagyobb kárt okozni, csak azt akarta, hogy eszméletét veszítse. Megtartotta az elaléló testet, sebesen lehúzta róla a csuklyát. Az ájult embert a lépcső alján a kőpadlóra fektette. Ha megtalálják, nem fog emlékezni semmire, talán rosszulleszre gyanakszának majd, vagy arra, hogy eséskor ütötte be a fejét. Remélte, így fogják majd gondolni.

Magára öltötte a csuklyát. Megigazította, hogy a nyílások a szeme elé kerüljenek. És máris utolérte a menetelőket.

Egy volt közülük.

Tendrix a sötét úton robogott lázadó gondolataival. Körülötte az éjszaka, ami valósággal ráült a vidékre. Nem látott mást, csak a fényszóróktól megvilágított aszfaltdarabot. Ritkán jöttek szembe járművek, azok néha elvakították a férfit. De aztán

ismét eltűntek, és Tendrix újra kettesben maradt az éjszakával. Keze erősen fogta a kormányt.

A kocsitelefon jelzett. Azonnal felvette.

— Uram! — Pascal volt. — Üzenet jött Hilltől. Nem is akármilyen!

— Játssza be!

Végighallgatta. Aztán csak annyit mondott Pascalnak, továbbra is maradjon a helyén, fogadja a hívásokat. „Bár aligha lesz több ilyen jelentés”, gondolta. Nem is tette helyére a kagylót — most ő hívott egy másik számot. Ott csak a harmadik csengésre vették fel, és a bejelentkező férfihang nem fejezett ki sem örömet, sem bánatot. Még érdeklődést sem.

Mariani ivott egy kortyot, látta, hogyan emelkednek fel az ital kis szénsavbuborékjai. Aztán letette a kellemesen hűvös poharat, és folytatta.

— ... Ezzel kezünkben lesz a kormány épülete. A parlamenttel most nem kell törődnünk, annak leszerelése egy későbbi szakaszban kezdődik meg és zajlik le. És persze majd azt is ravaszul, hogy úgy mondjam: politikus módszerekkel oldjuk meg annak idején. Maradjunk most a legközelebbi jövőnél. Szombat hajnalban tehát az ügyészek kiadják a parancsokat a rendőrségnek, és a rendőrség nem tehet mást, mint teljesíti őket — mosolygott. — Azt a kétszáz embert letartóztatják. Azzal vádoljuk őket, hogy *puccsot készítettek elő*, a törvényes államrend megdöntésére szövetkeztek! Értik, uraim, milyen finom ez a háló? Finom, de erős! Azzal vádoljuk majd őket, amit mi követünk el! És nem védekezhetnek! Törvényeink elég szigorúak ilyen esetben. Az illetőket negyvennyolc óráig vádemelés nélkül fogdában tarthatjuk, vagyis hétfő éjszakáig nem lesz velük gond. Különben is, kétszáz-

valahány ember eltűnését egy ilyen nagy országban nem veszik azonnal észre, főleg a hét végén. Mindenki azt fogja hinni, elmentek horgászni, nyaralni, külföldre, és így tovább. A fővárosban éppen úgy át kell venni az ügyeket, mint vidéken. Embereink minden jelentősebb városban készen állnak. Önök, hogy úgy mondjam, a vezérkar. Az országot tizennégy körzetre osztottuk, ebből enyém a főváros, a másik tizenháromat önök vezetik. Mindenkire két-három megye jut. Itt vannak a név szerinti listák. Holnap éjjel fel kell hívniok ezeket az embereket. A saját listáján mindenki megtalálja azt a húsz-harminc nevet, akik a mi embereink, a telefonszámaikkal együtt, természetesen. Ők a rendőrséggel karöltve észrevétlenül foglalják el a fontosabb intézményeket, mintegy átveszik a majdani új kormány nevében. Azok az embereink már rendelkeznek más, hosszabb névlistákkal. Kettővel is. Az egyiken a híveink, a másikon az ellenségeink nevei találhatók. A híveink azok, akiknek félnivalójuk van ebben a mostani rendszerben, azok, akik szeretnék, ha nyugodtan élhetnének a jövőben, ha a kormány olyan lenne, amelyet ők is támogatni tudnának . . . Olyan emberek, mint önök, uraim, legfeljebb kevésbé gazdagok. De remélik, ezt a hátrányt behozhatják. Csínján kell velük bánni, nem szabad túl sokat ígérni nekik, még kevesebbet adni azonnal. Ám nélkülözhetetlenek, ők szervezik majd meg a rokonszenvtüntetéseket hétfőn délután és kedden. A kétnapos ünnep alatt ez az ország, főleg ilyenkor nyáridőn, úgy hever, mintha elájult volna. Tehát nem kell kapkodni, uraim! Az a fő, hogy a rendelkezésünkre álló időt remekül kihasználva, alapos munkát végezzünk . . .

Mariani megint ivott. Rijk, Norman, Lynn, Armand és a többiek feszülten figyelték. Különösen

Norman itta minden szavát. Armand-nak hideg támadt a szíve körül; a terv elijesztette. Ezek hát tényleg nemcsak beszélnek, hanem komolyan is gondolják! Még hozzá ilyen hamar, szinte rögtön!

Rijk jól tudta: ő lesz az egyik ügyész — ha nem az egyetlen —, akivel majd aláíratják azokat az őrizetbe vételi parancsokat. Ha nem úgy sül el a dolog, ahogyan tervezik, akkor neki vége. Börtön és kiátkozás vár rá, hiszen soha többé nem dolgozhat az igazságszolgáltatásban. Viszont . . . ha mégis sikerül a Mariani-féle államcsíny, mindnyájan előbbre léphetnek! Akkor nem kétséges, hogy a hamarosan megszilárduló új rendszerben ő lesz az államügyész, és akkor nem állhat eléje senki. Semmilyen akadály. A karrier meghozza azt is, amit eddig olyannyira hiányolt az életéből: a pénzt. Új üzletekre nyílik kilátás . . .

Lynn kezdetben szánakozó mosollyal hallgatta Marianit. Nem most és itt, hanem hónapokkal korábban, amikor egyszer egy vadászaton találkoztak. Csaknem egy álló óra hosszat beszélgettek négy szemközt, és Lynn-nek megtetszett végül a terv. Amit a miniszter akkor csak óvatosan, virágnyelven említett, inkább körülírt. De Lynn tudta, mit akar, és azt is sejtette: meg tudja csinálni nélküle is. Mivel az Elnökhöz semmi sem kötötte, és a Mariani-puccs sikere esetén ő is arathat valamit, hát nem sokáig habozott igent mondani. Ha féken tartják a tömeget, az neki csak jó lehet. És ez a Mariani éppen olyannak néz ki. Ez nem habozna még a tüntetők közé lövetni sem.

Norman imádta a belügyminisztert, felnézett rá, mindent megtett volna érte. A példaképe volt. Régóta figyelte a pályáját, és mostanában pedig, amióta személyes kapcsolatba került vele, valóságosan imádta Mariani erős akaratát. Azt, hogy bármilyen kedvezőtlen helyzetben is talál jó megoldást.

Egy ember, aki felküzdötte magát. Mert hiszen köztudott, hogy Mariani még a szokásos híres fővárosi iskolákat sem végezte el, mégis eljutott a bársonyszékig.

— ... Uraim, menjünk hát tovább. Vasárnap hajnali négy órakor tehát az ország minden fontosabb városában a belügyi és a civil megbízottaink kezében lesz a hatalom. A városházákat erővel felnyitattni, az irattárákat lefoglalni, a polgármestereket eltávolítani — ez a feladat. De csak a törvények betartásával! Okiratok lesznek a kezükben, amelyek a polgármesterek bűnösségét bizonyítják. Nem zárjuk be őket, de közöljük velük: további intézkedésig rendelkezési állományban maradnak, akár a tartalékos katonatisztek ... Azt ugye mondanom sem kell, hogy fő a diszkréció! Még vasárnap délelőtt sem kerülhet nyilvánosságra semmi. Itt-ott megszellőztetnek majd egy kis korrupciót, botrányt. Építési telkek, állami kölcsönök, közös piaci ártámogatások elcsalása ... Hadd higgyék szerte vidéken, hogy csak náluk esett meg ilyesmi, és valójában nem is történt semmi rendkívüli. Így már vasárnap esténél tartunk, a hatalom pedig olyan, mint az agyag a kemencében, ha edzik — ellenállóbb! Ha vasárnap estig kitartunk, már biztosak lehetünk a dolgunkban. Természetesen állandó összeköttetésben állunk majd. Egyikünk sem fog aludni holnap éjjel. Én a központban vagyok; a papírjukon ott az a szám, amelyen bármikor hívhatnak, ha nehézségek adódnak. De arra figyelmeztetem önöket: csak három olyan rendőrségi rohamcsapat van, amelyet bevethetünk. Amelyeket repülővel küldhetek el bárhová. De egyszerűre csak három helyre, ez nyilvánvaló. A legjobb lenne, ha mindenütt simán mennének a dolgok.

Nyílt az ajtó, és egy szemmel láthatóan ideges testőr sietett Marianihoz. A miniszterhez hajolt, és

a fülébe sűgott valamit. Mariani közben a férfiakat nézte. Talán az érdekelte, ki ijed meg közülük? Nem közölte velük, hogy mi történt. Még nem. A testőr kiment, a miniszter hátradőlt, és csak egy kis idegesítő szűnet után közölte.

— Idegen személy van a kastélyban, jelentették az imént. Mindez azonban semmit sem változtat azon, amiről az imént beszéltünk, uraim.

— Ostobaság volt, ismétlem.

— De uram! Az atlantiszi korona felbecsülhetetlen jelképes értékű tárgy, amelyhez mozgalmunk igenis ragaszkodik . . .

— Ragaszkodjanak csak, de plátói módon! Távolról! Minek kellett ellopadniuk a múzeumból?

— Uram, a koronának gyakorlati értéke is van. A belevésett jelek . . .

— Lárifári! Maguk hajlamosak minden maszlagot bevenni, már látom. Mondták ugyan nekem régebben is, de . . . No mindegy! Ha már megtörtént a baj, majd valahogy elsimítjuk.

— Szeretném mégis figyelmeztetni, hogy nem is olyan régen éppen önök ajánlották fel segítségüket a korona ellopásához, és mi azt elfogadtuk. Önök pedig teljesítették az ígéletüket, és íme, a korona idekerült, a kastélyba. Köszönjük, bár nem hittem volna, hogy éppen maguk mossák meg érte a fejüket.

— Engedtünk egy kérésnek, mert reméltük, hogy ezzel betömjük a szájukat.

— Oh, de kedves . . . No de hagyjuk a vitát. Viszont ha ön a korona visszaadására gondol . . .

— Nem is rossz ötlet. A biztosítótársaság nyilván nem sajnálna legalább százezret, csak hogy ne kelljen négyszázezret fizetnie a múzeumnak.

— Kis összeg ez, uram. Ha szakembereink elemezni fogják a korona belsejét . . .

— Fújják fel! Érti? . . .

— De uram, micsoda hang ez?

— Ezt mondaná a miniszter is maguknak. Igaz, hogy mi hozattuk ide a koronát maguknak, mégis . . . Tudja, mennyi bajt okoztak ezzel az ostoba tettükkel? A rendőrség szagot kapott. Bizalmas bejelentést kaptunk, hogy a nyomozóik már itt vannak.

— Itt? Ezt hogy értsem?

— Az *itt* azt jelenti, hogy *itt*, kedves uram. Elég, ha így lefelé mutatok az ujjammal? A padlóra? Erre a házra?

— Lehetetlen!

— Nincsenek lehetetlenek. A miniszter úr hol van?

— Még folyik a tanácskozás az emeleti teremben. Visszatérve a koronára . . .

— Nem térünk vissza! Hogy mi lesz az ékszer sorsa, majd kiderül. A lényeg az, hogy ez a maguk romantikus szárnya, ezek a nosztalgiázó „Atlantisz-kutatók” csúnyán beleköptek a levesünkbe.

— Először is kikérem magamnak az ő nevükben . . . Különbén sem azért tettük, hogy összeza-varjuk a maguk dolgait. Mi nem tudtuk, hogy maguk éppen most terveznek *valamit*. Gondolkozzon konstruktívan, kedves barátom! Milyen jó, hogy most a sajtónak van miről írnia, van egy kis negatív szenzáció . . .

— Attól tartunk, ez éppen hogy feleslegesen fordítja a közfigyelmet az Atlantisz-ügyre.

— Ugyan, ki tud rólunk? Az Alapítványt csak kevesen ismerik.

— No, mindegy!

— Nem tudom, mit fognak kapni a miniszter úrtól, ha . . . szóval *utána*. Örülhetnek, ha sikerül a

tervünk, és nem térünk vissza az ügyre. Akkor talán még a koronát is megtarthatják, hiszen a *rendőrség* le fogja zárni az ügyet.

— Ennek nagyon örülnénk, uram. De amit az imént mondott, az bizony nyugtalanít.

— Végre valami nyugtalanítja magát is. Mindig csak azt a fölényes győzelmet láttam az arcán! „A tudás hatalom”, ez volt ráírva, hol is olvastam ezt a jelszót? . . .

— A tudás tényleg hatalom, kedves uram. És az atlantiszi korona is hozzájárulhat még az ország felvirágoztatásához. Hogy mást ne mondjak: ha tényleg megtaláljuk Atlantisz helyét, netán a romjait itt valahol az óceáni parton . . . Mit gondol, évente hány százezer ember utazik majd ide, csak azért, hogy ezt láthassa? Évente hány milliárd bevételre tehetünk szert? És nemcsak az Alapítvány, hanem az állam is. A *mi államunk*, uram.

— No, ez aztán nagy ígélet . . . Olyan, mintha egyenesen a holdon osztana telkeket. Hiszem, ha látom. Ha tényleg megtalálták Atlantiszt, akkor elhiszem, amit mondott. Most viszont megbocsásson . . . mennem kell. A testőrök integetnek, úgy látszik, találtak valamit. Vagy valakit . . .

Hill lassan lépkedett előre. Nem elég, hogy alig látott ki a szemnyílásokon, még sötét is volt odalent. Valahol a távolban derengett valamicske világosság, de azt is eltakarták az előtte menők. Utolsóként lépkedett, néha hátranézett. Senki nem jött mögötte. Idelent hűvös volt. A férfi megtapogatta fegyverét, Paolára is gondolt, aztán csak a látottakra összpontosított.

Körülbelül harmincan lehettek. Valahol dal csendült, de nem zenekarral, nem is gépi zene volt az. A sor elején menők énekeltek. A dallamot má-

sok is ismerték, de a szöveget nem. A csoportban kevesen énekeltek. Hill előtt szinte senki.

Óceán és kozmosz között
Mérhetetlen kincsek fölött . . .

Léptek dobogtak, a szűk és hűvös falak visszaverték a zajt.

Sziklákat ostromol a szél
Kohókban izzik az acél . . .

„Primitív szöveg”, gondolta Hill. Miféle gyerekes ostobaság ez? Ki költötte ezt az óvodás versikét, és ezek a férfiak miért menetelnek e dalra?

Már egy teremben voltak. Hill itt is igyekezett hátul találni magának helyet. Saját érdekében arra törekedett, hogy fal védje a hátát. Az emberek még álltak. Két fáklya lobogott elől, fényénél a téglafalon a férfi kivette egy zászló körvonalait. Vörös és fekete volt, két egyenlő színes mező, minden ábra nélkül. Aztán a mennyezeten apró pontlámpa gyúlt, akár a kiállításokon. Lefelé világított. Amint kissé eloszlottak az emberek, Hill is megpillantotta . . . a koronát.

Olyan volt, mint a fényképeken, amelyet Ventitől kapott. Az aranyosan csillogó alsó és középső fémabroncson a rubinok és a smaragdok. A kígyóvonal mentén az egyik hiányzó kő üresen ásító helye. Legfelül a kupolaszerű sapkatető, rajta a sárgás kővel. Az arannyal rávitt domborminták, a várfalkiszögellések a középső abroncson . . . Ebben a megvilágításban a korona csakugyan misztikus hangulatot árasztott. A lámpa fénye ugyan mozdulatlanul esett rá, de a fáklyák imbolyogtak, hol itt, hol ott teremtettek mellette félárnyékokat, a kövek állatszempként hunyorogtak. Hillt is elkapta ez a

hangulat, de hamar kijózanodott. Túl nagy volt benne a feszültség ahhoz, hogy egy tárgy befolyásolhassa.

Ismeretlen társaira viszont annál nagyobb hatást gyakorolt ez a „tárgy”. Az egész menet legalább háromszor körbегyalogolta, és ebben volt valami felemelő. Ez még Hill számára is jelentett valamit. A felnőtt férfiak gyermeteg viselkedése mögött makacs és erős hit rejlett, és ezt el tudta fogadni, sőt még tisztelte is. De azért furcsán érezte magát, hiszen ő is közöttük volt, és ugyanazt csinálta, amit ők. Hit nélkül. Mégis hatással volt rá a dolog. Körbejárta a koronát, le nem vette róla a szemét. Az, hogy itt van, nem lepte meg. Úgy vélte, a képzeletbeli vonal a fővárosi múzeum és az atlanti-parti szigetkastély között logikusan húzódik. Az Alapítványnak is nevezett társaságnak kellett a korona, és megszerezte. Emberéletek árán is? Ha eszébe jutott Biron, a meggyilkolt teremőr, és az a másik, akit ő volt kénytelen lelőni . . .

A hangulat felforrósodott. Odakünn éjszaka volt, de itt nőttek a fények. Mind több fáklya gyúlt, aztán valamiféle lámpák is kezdtek világot árasztani. A fekete-vörös csuklyás férfiak látványában volt valami ijesztően régies. Középkori. Hillt egyszer csak elfogta az anonimitás veszélyes érzése. Senki sem tudja, kicsoda ő, aminthogy ő sem ismeri a többieket. Bárkik lehetünk hát, és ha teszünk valamit, valójában nem kell felelnünk érte. Hiszen nincs arcunk, ezzel nincs személyazonosságunk sem. Akárha kínai lennénk százmillió kínai között vagy éppen olyan arctalan ember egy sokmillió nagyvárosban.

A tömeg még egyszer elénekelte az atlantiszi dalt. Egy szónok lépett fel a terem sarkában levő magas padra.

— Közeleg az éjfé! Azt mondják, pontban éj-

félkor érte a szörnyű csapás a várost. Nem mindenkit ért váratlanul a katasztrófa. Akik már felkészültek, akik már úton voltak, hogy megmentsek a maradék tudást, hogy elvigyék azoknak az embereknek, akik a Föld más tájain éltek. Az elmara-dottak számára a város küldöttei valóságos istenek voltak. Ők tanították meg ezeket az embereket a földművelésre, a gyógyításra, a fémtechnikára és ezer más dologra. Ők hintették el az erkölcs magvait, az egymással való viselkedés normáit. Nem túlzás hát azt mondani: Atlantisz nélkül a Föld ma sem lenne az, ami, nem értünk volna el még ilyen szintet. Atlantisz eszméje győzedelmeskedett már akkor, és kell, hogy ma is diadalt arasson! Az atlantisziak a föld sója, a legfelsőbb értelem és érzelem birtokosai és hordozói, elterjesztői és modelljei! Mi vagyunk Atlantisz!

Éljzésben törtek ki. Talán valóban hitték is, amiért lelkesedtek. Hill nem mozgatta a száját, de a többiek mind kiabálták igen hangosan.

— Éljen Atlantisz!

— Mi vagyunk Atlantisz!

— Mi vagyunk! . . .

Amint lecsillapodtak, amaz folytatta.

— Nézzétek a koronát! . . . Sok ezer éve bolyong a Földön, sok nép közt járta eddigi útját. Ezer és ezer éve, hogy elkerült abból a birodalomból, amely kicsiny méretei ellenére is azt jelentette az emberiségnek, amit magányos fáklya egy hatalmas, sötét barlangban. Atlantisz volt a fény, és mi azt szeretnénk, ha ismét azzá válna! A korona elárulja majd nekünk, hol vannak egykori hazánk romjai. Atlantisz így hát újjászülethet! Feltárjuk majd a romokat, a világ legnagyobb zarándokközpontjává tesszük. Minden embernek el kell egyszer jönnie, hogy megnézze, honnan indultunk el. Minden, amit az emberi ész létrehozott, valaha Atlan-

tiszban gyökerezett. Városunk hát ismét kigyújtja majd a fényt!

— Kigyújtja a fényt! — kiáltotta valaki.

A tömeg éljenzett. Akkor már mindnyájan mozdatlanul álltak és hallgatták a szónokot. Hill éppen a korona mellett volt. A fáklyafények lobogtak, a királyi ékszer árnyéka hol ide, hol oda tolódott, ugrált is a posztón. A hadnagy nézte a koronát. A kissé megkopott aranyozás arra vallott, hogy a tárgy útja valóban kalandos volt. A férfi elképzelte magának, merre járhatott csak az utolsó századokban . . . Hol Európában, hol Ázsiában hányódott, de lehet, hogy megfordult Afrikában is. Egyiptomban biztosan arabok, törökök kezében is volt. Hosszú vándorútja során talán negyven, nyolcvan vagy száznál is több férfi fejét ékesíthette, akik valóban uralkodók voltak valahol . . . Thaiföldön, a Maldív-szigeteken, Afganisztán hegyei között? De nincs kizárva, hogy a középkori Európában, valami itáliai városállamban vagy német hercegségben is igazi uralkodók jelvénye volt. Kicsiny vagy nagyobb birodalmak, országok egységének őrzője, jelképe . . .

— Most ugyan egy másik ország polgárai vagyunk — folytatta a szónok kicsit nyugodtabban —, de a szívünk mélyén, akik beléptünk a szervezetbe, azért tettük, mert Atlantisz polgárainak hiszünk, valljuk magunkat. Azé az Atlantiszé, amely valahol errefelé terült el! Nem tudhatjuk — talán éppen itt . . . Régészeink majd kiderítik. A lényeg most az, hogy Atlantisz a lelkünkben él addig is, míg fizikai maradványait is felleljük. Ez a legbiztosabb módja annak, hogy az atlantiszi eszme soha ne haljon ki, örökké égjen a lelkekben — éppen úgy, mint egykor Atlantisz maga volt a tűz, az emberi tudás egyetlen és első letéteményese, őrzőhelye, kincsestára.

- Éljen Atlantisz!
- Megtaláljuk ismét!
- Újra a miénk lesz!
- Atlantisz! — zúgott a tömeg. Hangjuk néha furcsán jött ki a csuklyák alól.

Hill most tanácstalan volt. Ez a szertartás — s ebben nem kételkedhetett — mint valamiféle szervezett „bemelegítő” zajlott le. Valakik nem véletlenül hozzák ilyen lelkiállapotba az Alapítvány jelenlevő tagjait. Ennek folytatása is lesz. Mit tegyen, ha a szertartás úgy folytatódik, hogy le kell vetniök a csuklyákat? Ismerik-e a tagok egymást annyira, hogy azonnal feltűnik nekik: idegen van közöttük? Mit tegyen, ha kiderül: ezek itt mind legalább középkorú férfiak, ő a maga huszonnégy évével azonnal lebukna. Vagy mi fog egyáltalán történni?

Kétségek között hányódott; a szónok befejezte beszédét és lelépett a padról. Hill nem tudta, mi következik most.

Két férfi beszélgetett az éjszakában. Egyik sem tudta, hol van a másik. Az sem volt kizárva, hogy állandóan változtatják a helyüket a beszélgetés közben is. Gyermekkoruktól ismerték egymást — ez, és csupáncsak, ez kapcsolta őket össze. Mind-egyik tudta, megbízhat a másikban. De ez az érzés bizonyos helyzetekben nem elégséges.

— Komolyan úgy véled, hogy . . . ?

— A legkomolyabban. A veszély olyan közel áll, mint még soha. Itt erőről van szó, nem érted? Ha háromszáz évvel korábban lennénk, azt mondanám: az orgyilkos már ott áll a király hálószobájában. Ne várjatok, hogy csak tőle függjön a kedvező pillanat kiválasztása! Örökké elkéstek!

— Nincs más jelentés, csak ez.

— Nem is lesz más, és ha késlekedtek, vége. Már semmilyen jelentést nem kaptok.

— Ennyi adat kevés ahhoz, hogy . . . szóval tudod.

— Győződjetek meg róla! Én azt mondom, igaz. Ellenőrizhető.

— Bizonyos emberek holléte még semmit sem bizonyít.

— Már elmondtam, amit akartam. Tiétek a döntés. Ha az nemleges, ha mozdulatlanságba dermedtek, magatokra vessetek a következmények miatt!

Éjbe nyúló vitájuk tovább tartott az éter hullámain.

— Úgy gondolja, nekem is részt kellennem ebben a komédiában? — Mariani belügyminiszter arcán kelletlen fintor ült. Norman önkéntelenül kis szakállához nyúlt, megsimogatta, mint mindig, ha zavarban volt. És gyakran volt zavarban. „Milyen gátlásos!”, gondolta a miniszter. Kezdett kételkedni előző döntésében. Vajon ez a Norman valóban megfelel majd kabinetfőnöknek? Nem rontja el a dolgokat? Ha csak aggályoskodó, az még nem baj, talán hasznos is, túl korán nem dönt semmiről. De ha ilyen zavart, az rossz benyomást keltet másokban, főleg az újságírókban. Ezekről Mariani úgy félt, akár a tüztől.

— Mindenképpen jó lenne, uram. Az imént az ön nevében folytattam egy meglehetősen kellemetlen beszélgetést a „történelmi” szekció vezetőjével. Tudja, ez a romantikus szárny . . . A jelenlegi stádiumban már csak azért sem kellene őket megsérteni, mert egynémely vezető sejti, hogy ezek a napok számunkra nagyon *fontosak*.

— Rendben van, meggyőzött. Majd odame-

gyek, és úgy teszek, mintha érdekelne a koronájuk meg a többi hókuszpókusz.

Mariani átvette Normantól a csuklyát, leplezetlen undorral nézte a fekete és vörös anyagot. De még eszébe jutott valami. Körülötte álltak a többiek, tudta, beszélnie kell.

— Az iménti kis incidens... hm. Sajnálatos. De mint látják, ez is azt bizonyítja, hogy az ellenség állandóan a nyomunkban van. Egyetlen pillanatra sem pihenhetünk. Most kell lecsapnunk, mielőtt az országot végleg előnti a szenny. Mert ez nem túlzás, uraim. Már nagyon is magas hullámoikat vet a pornográfia, a botrányos filmek, a teljes erkölcstelenség veszélye. Nincsenek tekintélyek, mi több, a fiatal nemzedék már nem is vágyik semmiféle tekintélyre, nem hiányzik neki. A tanárok hazugságokat tanítanak múltunkról, a katonák nem igazán védenék meg az államot, ha baj lenne... A rendőrség és az igazságszolgáltatás korrump, az alvilág viszont mindennél élénkebben működik. Maffiák hálózják be ezt az országot, uraim. A szociálliberális rendszer ide juttatott bennünket. A túlzott szabadság, az elnézés, a megbocsátás vagy eleve a kilátásba sem helyezett büntetések hiánya miatt vagyunk itt, ahol vagyunk. Mindezen változtatni kell, és mi vagyunk az az erő, amely ezt az annyira szükséges változtatást el is hozza a népnek.

Hallgattak. Mariani körülnézett, jól bevált szokása szerint fürkészte sorban az arcokat. A mostani kormányban többen attól tartanak — jutott a fülébe —, hogy a belügy mindnyájukról vezet kartotékot, tudják, mi van a fülük mögött... Hát csak féljenek. Némelyik miniszter vagy államtitkár tényleg az ő markában van, csak még nem tudnak róla. Majd holnap éjjel, de legkésőbb vasárnap délelőtt megtudják, milyen kutyaszorítóba kerül-

nek. Ők lesznek azok, akik kénytelen-kelletlen nyilvánosan is az új Mariani-kormány mellé fognak állni. A belügyminiszter erről nem beszélt az imént. Miért is fedte volna fel az összes kártyáját?! A diplomácia művészet, nem politika valójában. Ahhoz, hogy megszilárdítsa a hatalmát mielőtt még kitörne a népharag, be kell biztosítsa magát és a hatalomba vitt új embereit a törvényesség látszatával... Vékony máz lesz ez — tudta jól, hiszen értelmes ember volt. De a vékony máz is máz, az aligtörvényesség is törvényesség a tájékozatlan tömegek szemében. És ez a fő.

— Azért ne vigyék túlzásba ezt az Atlantisz-dolgót — mondta Lynnre és Rijkre nézve, akik egymás mellett álltak. — Maximum egy órát tudok erre áldozni. Vár a gép, még pirkadat előtt vissza kell repülnöm. Gondolhatják, uraim, az előkészítés mennyi munkát igényel!

— Tudjuk, miniszter úr — felelte Rijk. Norman Mariani füléhez hajolt, és valamit suttogott bele. A miniszter felderült.

— Nem rossz ötlet. De a végső megoldást jobb szakemberekre bízni. Az enyémekek jobban értenek ehhez.

— Természetesen, miniszter úr.

A férfiak mind felöltötték a csuklyákat, és lassan indultak ki a szobából.

A sziget körül az éjszaka uralkodott.

Az égbolt kitisztult, ragyogtak a csillagok. A szárazföld homályos tömbjét csak itt-ott szakították meg fénycsíkok. Autók húztak el az utakon, néhol majdhogynem állócsillagnak tetszett egy magasabb ház sarkán mozdulatlanul világító lámpa. A tengerparton a víz lassú, kitartó mormogással ostromolta a köveket; a legcsendesebb időben is

voltak kicsiny hullámok, csevegtek-csapkodtak, neszezték. Az óceán most hallgatott, a víztükör alatt tömeg és erő nyugodott. A szemlélőnek néha olyan érzése támadhatott, hogy ez itt maga a tökéletes mozdulatlanság. Sem szél, sem felhők nem voltak. A látvány sötétségbe fagyott.

Bár lehet, hogy volt ott mozgás mégis. Jóval messzebb vagy közelebb is . . . A világ tovább élte a maga életét, és ennek irama akkor sem csökkent, ha a bolygónak az a fele éppen éjszakába fordult. Hiszen valahol mindig éjszaka van, valahol mindig nappal van. Élünk és cselekszünk hát.

Itt az atlanti partokon, ahol egykor viharok vertek ki hajókat és hajóhadakat, ahol kikötők oszlottak szét a hullámok csapásaitól, ahol halászok ezer nemzedéke élt és halt, most éjszaka volt. Azokon a partokon, ahol valaha másféle népek éltek, ahol kelták faragták menhirköveiket, ahol megtorpan-
tak az Ázsiából jött veszélyes vándorok hadai — hisz ez volt az első és egyetlen igazi akadály, melyet nem győzhettek le —, most látszólagos nyugalom áradt szét. Kései madarak szárnycsapásai hallatszottak, és talán emberek is mozogtak arrafelé. Ki tudja, jóban vagy rosszban jártak? . . .

— Atlantisz! Atlantisz! — kiabálták a férfiak eléggé összevissza. Szónokuk nem volt. Egy perccel később Hill is észrevette, miről van szó: új csuklyások érkeztek. Legalább tízen voltak, és megálltak szerényen a terem egyik végében. Az ajtónál felbukkantak a fiatal testőrök is, persze csuklya nélkül. Csodálkozás nélkül szemlélték az embereket. „Tehát nem először láthatnak ilyesmit” — vont le a következtetést a hadnagy. Igyekezett közben folyton ugyanúgy viselkedni, mint a többiek, nehogy kitűnjön valamivel. Amikor a tömeg ki-

abált, ő is kiabált. Amikor ide-oda vonultak, ő is azt tette. A korona mindvégig ott volt a kis asztalkán. Ráesett néhány lámpa fénye. Behoztak egy eléggé lapos padot is, eléje helyezték. Aztán a tömeg mozgása lelassult, mindenki helyet keresett magának, álltak szótlanul. Hill a ruhán át is hátában érezte a régi falakból áradó hideget.

Most egy másik férfi állt fel a sarokban levő padra. Kellemetlen hangon szólott.

— Atlantisz nemcsak az értelem, de a véres válóság városa is volt. Ne higgyétek, hogy azok az emberek, kikben mi szellemi őseinket tiszteljük, mentesek voltak a korabeli világ szokásaitól! Ma már bevallhatjuk: hódoltak bizony az emberáldozat barbár szokásának is. Ma, amikor éjfél ütnek az órák, erre emlékezünk. És ez nem véletlen. Miközben ti itt lent daloltátok az atlantiszi indulót, a tőlünk oly idegen világ ismét jelt adott magáról. Így hát ismét lehetségessé vált, hogy a régi hagyományt felújítsuk. Tőletek függ, *lesz-e emberáldozat . . . ismét?*

Egy fekete lepelbe csavart testet hoztak be, és le tették az alacsony padra. Két csuklyás fáklyával a kezében odalépett, miközben a testőrök kimentek. Akkor egy másik férfi lerántotta a leplet a testről.

Hill torkát tompa, döbönt kiáltás hagyta el.

Kezén-lábán megkötözve . . . Paola feküdt a szemük előtt.

6.

- Ez egy nő!
- Méghozzá milyen csinos!
- Fiatal lány...

Hill verejtékezve hallgatott. Az újonnan jöttek felé húzódott, ösztönösen sejtve, ezek többet tudnak az eseményről. Hiszen egyikük mondta az imént: mindez akkor történt, amikor ők már lent voltak a pincében.

— ... Hallgatózott — mondta valaki mellette. Talán már a beavatottak közül lehetett? — Oda-fent történt, az első emeleten, úgy hallottam. Míg legfontosabb testvérünk a terveiről beszélt, ez ott lapult mellettük. De a testőrök zajt hallottak, berohantak, és elfogták. Fegyver is volt nála, azt mondják.

- Veszélyes bűnöző lehet!

Hill tudta: hallgatnia kell. Nem állhat le vitázni ezekkel, nem mondhatja nekik: Paolánál biztosan volt igazolvány, elfogói hát tudják, hogy a biztosító nyomozója. De ezt valami okból nem akarják velük közölni.

Torka kiszáradt, az izgalom elfogta. Ilyen helyzetre nem számított. Túl fiatal volt, és a helyzet tanácstalanná tette. Igyekezett mégis uralkodni magán. Az agya csak azt kutatta, mit tegyen.

Abban biztos lehetett: ha nyíltan kiáll Paola védelmében és leleplezi magát, semmit sem ér el. Csak annyi lenne a változás, hogy egy helyett két foglya lesz ennek a különös társaságnak. Míg nem

tudják, ki rejtőzik csuklyája alatt, van esélye a tetteknek, addig szabad emberként cselekedhet. De mit tegyen?

Paola magánál volt, nem kábították el. A száját sem peckelték föl, szólhatott volna. De hallgatott. Mit mondhatott volna? Saját ügyetlensége miatt bukott le. A körülötte ugráló fáklyás emberek látványa alighanem megrémítette. Csak a szeme járt ide-oda.

Hill még gondolkozott. A lány közelében helyezkedjen el? Vagy inkább ott, ahol a csuklyások vezetői vannak? Láta még a beöltözött alakok testtartásán is, hogy eléggé tiszteletteljesen veszik körül az újonnan érkezetteket. A testőrök miatt nem férközhetett túl közel. Hát inkább Paola mellé állt. Sikerült mozdulatokkal elkérnie az egyik fáklyát.

Néhány férfi feltűzelve magát, közelebb jött, és a lány fölé hajolva indulatos szavakat kiabált neki. Hill is ott állt. A kórus ismét dalra fakadt. A férfi keze zakója zsebében kutatott. Gyerekkorától anynyi mindent hordott magánál folyton, ezek nélkül nem érezte magát teljes értékűnek. Most is ott volt a sokpengés bicska, kipattintotta a legkisebb pengét, de még nem vette elő. A másik keze a fáklyát markolta. Ő is Paola fölé hajolt, az általános hangzavarban — remélte — csak a lány hallotta a hangját.

— Itt vagyok, Paola . . .

És várta a kedvező alkalmat.

Új szónok harsogott, amikor leintették az éneklőket.

— . . . Az atlantiszi népünnepélyek mindig emberáldozattal értek véget! Akkor is az ellenséget pusztították! A vezérek és a tudás papjai a kőpiramisra hurcoltatták a foglyokat. Egyetlen pillantással eldönthették, kinek láthatják még hasznát, és ki

az, aki csak hús és vér, ámde szellem nélkül. Nekem máris van egy javaslatom, kedves atlantiszi testvéreim! Ne szennyezzük be kezünket a vérével, ami nem jelenti azt, hogy élve maradhat az Alapítvány ellensége! Nem bocsátunk meg a fülelőknek, a kémeknek, a besúgóknak! Ez a lány az ellenség küldötte, és mint ilyen, nem mehet el élve a szigetről! Így szólt volna valaha Atlan főpapja is!

— Így van!

— Éljen Atlan! — kiabált a tömeg.

A tánc, a fáklyafény, a furcsa hangulat afféle kábitószerként hatott rájuk. A férfiak egymás karjába kapaszkodva köröztek-táncoltak a padra kiterített, mozdulatlanra kötözött lány körül. Mind fokozottabb lett a hangulat. Végül az egyik egyenesen a lányra vetette magát, kéjes ordítást hallatott, és megragadta Paola melleit . . . A lány felnyögött. Hillnek másik társa segítségével sikerült lefejtenie a férfi mohó kezét a lányról, visszalökték a sorba. Viselkedésüket mindenki normálisnak találta, ebből tudta Hill: nem vetik a lányt közprédára. A ki nem mondott, de levegőben érezhető elítélés annak szólt, aki az előbb elvesztette önuralmát.

A hangulat most még nem fordult élesen Paola ellen. De ez talán csak erre a percre vonatkozott. Mi lesz később? Máris hallatszottak olyan hangok, hogy Paolát meztelenre kellene vetköztetni. A táncoló sorok néha veszedelmesen közel kerültek a padhoz. A szónok még beszélt, a társaság nem énekelt, de időnként — akár a farkasok téli éjszakán a birkaakol környékén — egyik-másik férfi közelebb osont a padhoz, jól megszemlélte Paolát. Hill már attól tartott, valamilyen Paola számára tragikusan végződő fekete mise, valóságos szexorgia kezdődik itt. Nem sok esélyt látott arra, hogy ők ketten életben maradjanak egy összetűzés során.

— Kerestük azokat, akikről szóltál — folytató-
dott az éterben a két ember vitája. Most sem tud-
ták egymásról, hol vannak. De az egyik már jelezte
a másiknak, hová tart, és körülbelül mikor érhet
oda. Ez értékes információ volt, bár még egyikük
sem tudta, lesz-e értéke ennek az információnak.

— No és? Megbizonyosodtatok arról, hogy . . .

— Csak annyi az eredmény, hogy szavaid egy
része igaz lehet.

— A másik részét nem is tudhatjátok meg, a
dolgok természetéből kifolyólag.

— Ami ellened szól.

— Ami *ellenetek* szól, hisz ti jártok rosszul. Per-
sze nincs kizárva, hogy az én fejem is odavész.
Hallottad a jelentést, és én többet nem tehetek. Ha
lecsaptok, mindenre akad bizonyíték.

— És ha nem? . . . El tudod képzelni a bot-
rányt? A te szavaiddal élve, a király tekintélye el-
vész, de könnyen meglehet, oda a trónja is.

— Így viszont *biztosan* odavan — mondta a má-
sik, miközben nagy sebességgel változtatta a he-
lyét.

Az éterben akkor legalább egy teljes percig
gondterhelt, nehéz csönd támadt.

— Mi mégis a huszadik század végének embe-
rei vagyunk — folytatta az ismeretlen szónok. Kel-
lemetlen, kissé nyekergő hangja volt. Keveset moz-
dult, ha nem áll ki egy fejjel a tömegből, Hill nem
is tudta volna, ki beszél. — Mégsem kérek kegyel-
met a lánynak, ellenkezőleg. Azt javaslom, nagy-
lelkűen mondjunk le a bosszúról . . . mások javára!
Itt vannak bátor testőreink, vezetőink megbízható
emberei, akik nappal és éjszaka, fáradságot nem
ismerve figyelnek, és őrzik vezetőinket. Azt mon-

dom, adjuk oda nekik, tegyenek vele, amit akarnak!

Az egyik csuklyás ezt hallván — a falnál állt a nemrégén érkezett külön csoportban — magához intette az egyik testőrt. A harmincas, bajuszos férfi közelebb hajolt. Hill „rajtuk volt”, már tudta, a csuklyások részéről nem fenyegeti veszély a lányt. Annál inkább a testőrök részéről! Ügyes húzással adják át az áldozatot a gátlástalan banditáknak, hogy azok végezzenek vele. Az „Atlantisz-eszmén” nem esik folt... Vagy mindezt előre eldöntötték már? Legalább negyedórájuk volt rá, és Hill tudta, ez nagyon sok időnek bizonyulhat olyanok számára, akik jól tudják, mit akarnak. És azt meg is valószínűsítják.

— Vigyük a lányt, uram?

— Persze. Ki kell nyírni, túl sokat hallott. Aztán tüntessék el a tetemet.

— Igen, uram — felelte a bajuszos. Hillnek nem voltak kétségei: aki a parancsot kiadta, Mariani belügyminiszter volt. Ismerte a hangját, no és a parancsoló stílusát is. Görcs állt az állkapcsába, ha most kérdezné valaki, szólni sem tudna. De nem beszéltek hozzá. Látta, hogy a bajuszos szól egyik emberének, és a pad felé indulnak. Már ott állt egy csuklyás, aki segített lábra állítani Paolát. De az nem tudott járni megkötözött lábbal. Hill is odament, még mindig a fáklyát tartotta az egyik kezében. A csuklya alatt a másikkal előhúzta a kést.

Nyugtalanossággal tapasztalta, hogy a csuklyáson kívül nem kettő, hanem három testőr csatlakozik hozzájuk. Zakójuk alatt hordhatták fegyverüket. Nagydarab, izmos, nem túl intelligens arcú fiatal emberek voltak. A bajuszos minden intésének engedelmessé vált. Paolát egyszerűen felemelték a

levegőbe, és úgy vitték maguk között a kijáráthoz. Hill és az a másik mellettük mentek.

Egy néptelen folyosóra jutottak. Hill most nem tudta, pontosan hol vannak, de ez is a kastély alsóbb szintje lehetett. Hűvös, téglakő falú pincék nyílottak, ajtók nélkül. A folyosó végén vörös kőből épített lépcsőt látott. Csak egyetlen lámpa égett, kevés fényt adott.

Az öt férfi között utolsónak a bajuszos testőr ment, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót. Hill bal keze kibukott a csuklya alól, ujja alatt volt a penge. Paola hátrakötött karjai közé nyomta, és próbálta két-három rántással átvágni a zsinórt...

És akkor meglepő dolog történt.

Az a másik csuklyás pisztolyt rántott elő, a falnak vetette a hátát, és rekedt-mély hangon szólott.

— Eresszétek el a lányt, vagy lövök!

Az éjszaka mintha még sűrűbb lenne.

Éjfél körül jár az idő. A parton mozdulatlanok a sziklák. A hullámok ki-kifutnak a fövényre, lustán, de következetesen. Autók már régóta nem járnak az úton, pedig máskor még ilyenkor is elég nagy a forgalom. Az eget nem pásztázzák a dombon felfutó kocsik fényszórói.

Mintha sűrűbb lenne az éjszaka, mégis.

A csillagokat könnyű, fekete fátyolréteg takarja el. Néha valami csusszan, fémesen is kondul. Madár riad álmából, kiált. Olykor nyugtalanul felszárnyal, bele az éjszakába. A denevérek is cikáznak, ahogyan máskor. Kövek csúsznak össze, egymásra, koccannak. De aligha vannak erre emberek, hisz fuvallatnyi szó sem hallik sehol. A föld hallgat, és még hallgat a tenger is.

Ma éjjel nem lesz vihar.

A döbbenet csak másodpercekig tartott.

Hill talán még inkább meglepődött, mint a testőrök. Az a férfi a szövetségese volt, bár nem tudott erről. Paola kezéről ekkor hullottak le a kötések. A két fiatalember a falhoz támasztotta a megkötözött lábú lányt. A bajuszos keze már félúton volt, hogy benyúljon zakója alá a pisztolyáért.

„Eljött az idő!”, villant Hill tudatába, és ezzel egy időben már cselekedett is. A fáklyával a testőrök vezetőjének fejére csapott oldalról. Az fájdalomordítással tántorodott a falhoz, lángolt a haja . . . Hill bal kézzel lekapta fejről a csuklyát, miközben máris előhúzta pisztolyát. Az egyik fiatalember csak a rászegezett pisztolyt nézte dermedten, amit az ismeretlen csuklyás férfi tartott a kezében. Izmai megfeszültek. A harmadik egyszerűen nem értette, mi történt a háta mögött, ki ütötte meg a főnöküket . . .

Es az események ugyanilyen villámsebességgel zajlottak tovább. Hill Paola kezébe nyomta bicskáját, miközben ő is fegyvert fogott a testőrökre. Csuklyáját a sarokba vágta.

Az első testőr már elengedte Paolát, de nem is figyelt Hillre. Nem is látta annak „átváltozását”. Tett egy figyelemelterelő mozdulatot, majd nagyon ügyesen és rendkívüli gyorsasággal — akár egy puma — a csuklyás férfira vetette magát. Igen erős ütést mért tenyéréll a csuklójára, és a pisztoly a földre esett. Az ismeretlen fájdalomkiáltást hallatott. A testőr a homlokára vágott, ettől ő is megtántorodott. Eközben a bajuszos félig égett arccal üvöltött, a boltíves folyosófalak visszhangozták ezt is. Ám a teremben felcsapott az atlanti-sziak kórusa, és az minden más zajt elnyomott.

Hill rávetette magát a hozzá legközelebb álló testőrrre. A bajuszos főnök arcára szorított kézzel állt a falnál, majd lassan térdre rogyott. A fájda-

lomtól azt sem tudta, mi történik körülötte. Hill pisztolyt tartó kézzel csapott le ellenfelére. A markába szorított pisztolyaggal ütött volna a másik vállára, de az elhúzódott.

— Szóval te vagy az! — rikoltotta lelkesen. Felismerte Hillt, valamelyik tegnapi akcióból. Akkor már a hadnagy is tudta, kivel áll szemben. Meggy-színű pulóverben, kihajtott ingnyakkal követte őt tegnap estefelé ez az alak. Jóval idősebb, szürke ballonkabátot viselő társával együtt.

— Én vagyok — felelte Hill. Közben mellettük is zajlott a küzdelem. A csuklyás férfi szemlátomást ügyetlen volt, ezért is vesztette el a fegyverét. Hillnek nem maradt ideje rájuk figyelni, mert az a másik elkapta a kezét, megcsavarta. A fájdalomtól csaknem az eszét vesztette. Még sohasem érzett ilyesmit. De tisztában volt vele, mi is történt.

Ezeket a „testőröket” kiképezték a közelharcra, ez a távol-keleti fogás lefegyverezheti az ellenfelet. Hill megfeszítette magát, és összeszedte maradék erejét, a másik azonban nem engedte el. Semmiképpen sem engedte el. Hill próbálkozott a lábával elkaszálni őt, de nyilván ugyanazokat az iskolákat járta ki, amelyeken annak idején Hillt is tanították. Ráadásul az a férfi nála jobb tanuló lehetett. Hill torkából kétségbeesett, rövid kiáltás szakadt ki, és próbált elszabadulni, de nem lehetett. Megdobta csípőjét is, de a másik nem szállt el, ellenkezőleg, egyik térdével Hill veséjébe vágott. A fájdalom vörös hulláma borította el a fiatalember agyát. Utolsó akaratával összeszedte minden erejét, bal lábbal hátrarúgott, ellenfele sípcsontját találta el. Ha nem lett volna ekkora a tét, nem is olyan régmúlt gyermekora iskolai verekedéseire emlékeztette volna ez a küzdelem. Érezte, lanyhul a fogása, kifordult, és szabad öklével hatalmas csapást mért ellenfele

hasába. A fiatalember összegörnyedt, és a diadalmas mosoly már el is tűnt az arcáról.

Közben a másik testőr leütötte a csuklyás ismeretlent. Az a padlóra zuhant, de nem vesztette el az eszméletét. Hill kiszabadult a testőr markából, még nála volt pisztolya. Tétován körülnézett . . .

Akkor kapta az ütést a fejére. Valami fényesen villant a szeme előtt, nem tudta, mi lehet, azt sem tudta, egyáltalán mi történt. A teste hirtelen nagyon könnyű lett, de nem repült el. Helyben lebegett, akár egy kikötött léggömb, hol fel, hol ismét le. Pedig már nagyon szeretett volna repülni.

Nem vesztette el az eszméletét. Vékony jégfalon, csillogó hártján át látta az eseményeket. Azokat is, amelyek nem őt érintették. Paola felkapta az ott heverő pisztolyt, és ráfogta az egyik testőrré.

— Állj a falhoz!

A csuklyás alak lassan feltápáskodott. A fekvő Hill nagyon is világosan látta maga előtt az eseményeket, most már megváltozott agyában az a zsongás. Nem fáj semmi, új erőre kapott. Talán éppen Paola látványától. Ha a lány ilyen harcias és nem retteg, akkor neki is küzdenie kell. Az ellenfele nem messze állt tőle. Ez adta az ötletet. Hill gyorsan összehúzta magát, lábait felhúzta csaknem a melléig, aztán kirúgott.

A térdhajlatban találta el amazt, rögtön lero gyott. Mielőtt felpattanhatott volna, Hill már rávetette magát. Pisztolya agyával akarta ismét ártalmatlanná tenni. Két ütést tudott bevinni, a másik nem használhatta egyik karját, de sikerült lerúgnia magáról a hadnagyot. Hill a falhoz repült, és ő is ráfogta fegyverét a férfira. Nem volt más kiút. Közelharcban sohasem győzheti le, erős is és ügyesebb is nála.

Lihegve álltak. Paola és Hill kezükben a fegyverekkel. A bajuszos főnök nem volt már ellenfél, el-

feledkeztek róla. A másik két testőrt lefegyverezték, sápadtan húzódtak vissza.

— Gyerünk innen! — mondta Hill fojtottan.

— És vele mi lesz? — intett Paola a csuklyás alakra.

— Vele? . . . — Hill habozott. Az ismeretlen felállt, biztosan szédült, mert a falhoz támaszkodott. A fegyvere Paola kezében volt. Az az ember rájuk nézett, aztán lassan felnyúlt, megragadta a csuklya csúcsát, és arcán keresztül lassan lehúzta a ruhadarabot. Amint az a földre esett, a férfi felemelte a fejét, és a szemükbe nézett. Hill döbbsent kiáltást nyomott el.

Korendi professzor volt.

Mielőtt lementek volna az alagsorba, Mariani saját kezűleg hívta fel hivatalát. Az éjszakai ügyeletes kapcsolta neki azt a kis szobát, ahol ilyenkor is ült néhány ügyeletes.

— Megoldották már a Morney-ügyet? — kérdezte a jelentkező rendőrfelügyelőtől.

— Természetesen, miniszter úr — felelte amaz érezhető megkönnyebbüléssel, sőt örömmel a hangjában. Nagyot sóhajtott, mosolygott, és így folytatta: — Ez az ügy akkor hát . . . rendben van, uram?

— A lehető legnagyobb rendben — felelte Mariani, és letette a kagylót. A „Morney-ügy” természetesen csak egy rejtjel volt.

A minisztérium épületében a belső udvarra nyíló három ablakon át szűrődött ki fény. Igaz, behúzták a sötétítőket, de eléggé hanyagul. A levegő amúgy is megszorult, főleg mert valami okból azon az éjszakán elromlott a légkondicionáló. Fél egy tájban aztán ki is tárták az egyik ablakot.

Viras felügyelő Mariani beavatottja volt. A nagy

asztalon kiterített közigazgatási térképre akkor kezdte felrakni a keménypapírból készült, különböző színű jeleket. Csak ő és egyik beosztottja ismerte a jelek igazi tartalmát. Akiket csapatába választott, ennél jóval kevesebbet tudtak. De jelenlétük nélkülözhetetlen volt — és egyben gyakorolhatták azt is, amiért holnap estétől kezdve talán napokon keresztül itt kell lenniök. Mindenképpen megéri nekik, a fenébe a finnyás fajtájukat — morogta a felügyelő, mivel nincs egy órája, hogy erről vitázott az egyikkel. Semmit sem adnak ingyen, különösen nem azt a kicsinyke hatalmat, ami holnap ilyenkor már a kezükben lesz. Ma még csak sejtik, mire megy ki ez a játék. Talán csak annyit tudnak, hogy hamarosan sor kerül egy nagyon veszélyes kábítószercsempész-banda összes tagjának egyidejű letartóztatására. Ő, a felügyelő már halványan sugallta is nekik: ne csodálkozzanak, ha némelyik városban nagyon nevezetes embereket is le kell majd tartóztatniok a rendőröknek. Erről az oldalról hát nem érheti őket meglepetés.

A felügyelő most a két ablak között ült, és nyugtalanul figyelte beavatott munkatársát. Az még kifaragott néhány zöld négyszöget és vörös téglalapot némelyik város mellé, majd főnökére nézett.

— Mi lesz a deszantcsoporttal, felügyelő úr?

— Mi legyen velük? — kérdezett vissza a felügyelő szándékosan. Mindig megvárta, mit tud, mennyit tud a beszélgetőpartnere. Nem rendőrfelügyelőnek, diplomatának kellett volna mennie. De nem született elég jó családban ehhez.

— Most valahol nyugaton gyakorlatoznak, már napok óta — felelte amaz, s egy telexjelentést olvasott fel. — Ha igazán nagy kiterjedésű és fontos lesz az akció, éppen az első órában kellene bevetnünk.

— Aligha lesz rá szükség. Nem kell a kelleténél nagyobb feltűnést kelteni — tanácsolta is egyben.

A mellettük levő termet átlátszó üvegfal választotta el tőlük. A másik négy munkatárs a telefonokat, telefax- és telexkészülékeket kezelte, egyiküket pedig a főnök kifejezetten a rövidhullámú rádió mellé parancsolta. Az összeköttetést a vidékkel a telefonvonalakon kívül ennek a hálózatnak kellett biztosítania. A telefonokkal ellentétben itt természetesen kötelező volt a beszélgetések titkosítása. Nem szereltek fel elektronikus berendezést, mert ez könnyen gyanússá válhatott volna „külső körökben”.

A felügyelő tudta: Mariani az összeesküvőkön kívül az egész világra gondolt, ha ezt a kifejezést használta. A számjegykódokat a megyékre, a mesekifejezéseket az akciócsoportokra alkalmazták. Holnap ilyenkor — nézett át a felügyelő elégedetten az üvegfalon — tele lesz velük az éter. És bárki hallja majd, hogy a „Piroska”-csoport jelenti „Farkasnak”, a feladatot maradéktalanul elvégezte; vagy „Hófehérke” kér jelentést a „Hét törpétől” és újabb híreket... Fogalmuk sem lesz, miről is van szó. És ez lesz a jó, egy ideig.

— Tehát, ha nincsenek itt, nem is használhatók fel — mondta embere, inkább csak úgy magának. A felügyelő közelebb ment az asztalhoz, elégedetten nézte. Meg is kerülte, és a másik oldalról is vett rá néhány pillantást.

Viras felügyelő már ötvenhez közeledett, és nagyon is tisztában volt azzal: most vagy soha. Ha sikerül véghezvinniök a puccsot, ha Mariani azután sem feledkezik meg róla — és miért tenne ilyet, hiszen szüksége lesz megbízható emberekre, és ki akad nála megbízhatóbb?... — szóval, ha Mariani győz, megváltozik végre az ő élete is. Tíz éve, hogy megakadt a ranglétra egyik nagyon is köze-

pes fokán, azóta nem tud feljebb mozdulni. Mindig másokat léptettek elő — és így tett az utóbbi időben maga a belügyminiszter is. Hiszen a főfelügyelői kinevezések hozzá tartoznak. Lehet, ez nem volt véletlen? . . .

Viras szívébe már nemegyszer belenyilallt a kétség. Mi van akkor, ha őt jó ideje már azért hagyták ki az előléptetésekből, hogy majd, ha közeleg az „X nap”, biztosan elvállalja a neki szánt feladatot. A belügyminiszter nagyon ravasz ember, hát ezt is feltételezhette róla. És Viras bizony gyanakodott. Marianinak mindenekelőtt elkeseredett emberekre van szüksége, bár ez nem elégséges tulajdonság annak, aki összeesküvést szervez. Szükség van még a bennfentességre és a félelem hiányára is. Viras úgy érezte mindig, éppen ilyen. És tessék, eljött a jó alkalom. Mariani őt szemelte ki jobbkezének, legfőbb helyettesének. „Ez minimum a belügyi tárcát jelenti nekem”, gondolta azóta Viras többször is. Bár itt, ennél a pontnál megakadt mindig, egyszerűen nem mert tovább gondolkodni, tovább álmodozni. Világos volt számára: ha sikerül a „dolog”, Mariani lesz a miniszterelnök, és valakit kell találnia a belügyi bársonyszékbe is. Bár sohasem mondta ki kereken, éreztette Viras felügyelővel, hogy ezt a posztot neki szánja. „Tehát . . . miniszter leszek? Átugrom mindazokat, akik előttem ugrottak feljebb, előttem páváskodtak mint főfelügyelők. Nincsenek túl sokan, azt is mondhatnánk, maroknyian összesen. Mégis, nevethek majd rajtuk, persze a hátuk mögött. Én nyerem ezt a futóversenyt, nem azok, akik ekkora előnnyel indultak és máris a pálya túlsó vége felé járnak . . . Startolok majd, mint egy rakéta.”

— Sikerülni fog — mondta a helyettese. Viras felriadt álmodozásából, egy percig gyanakodva figyelte a férfit. Gondolatolvasó? . . . Hiszen épp ak-

kor mondta: „Sikerülni fog”, amikor ő is idáig ért a gondolataiban. De amaz egykedvűen nézett maga elé. Viras megnyugodott.

— Igen, sikerülnie kell — felelte kemény hangon.

Nem túl messze, talán negyven méterrel odébb állt valaki, és éppen Virast nézte.

Ez is férfi volt, és ő sem volt egyedül. Egy másik szobában, az ablaknál állt. Itt nem égett semmilyen lámpa. A férfi messzelátót tartott a szeme elé. Két emelettel feljebb volt, mint Viras és az „operatív terem”. A nyitott ablakon át majdnem az egész műveleti asztalt láthatta a térképpel és a ráhelyezett jelekkel. A messzelátóba beépített fényképezőgép csaknem hangtalanul dolgozott, ahányszor megérintette a szenzort. Társai a háta mögött most szerelték fel a nagy parabolamikrofont, hogy hamarosan minden szót felvehessenek, amit Virasnál kiejtenek a szájukon azok az emberek — akár egymással beszélgetve, akár telefonálás közben.

A férfi aztán letette a messzelátót, a sötét szobában hátrább ment. Helyét az akusztikusok foglalták el. A férfi törpezseblámpával világította meg a telefonkészüléket, és tárcsázott.

Azok ketten ismét szót váltottak az éterben.

— Én vagyok.

— Megint? . . . Miért akarsz gyötörni? Már elegendem van. Ha nem, hát nem.

— Tudhatnád már, a te korodban . . . A *nem* sohasem lehet igazán *nem*. Olykor talán, olykor meg biztos igen. Csak valamivel később válik igenné, de hát . . . ilyen a természete.

— Ilyen nagy diplomata lettél, mióta oda feltör-

tél? Hidd el, olyan ez, mint a hegymászás. Valami hajtja az embert felfelé, és amikor a csúcs közelében van, valóságos eufóriába kerül. Aminek az a hátránya, hogy nem látja a valóságot. Onnan fentről lenézve különben sem sokat lát már abból, ami odalent van. Az egyszerű emberek világában . . .

— Hagyd most ezt a filozofálgatást. Annak idején, amikor együtt faragtuk az iskolapadot, ennek még semmi jele sem volt.

— Nehéz is lett volna a sorsa egy rövidnadrágos filozófusnak . . .

— Mi idefent éppen úgy látjuk a dolgokat, mint ti ott lent. Habár te nem is vagy annyira lent, barátom. Sőt, meg merem kockáztatni: mi többet látunk, merthogy magasabbról más összefüggéseket is felfedezhetünk.

— A könyökömön jön ki ez az ócska szöveg. Ezt szajkózza mindenki, aki felvergődik oda, ahol te is vagy. Sőt, még alacsonyabb szinteken is hallani olykor. De térjünk vissza az eredeti témához!

— Éppen kérni akartalak rá.

— Akkor ilyen gunyoros a hangod, ha valami meglepetést tartogatsz. Látod, harmincöt év után is pontosan emlékszem erre.

— Nincs még szklerózisod, az igaz. Jó hírem van a számodra, most figyelj! . . .

Hill torka elszorult. Korendi? . . .

A professzor furcsa, kissé gyerekes, félszeg mosollyal állt előtte. Zavartan nézett Paolára, majd ismét a hadnagyra.

— Nem mondtam el magának mindent, Hill. Én is tagja vagyok az Atlantisz-alapítványnak. Nagyon lelkesen kérdezgetett, ezért úgy véltem, segítenem kell magának. De nem vittem túlzásba, mint

tudja. Megmutattam a jelvényünket, hogy ha már nálam járt, ne mondhassa, hiába jött.

Paola sűrűn közbeszólt.

— Ezt majd máskor beszéljük meg, jó?! Gyerünk innen!

A veszély nyilvánvaló volt. Csakugyan értelmetlen lett volna most itt ácsorogni és beszélgetni. Először a lefegyverzett testőrökkel kellett valamit csinálni. Paola volt a karmester. Fegyverét az ellenfelekre fogta, s rájuk parancsolta Hill és Korendi csuklyáját. Aztán belökték a két férfit egy ajtón, s bezárták a rozoga zárat kívülről. Így egy kis időt nyertek. Az akció után Hill megragadta Korendit, és maga után húzta a félhomályban látott hátsó lépcső felé. Paola követte őket. Nem volt vitás egy percre sem: amint ők eltűnnek innen, amazok riasztják társaikat. A kastély csapdává válhatott, méghozzá nagyon hamar.

Ismeretlen épületben voltak. Hill futott az élen, hármasával vette a lépcsőfokokat, Korendi lihegve követte. Paola gyakran pillantott hátra. Még senki sem üldözte őket. Egy ajtó került eléjük, Hill kitárta, és gyorsan kinézett. Ez volt az alagsori szint, talán szuterénhelyiségek... Több nyílást látott, egyikbe sem építettek ajtót. Néhány hűtőláda és valamilyen tartályok fehérlettek. Itt is mindössze néhány lámpa égett. A kijárat nem volt messze,

— Honnan szerezte a fegyvert? — kérdezte Hill sietve.

— Otthon volt, még régebből — felelte a professzor. — Az apám után maradt.

Ő is lihegett. A sietség nem tett jót neki. Hill már megszokta a gondolatot, bár azért furcsállta Korendi váratlan felbukkanását. A lány nagyon ideges volt. Még nem csökkent a félelme, hiszen alig tíz perc telt el azóta, hogy a padon hevert megkötözve, és az ijesztő csuklyás alakok körülötte ug-

ráltak, sőt a testét is tapogatták. A hatalmukban volt, és akkor ezt nagyon érezte. A torkában, melében most is súlyos teher ült, alig tudott lélegezni.

— Gyertek már!

Korendi félt, ezt Hill is látta. Ami azt illeti, ő sem volt nyugodt. Kifelé vezető ajtót nem látott; az a néhány lépcsőfok mögött nyíló ajtó viszont alighanem a kastély földszintjére vezetett.

Hátulról bármikor utánuk rohanhattak, elől viszont ellenség várhatta őket. Hill e kettős veszély tudatában lökte ki az ajtót. Egy nem túl fiatal férfi állt ott, neki háttal. Mire megfordult a zajra, már csak a hadnagy pisztolyába nézhetett.

— Ki . . . kicsodák maguk? — kérdezte az ismeretlen a szemét meresztgetve. Paola gyorsan végigtapogatta a férfit, nincs-e nála fegyver. Nem volt.

— Ismeri a kastélyt? — kérdezte Hill halkán. Amaz bólintott.

— Vezessen ki bennünket a hátsó oldalra! — parancsolta Hill. A furcsa menet elindult. Most négyen voltak. Hillnek még eszébe jutott, a legfurcsább közöttük minden bizonnyal Paola a miniszoknyájában.

Átvágtak egy másik folyosón, ahol balra fordultak. Hill nagyon gyanakodott, vajon botcsinálta idegenvezetőjük jó irányba viszi-e őket. De követnie kellett őt. A félhomályos nagy épületben régen elvesztette tájékozódási képességét, annyszor forogtak a különböző szinteken. Egy ajtóhoz közeledtek. Valahonnan a mélyről — vagy talán a falakból — hallották az atlantisziak dalát. Nem túl szabályosan, és biztosan kissé hamisan énekeltek.

— Mi lesz a koronával? — kérdezte Paola hirtelen megtorpanva. — Hiszen ezért jöttem!

— Egyelőre jobb, ha nem is gondolsz rá. Majd visszajövünk érte, de már nem egyedül.

Az elől haladó férfi e szavakra megpördült.

— A koronát akarják ellopni? — a szeme is ki-
dülledt döbbenetében.

— Nem ellopni, hanem visszavinni a múzeum-
ba! — vágta rá Hill. Semmi kedve sem volt vitát
kezdeni az ismeretlennel. Már egy külső ajtónál
voltak. Odakint várta őket a sötétség. Paola résnyi-
re nyitotta az ajtót. Senkit sem látott. Korendi az
idegenhez fordult.

— A korona nem a miénk, barátom. Legyen
erős: véleményem szerint nincs is köze Atlantisz-
hoz.

Ez valóságos csapás volt annak; összegörnyedt,
mint akit gyomorszájon vágtak. Szerencsére többé
nem volt rá szükségük. Kiléptek a parkba. Friss
szél hajtogatta a ciprusokat, arcukon is érezték. Ez
volt a szabadság! . . .

De még az ellenség fészkeben voltak.

Hill tudta, neki kell tájékozódnia. A másik kettő
tőle várja, hogy visszataláljon csónakjukhoz. Fel-
nézett az égre — a csillagok hidegen ragyogtak rá.
Össze kell szednem magamat, gondolta. Az utóbbi
két napban annyi minden történt vele, mint annak
előtte a huszonnégy év alatt együtt sem.

Kis habozás után elindult balra. Igyekezett mi-
nél előbb a lombok közé vezetni Paolát és Koren-
dit. Csak akkor nyugodott meg kissé, amikor már
bokrok között siettek görnyedten. Közben a kas-
tély felől kiáltásokat hallottak, majd néhány erős
fényű lámpa is felgyúlt az épület innenső falán.

— Megindult a hajtóvadászat! — sziszegte a
professzor. Paola hallgatott, szorosán követte
Hillt. A hadnagy először irányt tévesztett, de re-
mélte, társai nem vették észre. Szerencsére hamar
rájött: a kastély fényei szerint tájékozódhat.
A bokrok között mindenholnan látták a lámpákat.
De abból az irányból léptek is dobogtak.

— Üldöznek bennünket! — lihegte Korendi professzor.

— Miért, azt hitte, tapsolni fognak nekünk? — ez már teljesen a filmhősök stílusában volt, és Hill egy pillanatra elégedett volt önmagával. De aztán a közelben megreccsent valami. Faág egy cipő alatt? . . . Már elszállt a fölöslegesen nagy hősiessége, csak abban reménykedett, hogy megtalálják a csónakot, mielőtt az ellenség őket találja meg. Végre kijutottak a partra, de ott nyoma sem volt csónaknak.

A férfiban felgyúlt a haraggal vegyes kétségbeesés, önmaga tehetetlenségének bizonyítékát látta ebben is. Aztán gyorsan azt hitte, a testőrök a kastélyból őrzáratoztak a parton, és felfedezték a csónakjukat. Még egyszer végignézve a sötétségbe burkolózott parton, rájött, nem itt hagyták a járművet.

— Odébb van! Utánam! — és nagy ugrásokkal ment előre, pedig alig látta a földet a lába alatt. Korendi egyre lassabban követte őket. Paola folyton figyelt mindenfelé.

— Kettes megfigyelőpont a központnak.

— Mondja, kettes.

— A parton alakokat látok az infrával. Innen nézve balról jobb felé mozognak. Feltehetően a parttal párhuzamosan.

— Közelebbi információ?

— Nincs. Három fehér pont a műszerben, semmi több. Most eltűntek. Ott alighanem egy kiszögellés van. Amögött lehetnek, úgy vélem.

— Kettes, figyelje tovább! Hármás és négyes pont, ti is!

Végre Hill meglátta a csónakot. Csak sejtette, hogy az lehet az — kétembernyi hosszú sötét tömeg a sziklás parton, ide-oda mozog, bár nagyon lassan. Látta, hogy az nem része a partnak, a kötél végén az a feketeség nem egy szikla.

— Gyerünk! — parancsolta. A léptek dobogása közletről hallatszott már. Paola elkapta a csónak orrát, közelebb húzta. Korendi ügyetlenül lépkedett, nem sokat látott. Hill kitapogatta a kötél végét, eloldozta. Paola is beszállt. Korendi rosszul lépett — honnan is tudta volna, hogy egy csónakba lépve mindig a hosszvonalra, vagyis középre kell tenni a lábat, a testsúlyt. Hill térdig vízben állt, undorító érzés volt aztán kihúzni a lábát és belépni a csónakba, cipőjében tocsogott a tengervíz. Sós párárt is hozott a szél, a parti fényeket egy percre elhomályosította.

Tompa kiáltás a parton. Hill félhangosan ráparancsolt Korendire, üljön a padlóra, Paola is ugyanígy tett. Hill becsúsztatta a villába az egyik evezőt, a másikkal ellökte a csónakot a sziklától, a parttól. Amikor a másikat is a villába tette és fordulni próbált, valaki felbukkant a bokrok között. Hill arccal a partnak ült és evezett. Görcsösen, gyorsan, kissé kapkodva — csak hogy minél távolabb kerüljenek a kastélytól, a szigettől.

— Paola, ott! — mutatott hátra. A lány megfordult, értette a hangsúlyt. Milyen jó rendőrpáros lennénk! — futott át a férfi fején a csöppet sem ideillő gondolat. Aztán lövés dörrent. Paola lőtt.

A bokrokban az alak eltűnt. A lány nem hitte, hogy célba talált; amazok fedezékbe vonultak. Hill örületes sebességgel evezett. De a part még messze volt. Nem lőttek utánuk, bár egy ideig hallották a gyanús neszezést a sziget partján.

— Egyenesen a stéghez? — kérdezte Hill a lánytól.

— Akkor az üldözők is ránk találhatnak, sokkal könnyebben — felelte a lány józanul. — Valahol másutt kellene partot érünk.

Hill evezett. Nem érzett fáradtságot. Korendi professzor alig mert mozdulni, csak a szeme csilant meg a sötétben. Hill végre tartott egy kis pihenőt. A sziget és a part között voltak, sós levegő illata hatolt az orrukba. A víz mozdulatlan fekete tömeg volt, alig ringott.

— Professzor úr . . . tulajdonképpen hogyan került bele az ügybe? — kérdezte végre a hadnagy. Közben lassan evezett kelet felé. Korendi tudta, eljön ez a pillanat. Zavart csönd után kezdte.

— Tudnia kell, hogy mindig érdekelt Atlantisz. Én is hittem benne, mint annyian mások, és . . . ma is hiszek. Az alapítvány az egyetlen szervezet, amely valóban foglalkozik a témával. Nem olykor-olykor, nem csak azért, mert valaki írt egy cikket valamelyik újságban. Ezek az emberek erősen hiszik, hogy a legendás városállam létezett, és a maga idejében meghatározta az emberiség fejlődését . . .

— Mintha nem pontosan erről beszélt volna a belügyminiszter — vetette közbe Paola.

— Igen, az egy másik dolog. A mozgalom, amit az alapítvány fogott össze, pár évvel ezelőtt két részre szakadt. Új alakok bukkantak fel, csupa gazdag és igen nagy hatalmú üzletember és politikus. Nem értettük, mit keresnek közöttünk. Vezetőnk csak a kezét dörzsölte, és azt mondogatta: ezeknek annyi pénzük van, mint a pelyva. Bőkezűen finanszírozzák az Atlantisz-kutatásokat! És tényleg dőlt hozzánk a pénz. Megvettük a szigetet és a kastélyt, személyzetet fogadtunk, berendezkedtünk. De valahogy éreztük, nem ingyen kaptuk mi ezt a tenger sok pénzt. Tavalyig mégsem történt semmi. Az idén tavasszal aztán sűrűsödni kezdtek

az összetűzések, a nézeteltérések. Az alapítvány két részre szakadt. A „történelmi társaság”, vagyis én és a barátaim szerettünk volna kizárólag az Atlantisszal foglalkozni. Az a másik társaság viszont valójában nem sokat törődött az Atlantisszal, és azt hiszem, nem is állt ez soha szándékukban. Ezek más miatt kerültek ide. De mind a mai estéig én sem tudtam, mire megy ki a játék. A testőrök egymás közt beszélgettek a folyosón, és elég volt néhány mondat, hogy megértsem, mire készülnek. Mariani belügyminiszter összeesküvést szervez. „Mi közöm hozzá?”, kérdeztem magamtól az első percekben. És talán eszembe sem jut tenni bármit is, bár . . . Mostanában, ahányszor Oiterbe jöttem, mindig elhoztam apámtól rám maradt régi pisztolyomat. Valamiféle megérzés . . . Amikor a körünkben felbukkant Lynn, Norman, Rijk és a többiek, még nem sejtettük, hogy hamarosan egészen más lesz az alapítvány célja, mint addig volt. Eszközöké váltunk az új tagok kezében. Nekik fedőszerv kellett. Exkluzív hely, ahová kívülállót nem engednek be, és ahol maguk között lehetek, szöheték terveiket. Mi van erre jobb, mint egy állítólag tudományos kutatással foglalkozó, de amatőrök előtt is nyitott társaság, amelynek valósággal megvásárolták a vezetőségét. A hatóságok nem jöhetnek rá, mi célból van nekik erre szükségük. Én is csak most kezdem látni az összefüggéseket. A Mariani-féléket teljesen hidegen hagyja Atlantisz, éppen olyan szívesen lennének tagjai egy selyemhernyó-tenyésztő szövetkezetnek vagy a denevérek röptét figyelő társaságnak. Míg mi az Atlantisz helyét kerestük, kisebb expedíciókat szerveztünk és azok eredményeit boncolgattuk üléseinken, ők összejöttek a szigeten, és ugye, egészen másról beszélgettek egymás között.

— De olykor keveredett a két társaság. Mint ma

is — mondta Hill, és ismét erősen evezni kezdett. Körülöttük hallgatott az éjszaka. A szigeten is csönd volt. A part nem volt már messze, hallották a fövenyre ki-kifutó víz sepregető neszét. Hill azért még óvatosságból tovább evezett a parttal párhuzamosan.

— Igen, a „történelmi szekció”, vagy ahogy szintén neveztek bennünket: a „nosztalgikusok” vezetői vették rá Marianit és társait, ha már tagok, jöjjenek le az ünnepségünkre. Én is ott álltam a csuklyások között és... — Korendi habozott, hogy kimondja-e, majd bátran folytatta: — talán nem szálltam volna szembe velük, ha nem pillantom meg Paolát. Megértettem, idegenek vannak köztünk, akik azért jöttek, hogy kikémleljék titkainkat. Biztosan nem mi, a történelmi részleg vontuk magunkra a világ figyelmét. Ez inkább a miniszter embereinek és tevékenységének köszönhető. Már tudtam, emberéletek kerültek veszélybe. A mi „játszadózásunk” Atlantisszal túlment egy bizonyos határon. Amikor láttam, hogy meg akarnak ölni egy szemtanút, még Atlantiszról is megfeledkeztem. Elöntött a düh Marianiék ellen. Ezek az emberek gyilkosságot akarnak elkövetni a szigetünkön, az alapítvány égisze alatt! Hiszen ez a végét jelentené mindennek, amiért eddig küszködünk. Rendőrségi vizsgálat, leleplezések, az újságok és a tévé meghurcoltak volna bennünket. Senkit sem érdekelne, hogy mi valójában büntelenek vagyunk. Minden rosszat írtak és mondtak volna az Atlantisz-alapítványról, lehetetlenné téve a jövőnket. Nem haboztam hát.

Hill becsülte a professzor bátorságát. Annál is inkább, mert amikor fegyvert rántott Paola védelmében, még nem tudhatta, hogy nincs egyedül. Hogy egy rendőrtiszt is áll mellette.

— De miért kellett elrabolni a koronát? — kérdezte a lány. Hill már a part felé húzott.

— Négyes, látod a csónakot?

— Természetesen. Az infrám szerint hárman ülnek benne.

— Az egyes megfigyelő gyanús mozgólódást észlelt a szigeti stégen. Nincs kizárva, hogy valahová elindul egy vagy több motorcsónakjuk, amiket délután láttunk a stégnél. Teljes készültséget rendelék el.

— Értettük, uram!

— A koronát? . . . — Korendi habozott, kivárt a válasszal, ami nem került el Hill figyelmét. — Be kell vallanom, én is amellett szavaztam, hogy tegyük meg. Nem állt szándékunkban megtartani. Csak szerettük volna elvégezni a számításokat.

— Ezt a múzeum igazgatója biztosan engedélyezte volna önnek — vetette ellene Paola.

— Talán igen, talán nem. Az alapítvány nevében nem léphettem fel érte, mert tudományos körökben úgy magát Atlantiszt, mint az alapítványunkat csak támadták vagy kigúnyolták. Nem tudni, melyik volt kellemetlenebb . . . Különben is, nem én döntöttem a lopás mellett. Most már, vizsgálva a múlt heti eseményekre, látok bizonyos összefüggéseket, amelyekre akkor senki sem figyelt fel. Például a „másik társaság”, Mariani hívei tudomást szereztek tervünkről, és nagy meglepetésünkre maguk ajánlkoztak, hogy megszerzik nekünk a koronát. Nagyon örültünk, az biztos. Sok pénzzel mindent meg lehet szervezni, tudtuk jól. És teljesítették is az ígéretüket. A jelzett napon

megkaptuk a koronát. Lelkesedésünk határtalan volt, ezt ugye önök is látták ma este.

Paola arra gondolt: Korendi folyton úgy beszélt, mint egy jobb folyóirat esszéje. Nyelvezete nagyon is szabatos, túlságosan előkelő, és hemzsegek benne azok a kifejezések, amiket például ő, Paola vagy Hill szinte sohasem használt. Még jelentések írásánál sem.

Korendi tűnődve folytatta.

— ... Azt hiszem, most már ezt is értem. Maria-niék terveztek valamit, ami ezekben a napokban kell hogy bekövetkezzen. Éppen jól jött nekik, hogy mi a korona megszerzése miatt nagy ünnepe-séget szerveztünk. Így feltűnés nélkül idejöhetnek tervezgetni.

Hillnek ennyi is elég volt. A professzor jól sejtet-te a dolgokat. Mariani belügyminiszter emberei szervezték meg a korona elrablását, ölték meg Bi-ront, nehogy kifecsegye a rendőrségnek, kik voltak a cinkosai. Ezek szereztek tudomást arról is, hogy ő, Hill hadnagy kapta az ügyet, neki kellett volna kinyomoznia a korona hollétét. Paola itt kevered-t az ügybe. Ezért akarták megakadályozni *min-denáron*, hogy eljusson Viggorba, majd Oiterbe. Amikor pedig a szigeten észlelték Paola jelenlétét, elhatározták: könyörtelenül lecsapnak.

A lány hirtelen felkiáltott.

— Motorcsónak ... ott! — és mutatta. Felesle-gesen, mert a férfiak is hallották az erősödő zajt. Látták, hogy egy erős fényű reflektor fordul ide-oda a tengeren, végigsöpri a közeli partot is, majd szinte azonnal rájuk talál. A csónakot tejfehér, sze-met bántó fény öntötte el.

— A partra! — kiáltotta Paola.

— Gyorsan! — tette hozzá Korendi. Nagyon félt.

Paola pisztolyt szorongatott, egyszer fel is emel-

te, de az ellenség még túl messze volt. Hill megszáította minden erejét. Most már egyenesen a közeli part felé fordította a csónak orrát, és hatalmas húzásokkal repült a vízen. Az a motorcsónak nagyon gyorsan közeledett. Valóban repült. Orra kétoldalt felvágta a tajtékot — a menekülők látták annak saját reflektora fényében. A vezető igyekezett nyílegyenesen feléjük száguldani, a fényszóró kezelője pedig mindent megtett, hogy ne engedje ki a fénykévéből a csónakot. Hillt is elvakították egy percre. Amikor válla fölött hátranézett, a part már nagyon közel volt. A csónak orra fel is szaladt rá. Hill kis híján beesett az ülések közé az ütődéstől.

— Gyorsan, kifelé! — ordította. Paola megbottott, de a férfi elkapta a karját. Korendi máris térdig a vízben volt, gázolt a fövényen.

Hill tudta: úgy megvilágították őket, akár a céltáblát éjszaka! És az iránt sem lehetett kétsége, valóban céltáblának fogják őket használni mindjárt. Aki csak kicsit is tud löni, eltalálhatja őket. Ha pedig Mariani emberei vannak a nyomukban, aligha menekülhetnek. El innen, minél előbb!

Géppisztolysorozat verte a csónakot. Paola is a fövényen volt már, hasra vetette magát. Korendi futott. Hill csak azt tudta: egyetlen esélyük van, bár az sem sok. Megfordult, a fényszóró vakította, mégis lőtt.

Sötét lett. Üvegcsörömpölést, sistergést hallott; forró üvegdarabok repültek a tengerbe. „Tiszta szerencse, tiszta szerencse”, dübörgött a férfi tudatában, hiszen nem is nagyon célozhatott, mégis eltalálta a fényszórót. Vagy... nem is ő találta el? Hiszen ekkor hallotta, hogy valahol a közelben fegyverek dörögnek. Géppisztolyok... Ő is lebukott a fövényre, aztán ismét felpattant és futott. A szeme sarkából csak Paolát látta. A motorcsó-

nak dübörgése csökkent. Kiszállnak azok is? A parton folytatódik az üldözés?

Korendi lemaradt. Hill visszafutott érte, elkapta a vállát. A motorcsónakot nem látta. A professzor erősen lihegett.

— Jöjjön már! Fusson! — kiáltotta a hadnagy. Korendi először nem válaszolt. Aztán a sötétben is látta: a férfi szájából valami sötét folyadék ömlik a mellére. Vér...

— Eltalálták, professzor úr?

Korendi teste egyre nehezebb lett. Hill lefektette a homokra. A torkán kicsorgó vér miatt oldalára fordította, nehogy megfulladjon. De a professzornak már nem volt sok hátra, érezte a hadnagy. Paola kiabált a távolból, de nem értette a szavát. Korendi még szorította Hill kezét.

— Atlantisz... — hallotta a hadnagy. Közelebb hajolt. — Atlantisz?... azért mégis... szép álom... volt...

— Professzor úr! — Hill már értette, mi történik. Még sohasem halt meg senki a karjaiban.

— Atlantisz nem pusztult el... mert bennünk él... — suttogta Korendi, aztán lehanyatlott, feje félrecsuklott. Hill letette a testet a fövényre. A háta mögött ismét kelepelni kezdtek a fegyverek, görnyedten futott tovább.

A dűnék között már-már biztonságban érezte magát. Felegyenesedett. Sejtette, hogy a motorcsónakon érkezett testőrök partra szálltak, és üldözik őket. „Korendi meghalt, Korendi meghalt”, lüktegett benne a gondolat. Nehéz volt elhinni.

Egy alak állt az egyik homokdomb tetején. Géppisztoly a mellén keresztben, majd előreszegezve, és... integetett.

— Hill, ide hozzám!

A hadnagy döbbenetesen ismerte fel főnökét, Tendrix főfelügyelőt.

7.

— Nincs kétség, uram? — kérdezte egy férfi a belügyminisztérium épületében. Telefonba beszélt, miután először bemondta a jelszót. Csak akkor kapcsolták neki mostani beszélgetőpartnerét.

— Már nincs. Lecsaptunk — felelte a másik. Biztonságos messzeségben ugyan, de érződött: nagyon izgul az akció sikeréért. Mintha csak itt állna mellettük. És a szó más értelmében biztosan mellettünk áll, gondolta még ez, aztán letette a kagylót és körülnézett. Ott álltak a különleges osztag idevezényelt emberei. Hatan golyóálló mellényt viseltek. Ők mennek majd elől. Utána a következő csoport már csak az esetleges ellenállás legyőzése után nyomulna be. Elegen vannak biztosan, sőt.

— Ügyesek voltunk — jelentette ki elégedetten, és pár szóval összefoglalta az eddigi fejleményeket: — Két órával ezelőtt jöttünk be az épületbe, hivatalos engedéllyel, de a legnagyobb titokban. Mariani emberei még semmiről sem tudnak. Ott ülnek abban a teremben és tervezgetnek. Kikapcsoltattuk a légkondit, erre ők kénytelenek voltak kinyitni az ablakot. Távolról lefotóztuk a térképüket, szakértőink megnézték a képeket, és eldöntötték, valóban összeesküvésről van szó. Ezt bizonyítják különben a máshonnan érkező jelek is. Tehát... megyünk.

Egy perc múlva ott voltak azon a folyosón. A vezetőjük nem látta értelmét, hogy bekopogjon. Tudta, a terem ajtaja úgylis zárva van. Egyik embe-

re feltette a kis plasztikbombákat az ajtó réseire. Három páncélmellényes embere kibiztosította fegyverét. Parancsuk volt: a legkisebb ellenállás esetén is szabad fegyvert használniok. Szabad ölniük.

Aztán senki sem szólt többet. A vezetőjük intett. A falhoz húzódtak. A detonáció nem volt túl hangos, füst csapott hátra, az ajtó felszakadt. Az első kommandósok lábbal rúgták szét a rogyadozó ajtószárnyakat, máris beugrottak a terembe, ketten közülük oldalt a fal mellé térdeltek, és géppisztolyukat a bentiekre fogták. A többiek kettesével ugrottak be.

Viras felügyelő úgy megdöbbsent, hogy a kezét is elfelejtette feltenni. Eszébe sem jutott, hogy fegyvert fogjon. Pisztolytáskája különben a zakójával együtt a fal mellett, egy széken lógott. A belügyminisztérium épületében mi veszély fenyegette volna?

Minden embere előtt állt egy kommandós rájuk szegezett géppisztollyal. Virasnak tudnia, éreznie kellett volna, mit jelent ez a helyzet. Mégis, még remélt, és tudata nem akarta felfogni a kimondatlan rossz hírt, amit a kommandósok „érkezése” egyértelműen jelzett. A férfi sápadtan nézte a besiető osztagparancsnokot. Ismerték egymást látásból.

— Mi . . . mi történt? — dadogta Viras. — Mi csoda ostoba térfa ez?

— Elmúlt a tréfák ideje, Viras — felelte amaz lassan, és megszemlélte az asztalra kiterített térképeket. — Én például nem kimondottan a tréfák közé sorolnám az államellenes összeesküvést.

Viras holsápadtan hallgatott, és csak az ajkát rágta. Szívesen hivatkozott volna a belügyminiszterre, de már nem voltak kétségei: valaki elárulta őket. Valakitől tudomást szereztek mindenről, a

legvalószínűbb, hogy az Elnök környezete mozgósította ellenük a bevezethető erőket. Akkor pedig Mariani is szorulni fog . . .

A csönd kibírhatatlan volt.

— Tendrix? . . . — kérdezte-állította-csodálta Hill, és nagyot nyelt. A torka elszorult, szája kiszáradt. Mit keres itt a főnöke? Hát ezért nem volt otthon, ezért ült Pascal a telefontól! Nyilván a kocsijában száguldott, és a rádiótelefonon vette a híreket. Csak nem azért jött, hogy . . . neki segítsen?

— Én vagyok — Tendrix már ott állt előtte. Hátról zaj hallatszott, Tendrix félrerántotta Hillt, és a tenger felé lőtt. Hosszú sorozattal kaszálta a közeledő ellenséget. A hadnagyot csaknem megsíktette a zaj. Előbb ösztönösen a földre vetette magát, azután mindketten a homokdűnék között húzódtak fedezékbe. Paola is ott volt mellettük. Hill nem is tudta, mikor került elő ismét.

Tendrix még nem válaszolt. A támadókat sem látták. Ám Hill hamarosan észrevette, hogy talpig feketébe öltözött, gyors mozgású alakok bukkanak fel velük egy vonalban. Kommandósok voltak. Ezek fésülték most át a partot. A motorcsónak gazdátlanul sodródott a főveny mellett.

— Odavesztek mind — mondta Tendrix, kis kézirádiót vont elő zsebéből, szájához emelte: — Itt Tendrix. Átléphetünk a második fázisba. Elsőnek a helikopter menjen, aztán az egész osztag, ahogyan megbeszéltük. A kettes és a négyes figyelpont egyelőre maradjon a helyén.

— Főnök, maga vezeti ezt az akciót? — csodálkozott Hill. Zavarában elfelejtette bemutatni Paolát. De Tendrix nyilván tudta, ki ez a lány, mert rápillantott.

— Üdvözlöm, Catini kisasszony . . . Nos, Hill, biztos már a dolgában?

A főnök hangjában még mindig sok volt a feszültség, de ezt csak Hill érezte ki. Hiszen — hitte — jól ismeri már Tendrixet. Villámgyorsan beszélni kezdett. Elmondta, mit hallottak Paolával a Mariani vezette titkos tanácskozáson. Beszélt a kiosztott iratokról, a névsorokról is. Kiket kell letartóztatni és kik a híveik az egyes megyékben. Az összeesküvés kiterjedt volna Tendrixet is meglepte. Gyorsan siettek át a dűnéken. Kértek az útra, nem messze az étteremtől, ahol az előző napon Hillt kis híján elfogták az ellenséges ügynökök.

— Lehallgatták a telefonomat — mondta Tendrix. — Csak ez lehet a magyarázata, hogy tudták, maga Viggorba indul. De Paolát nekem köszönheti — mondta halvány mosollyal, bár továbbra is igen feszülten a főnök. — A biztosítót én értesítettem, hogy Hill hadnagy elindult Viggorba. A belügyminiszter összeesküvésre készülő emberei számára viszont a korona utáni nyomozásunk magában rejtette a lebukás veszélyét. Ezért viselkedtek úgy, mintha igazi gengszterek lennének, és próbálták magát megállítani az idefelé vezető úton.

— Látom, főnök, megkapta a jelentésemet — mondta Hill. Az éjszaka még nagyon sötét volt.

— Igen, és pár órába került, míg idefelé jövet rádiótelefonon sikerült rábeszélnem az Elnök személyi titkárát — aki egykor iskolatársam volt —, hogy lépjenek közbe. Szerencsére nagyon okos ember, és most sem esett a fejére. Órákig hagyta, hogy gyözködjem: valóban veszélyes összeesküvéssel állunk szemben. Ám, mint később kiderült, már az első beszélgetésünk után riadóztatta a kormány különleges osztagát, a terroristaellenes különítményt és néhány katonai kommandós csapatot. Azonnal ideküldött egy nagyobb erőt, a többiek a

fővárosban a belügyminisztériumot támadták meg. Mondják, a kastélyban nem látták közelről a névsorokat?

— Nem, egyiket sem — felelte Hill.

Paola közben a vidéket nézte. Milyen furcsa, senki sem beszél most Korendi professzorról. A férfi valóban és őszintén hitte, hogy itt csak az Atlantiszról van, csak az Atlantiszról lehet szó. Atlantisz elmerült a múltban, ám ez az állam veszélybe került ma délután. Veszélyben volt és van is. Még nem tudni, mi lesz a harc kimenetele.

Helikopter húzott el felettük. Motorcsónakok indultak a stégtől. Tendrix parancsokat harsogott a rádióba, majd magyarázóan szólt.

— Nyolc embert dobunk ki a gépből, a kastély mellett. Elfoglalják a kikötőt és a kastély főbejáratát. Negyven másodperccel később érkezik a többi a motorcsónakon. Utána a csónakok a sziget körül köröznek legalább húsz percig, hogy megakadályozzák a szökéseket. Ha kis szerencsénk lesz, mindegyiket elkapjuk az utolsó szálig! — Tendrix keze ökölbe szorult. Lassan, erőteljesen. Itt már volt fény, hát Hill ezt is látta. Az étterem mögött álltak, egy parkolóban, ahol csak néhány mentőkocsi várakozott. Ha az akciónak sebesültjei lesznek, orvosok látják el. Vajon Tendrix parancsot ad-e arra is, hogy az ellenfél sebesültjeit is ellássák? Milyen kemény ember — csodálta Hill —, könnyörtelenül leszámolna Marianival és híveivel. Lehet, a másik oldal sebesültjeit késéssel hozatná ki ide a mentőorvosokhoz? . . .

Paola eltűnt valahol, biztosan kiment a partra megnézni az akciót. Az éjszaka most nem látszott fenyegetőnek. A pirkadát még nem adott életjelt, keleten is éppen olyan sötét volt az égbolt, mint másutt. Tendrix gondolataiba mérülten nézett a távolba.

A szigeten most több lett a fény. Lámpák gyúltak a csónakkikötő környékén. Lövések dördültek, előbb csak néhány, aztán valóságos sorozatok. Egy motorcsónakon néhányan menekülni próbáltak, jobb híján a nyílt óceán felé indultak. Nyomjelző és gyújtólövedékek valóságos áradata zúdult a hajó után. A helikopter világítás nélkül repült rá. Géppisztolyok ugattak, és végül a helikopter alább ereszkedett. Csak pár másodperc telt el, és hatalmas tűz lobbant az égen. Megkapó és álomszerű látvány — tűz égett a vízen. Az óceán egy kis részen — biztosan kiömlött az üzemanyag — átváltozott tűzzé, emeletes lángok lobogtak, fel-felszökentek és elhaltak, szétfoszlottak a levegőben. Közben alul újabbak születtek. Jó ideig eltartott, míg eltűnt a tűz, amelyben biztosan emberek haltak meg. Egy hang a rádióból azt jelentette, hogy Mariani is köztük volt, a helikopter reflektorfényében még a robbanás előtt felismerni vélték. Tendrix fellélegzett.

A szigeten és környékén gyengült az ellenállás. Különösen azután, hogy a gép visszareppent a part felé. A kommandósok már megvetették lábukat a szigeten, és ezt a harci zaj fokozatos csökkenése, majd eltűnése is igazolta.

Tendrix autója mellett állt. A kocsiját kinyitotta. Idegesen csapkodta nyitott tenyérrel a jármű tetejét. Hill érezte a motorból áradó meleget. Tendrix órákon át hajtott a fővárosból idáig, hogy jelen legyen az akcióinál. Elérte a barátjánál, hogy őt bízzák meg vele, ha már úgyis itt van. Hill csodálta Tendrixet. Ez aztán a férfi, a rendőr, a bátor ember!

A sziget felől egyszer csak végleg elhalt a lövöldözés. Tendrix állt és várt. Hill nem szólt, megilletődötten hallgatott. Már újra csend volt a környéken. Hallották a tenger hullámain.

Végre megreccsent a rádió a főnök kezében.

— Itt az egyes csoport.

— Jelentsen — mondta Tendrix a készülékbe röviden.

— Az összeesküvők megadták magukat. A halottak száma minden valószínűség szerint hat fő, főleg testőrök, akik fegyveresen ellenálltak. Mariani a csónakon veszett oda; ezt megerősítették olyan emberek is, akik a stégen tartózkodtak negyedórával ezelőtt, és látták őt beszállni *abba* a motorosba... Mi legyen az Atlantisz-alapítvány tagjaival? Vannak itt legalább negyvenen, és mind azt állítja, semmi köze az összeesküvéshez.

Hill Tendrix közelébe lépett.

— Én ismerem, láttam őket. A bűnösök, vagyis az igazi összeesküvők Marianival együtt talán csak tizenketten lehettek. Norman, Lynn és a többiek. Ha elém hozzák mindegyiket, ki tudom közülük választani azokat, akiket a titkos tanácskozáson láttam.

— Igaz. Maga a legfőbb tanú — mondta Tendrix. Talán mosolygott is? Gúnyosan? Ismét a rádióba szólt.

— Hozzanak át mindenkit, majd az étteremben kiválogatjuk az ocsút a tiszta búzából.

Már látták is, hogy a motorcsónakok elindulnak visszafelé. Akkor szólalt meg a kocsiban a rádiótelefon. Éles csengése az éjszakában cseppet sem volt diszkrét, inkább nagyon is riadószerű. Tendrix fél fenékkal beült előre, a volán mögé és felvette a kagylót.

— Tendrix.

— Ismét én vagyok — mondta egy Hill számára idegen hang. De tudta már a főnöktől, ez lehet az Elnök titkára. Vele beszélhetett a főnök ma éjszaka. Nyilván az Elnök is tud már mindent, biztosan órák óta. Nélküle a titkár sem lett volna képes

megszervezni az ellenakciót. — A belügyben elfoglaltuk Mariani irányítóközpontját. Nálatok mi újság?

Míg Tendrix röviden beszámolt, Hill is hallgott. A csöndben nagyon jól hallotta a titkár szavait.

— Viras felügyelő, akit jól ismersz, volt a belső emberük, az általa vezényelt parancsnoki központba futottak volna be a jelentések. Állandó összeköttetése volt Marianival, ahogyan gyanítottam. Ezért kellett pontosan egy időben támadnunk mindkét helyen. Megszereztük a névsorokat. Tudjuk már, kiket akartak letartóztatni, és kik voltak a támogatóik. Nos, hajnalban elindulnak a mi embereink és összeszedik az utóbbi listán szereplő „hazafiakat”, akik a „nemzet megújhodását” célozták, és valamiféle „nemzetmentő tanácsot” szerettek volna létrehozni . . . Minden diktátor így kezdi, az ördögbe is! — fakadt ki a titkár. Tendrix mozdulatlanul várt, kezében a kagylóval.

A motorosok közeledtek. A titkár folytatta.

— Akármennyire is kemény volt ez az éjszaka, Tendrix . . . azért jutott időm arra is, hogy elgondolkozzam néhány dolgon. Például azon, miért akartad te annyira ezt az akciót. Miért akartad megsemmisíteni az ellenfelet, könyörtelenül eltaposni az összeesküvőket. Hiszen nem ismerted őket. Azt mondtad, veszélybe került az egyik embered . . . Ez nem elégséges indok, barátom.

Hallották az éteren át, hogyan liheg a titkár. Nagyon izgatott lehetett, bármennyire is próbálta fékezni magát. Kis szünet után beszélt tovább.

— . . . Viras felügyelő akaratlanul is kimondta az igazat. Volt nála egy lista, amit nem azonnal adott át nekünk. Csak a motozásnál találtuk meg nála. Tudod, Tendrix, az volt a bennfentesek, a beavatottak listája. A titkos, ámde befolyásos híveké,

akik Marianinak négyszemközt esküdtek fel, és abban egyeztek meg a volt belügyminiszterrel, hogy csak akkor aktivizálódnak, ha valami közbejön, és a kritikus „X napon” összeomlással fenyeget az összeesküvés. Azok az emberek lettek volna a „második hullám”, akik beépülve a kormány megtorló akciójába, segítették volna a veszélybe került összeesküvők megmenekülését. Az „egérútakció” megszervezői és végrehajtói, ha úgy hozná a sors... Volt egy bizonyos név, Tendrix. Egy magas rangú rendőrtiszt neve. Az ő feladata lett volna Marianit elmenekíteni az országból, ha úgy alakul a helyzet...

Tendrix idegesen kiáltotta a kagylóba.

— Hát nem látod, hogy ez nem igaz?... Hiszen éppen én vezettem az akciót Mariani ellen!

— Meggondoltad magadat... közben. Nem szép dolog, hogy cserbenhagytad a barátaidat.

— Én lepleztem le őket, nem érted? — kiáltotta Tendrix kétségbeesetten. — Az istenit neki, ezt jól véd az eszedbe! Nélkülem semmit sem tudtál volna tenni! Holnap reggel arra ébredtél volna, hogy le vagy tartóztatva! Én mentettelek meg benneteket! Én vagyok a Köztársaság megmentője!

— Mentetted a saját bőrödöt, Tendrix. A hadnagyd jelentéséből rájöttél, hogy túl komolyra fordult a helyzet, Mariani nagyon magasra tör, és ebbe bele fog bukni. Már nem lehetett eltussolni a dolgot, mert még egy kívülálló keveredett az ügybe, aki úgysis elmondta volna nekem, mit tud. Átláttál a szitán, és még nem késtél el, Tendrix! El kell ismernem, zseniálisan játszottál. Ha mégis Mariani győz, elhallgattatsz engem, és soha nem derül ki, hogy árulásra készültél. Ha mi győzünk, óriási jutalmat kapsz egyenesen az Elnöktől. Mindenképpen learattad volna a dicsőség nagy részét. Remek terv, mondhatom. De valaki — érted? —

valaki beleköpött a levesedbe. Nagyot tévedsz, ha azt hiszed, mi tegnap hallottunk először az atlanti-szi koronáról és arról az alapítványról is!

Tendrix akkor vette észre, hogy Hill ott áll mellette. Letette a kagylót az ülésre, lassan kiszállt a kocsiból. Közelről néztek egymásra a távoli lámpák félhomályában.

— Hallotta? — kérdezte a főnök.

— Hallottam — Hill hangja fátyolos volt. Összeomlott benne minden. A motorcsónakosok akkor fékeztek a stég előtt, félkört írtak le. Megérkezett a foglyok első szállítmánya. A parton rendőrautók motorja indult be.

Ez hát az igazi Tendrix? A kétarcú, az áruló? Aki előbb elfogadta az összeesküvők ajánlatát, csatlakozott hozzájuk, aztán feladta őket a hatóságnál, úgy, hogy ne tudhassák meg: valaha maga is hozzájuk tartozott? Aki bebiztosította magát mindkét oldalón? Bármelyik fél győzött volna, hatalmasat ugrik előre a hatalomban. Ez Tendrix, akit valaha úgy bámult? Úgy szeretne volna megkérdezni tőle: „Ugye, főnök, ez mind hazugság? Ugye nem igaz, amivel vádolják?”

Akkor érezte, hogy egy hideg, kemény tárgy nyomódik az oldalának.

Tendrix géppisztolya.

— Túl sokat hallott — mondta a főnök hidegen, kegyetlenül. Hill kiszáradt szájjal szólt.

— Nincs már menekvés, Tendrix. Ezek percek belül megkapják a parancsot, hogy tartóztassák le magát.

— Itt van Mariani helikoptere a pilótával. Neki nem parancsol senki. Csak ez — megemelte a géppisztolyt, hogy Hillnek ne legyenek kétségei. Tendrix halkán folytatta: — Csak maga tud erről az iménti beszélgetésről, és csak maga akadályozhat

ja meg. Hát erre nem kerül sor, Hill hadnagy. Külföldre menekülök.

Az ujjá már a ravaszon feszült. Hillben sikoltott a rémület, „ez az utolsó pillanat?”. Nem akarta, mégis behunyta a szemét. Pedig a teste lázadt volna, mozdulni kell és ütni, elhajolni és lecsapni . . . De van-e idő? Már semmire sincs, vágott bele a rémületes felismerés.

És akkor lövés dördült. Nagyon közéről. Hill még állt, jégdúcok a lábaiban, a derekában, a hideg félelem teljesen eluralta. Most nem volt hős. Sem olyan, amilyeneket a filmekben csodált, sem olyan, amilyenek az elmúlt éjszakán már-már látta önmagát. Senki sem volt, csak a félelem fészkelte benne.

A következő, amit érzett: Tendrix teste rádől. A géppisztoly csöve elviselhetetlenül fájdalmasan nyomódott a gyomrába. Végre mozdult, elkapta a testet. Tendrix nem tudott már szólni. A golyót a fejébe kapta, félig balról, félig hátulról. Biztosan azonnal meghalt. Hill nem bírta tovább tartani, lefektette a földre. Paola akkor már ott állt mellette.

— Te? . . . — kérdezte a férfi röviden.

— Én — mondta a lány, egész testében reszketve. Kétszer hiába is próbálta folytatni, nem jött ki hang a torkán. Aztán megemberelte magát: — Szörnyű volt. Azt hittem, nem bírom megtenni. Végig a fejére céloztam, amikor veled beszélt. Mégis majdnem elkéstem . . . — Paola a férfi vállára hajtott a fejét. Talán sírt is. Hill fél karral magához ölelte, tétován megsimogatta a haját.

— Most már minden rendben lesz . . .

Paola az autó motorházának támaszkodott. Reszketett, nem volt ereje. A pisztoly lógott a kezében. Mellettük élettelenül hevert a földön Tendrix holtteste. Hill beült a kocsiba, felvette a kagylót.

— Halló! Itt van még, uram?

A szélvédőn át látta; most szállítják ki a partra az elfogottakat. Lynn, Armand és Rijk arcát pillantotta meg a lámpafényben.

— Itt vagyok. Maga kicsoda? — jött a válasz az elnöki palotából.

— Hill hadnagy.

— Hallottam a lövést, hadnagy. Ha maga jelentkezik, ez ugye azt jelenti, hogy...

— Igen, uram. Tendrix halott. Szökni akart Mariani helikopterén.

— Rendben van, Hill. Nem feledkezem meg erről a szolgálatáról.

— Uram, azt a lövést nem én...

— Csak nem Catini hadnagy?...

— Tessék? — nem értette. Még nem akarta érteni.

— Paola Catini, a belbiztonsági titkosszolgálat hadnagya. Ott van ő is magával, nem?

Hill nagyot sóhajtott. Még ez is?...

— Itt van, uram. Átadom neki.

Kiszállt. Paola a másik oldalról ült be. Hill nem figyelt rá, miről beszélnek. Ment a part felé.

Az óceán lélegzett, háta itt-ott felpúposodott, kiszaladt a partra is. A férfi megállt a fövényen, a víz néha körülnyalta a cipőjét. Csupán néhány csillag ragyogott odafent. Vége a gyermekornak, gondolta hirtelen. Ami eddig volt, nem jöhet vissza. Elmult az ábrándok kora. A csillagnagy hősök, a tiszta és kikezdhetetlen jellemek kora. Eddig hitt bennük, ezután aligha... Tendrix volt, aki volt. Paola pedig nem egy egyszerű autóstoppos lány, de nem is biztosítótársaság nyomozója. Hát persze hogy hazudott neki is. Nem a korona miatt jött ide, de nem is azért, hogy őt, Hillt kísérje. Nem azért, mert szereti... Küldetés volt ez. „Éppen olyan, mint az enyém.” Catini hadnagy... Sírni

támadt kedve. De kiszáradt szeméből — hitte — soha nem erednek már igazi könnyek.

„Féltelek”, mondta egyszer a lány. Talán az sem volt igaz? A fekete óceán tompán csillogott. Valahol messze más partokon más emberek éppen örülnek. Éppen bánatosak. Születnek és nevetnek, a szívük fáj és meghalnak. Minden ember egy óceán, tette még hozzá, és megfordult volna.

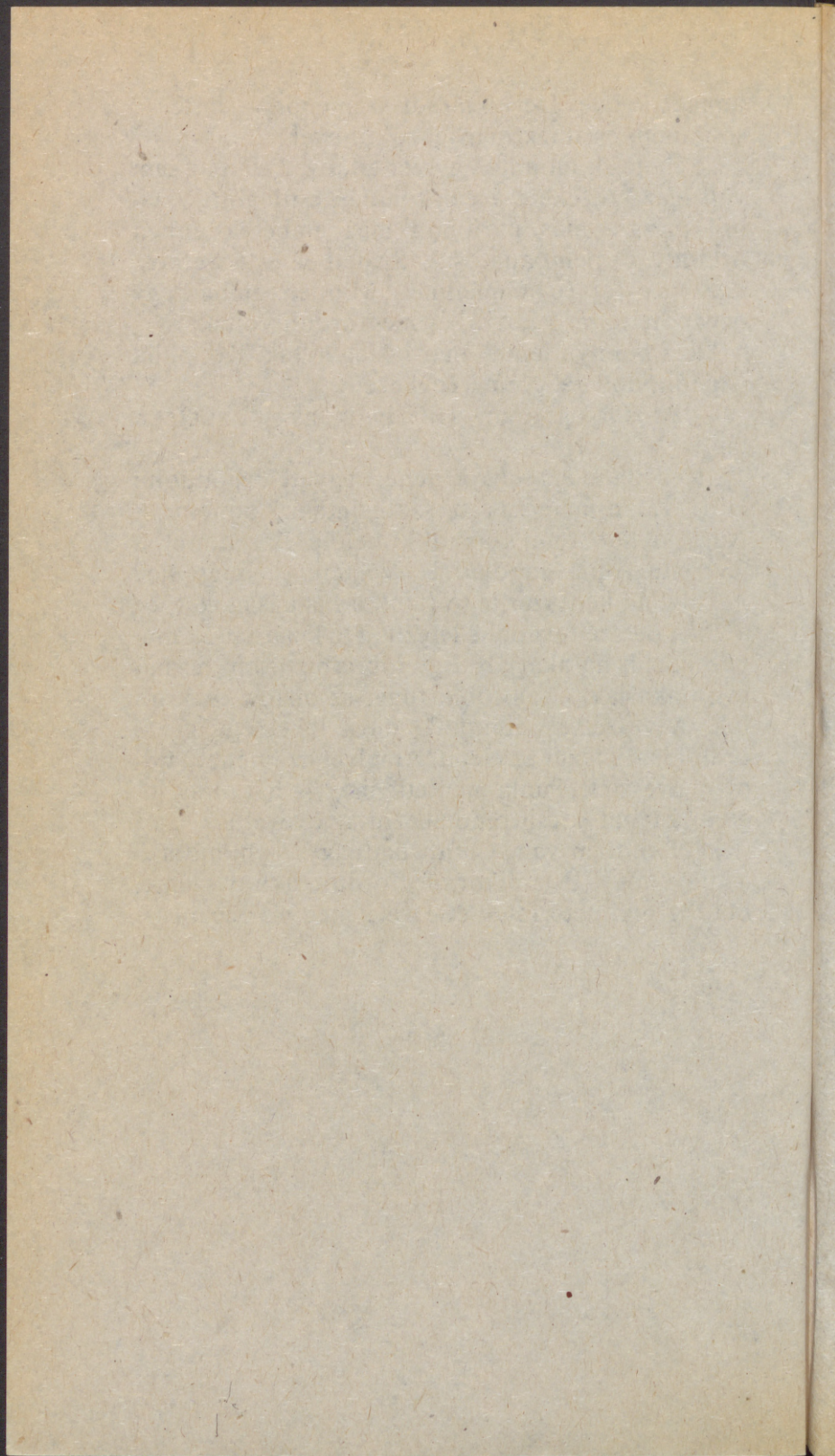
De a könnyű léptek már közel voltak. Két puha kar fonódott rá. Nem védekezett.

— Mosolyogj már, Hill hadnagy — súgta a lány.

„Két hadnagy sokat tehet együtt”, gondolta Hill. Talán nemcsak a szolgálatban, hanem... Nagy, nehéz sóhaj szakadt ki belőle. Ezzel mintha levetette volna gondjait is. Végtére is, miért ne? A külvilág kényszerítette rájuk a hazugságokat, ez a világ persze tovább is létezik. De kizárhatják maguk közül, ha akarják. Egy időre biztosan, ha nagyon akarják. Csak tőlük függ, ez biztos, csak tőlük. A veszélyek elmúltak, most lehet egy kicsit örülni is. Élvezni az életet. Amelyet az imént majdnem elvesztett. Paola mentette meg — hát nincs joga a lánynak kicsit rendelkezni az övével is?

— Rendben van, Catini hadnagy — mondta ő is, ugyanúgy. És amikor megfordult, a lány szeme, boldog tekintete feledtette vele még az óceánt is.

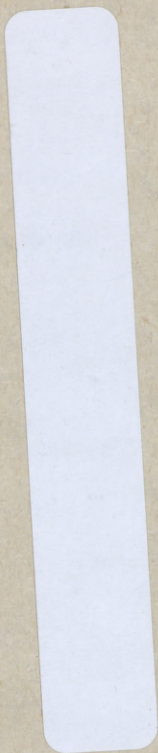




Új Nap Könyv- és Lapkiadó
A kiadásért felel: Kulcsár Ödön igazgató
90—1549 Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: B. Csáky Edit
Műszaki vezető: Bősze Lajos
Műszaki szerkesztő: Harkai Éva
Megjelent 10,69 (A/5) iv terjedelemben
Budapest, 1990

4448-2





„— A koronán nincs semmi jel, amely azt mutatná, mely földrészen, melyik országban, kik használták. Mely király hagyta örökül utódaira, nem tudni. Ráadásul egyetlen ismert történelmi forrásban sem bukkantak nyomára. Őszintén szólva, akadtak szakértők, akik kétségbe vonták, hogy ez egyáltalán korona volt.

— Igazgató úr, ön szerint kik lophatták el? Kinek van egyáltalán ilyesmire szüksége?

— Én a maga helyében azon gondolkodnék el — mondta Venti —, hogy mért nem vittek el valami mást. Vagy *mást is* . . . Kinek, kiknek állhatott érdekében elvinni ezt az alig négyszázezret érő, ismeretlen eredetű tárgyat a maga tizennyolc drágakövével, és egy féldrágakövével, amikor ugyanabban a múzeumban, mi több, ugyanazon az emeleten sokkal nagyobb értékek is voltak.”

Valóban! Kiknek állt érdekében az „atlanti-szi korona” ellopása? És miért? Nemere István izgalmas kalandregényében erre ad választ.

NEMERRE ISTVÁN • Az Atlanti-sz-ápitvány